

FEBRUÁR 18., SZERDA

ELNÖKÖL: PÖTTERING ÚR

elnök

(Az ülést 15.00-kor megnyitják.)

1. Az ülészak folytatása

Elnök. – Az Európai Parlament 2009. február 5-én, kedden berekesztett ülészakának folytatását megnyitom.

2. Az elnökség nyilatkozatai

Elnök – Hölgyeim és uraim! Két héttel ezelőtt egy lengyel mérnököt, Piotr Stańczakot, akit szeptember óta Pakisztánban terroristák túszként tartottak fogva, fogvatartói meggyilkolták. Az Európai Parlament nevében felháborodásomat szeretném kifejezni ennek az ártatlan férfinak az iszonyatos meggyilkolása kapcsán, aki lengyel állampolgár és az Európai Unió polgára volt. Az Európai Parlament ezt a bűntettet a legmesszebb menőig elítéli. Az elhunyt családja és valamennyi rokona felé szeretnénk őszinte együttérzésünket és részvétünket nyilvánítani.

A terrorizmus a szabadság, az emberi jogok és a demokrácia elleni közvetlen támadás. A terrorizmus elvakult erőszakkal mások megsemmisítésére és közös értékeink elpusztítására irányuló kísérlet. A nemzetközi közösség biztonságát és stabilitását nagymértékben veszélyezteti. A terrorizmus bűncselekmény és olyan dolog, amely mellett nem mehetünk el könnyedén.

Hölgyeim és uraim! A meggyilkolt mérnök anyanyelvén szeretném mondani, hogy *Niech spoczywa w wiecznym pokoju* [Nyugodjék békében!].

Piotr Stańczak emlékére kérem, hogy most felállással tisztelegjünk előtte.

(A Ház feláll és egy perces csenddel emlékezik az elhunytira).

Hölgyeim és uraim! Az ausztráliai erdőtűzek az elmúlt napokban tragikus haláleseteket okoztak. Ausztrália történelmének legnagyobb bozóttüzei számos emberéletet követeltek, borzalmas körülmények között. Valamennyiünket megrémített ennek a természeti katasztrófának az ereje és szörnyű következményei. Az ausztrál miniszterelnöknek levélben tolmácsoltam az Európai Parlament őszinte együttérzését. Az Európai Parlament mai plenáris ülészakájának nevében ismételtelen szeretném kifejezni együttérzésünket Ausztrália, az ausztrál nép és hatóságai felé, ezekben a nehéz időkben.

A következő héten parlamenti küldöttség utazik Ausztráliába, hogy személyesen is részvétet nyilváníthassunk. Szeretném megragadni az alkalmat azonban, hogy az életüket vesztettek családjának kifejezzem szívből jövő együttérzésünket és részvétünket. Gondolatban Önökkel vagyunk.

Hölgyeim és uraim! Ismét aggasztó hírek érkeznek az Iráni Iszlám Köztársaságból. 2008 májusában a Bahá'í vallási közösség hét meghatározó szerepet játszó tagját letartóztatták. Nyolc hónapig megtagadták tőlük a jogi képviselői lehetőséget. Ezen a héten folyik a Bahá'í vallási közösség e hét magas tisztséget betöltő vezetője elleni per, amely a jogállamiság legalapvetőbb szabályainak sem felel meg. A Nobel-díjas iráni ügyvédet Shirin Ebadi, aki készen állt a letartóztatott vezetők védelmének ellátására, halálosan megfenyegették.

Az Európai Parlament ismételtelen nyomatékosan felszólítja az iráni hatóságokat, hogy tartsák tiszteletben az emberi jogokat és a vallási kisebbségek jogait, valamint ismételtelen mérlegeljék a Bahá'í hét vezetője – Fariba Kamalabadi, Jamaloddin Khanjani, Afif Naeimi, Saeid Rasaie, Mahvash Sabet, Behrouz Tavakkoli és Vahid Tizfahm – elleni keresetet. Ezeket a személyeket kizárólag hitük miatt tartóztatták le, és haladéktalanul szabadon kell őket bocsátani.

(Taps)

Hölgyeim és uraim! A múlt pénteken, 2009. február 13-án e Ház spanyol tagját, Luis Herrerot a venezuelai kormányról a médiában tett nyilatkozatai miatt a venezuelai kormány a fővárosban, Caracasban letartóztatta, majd kiutasította az országból. Luis Herrero az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportja küldöttségének tagjaként járt az országban, amelyet az alkotmányról szóló

népszavazás kapcsán egy ellenzéki párt hívott meg. Letartóztatásakor a rendőrség behatolt szállodai szobájába, majd hivatalos indoklás nélkül, valamint anélkül, hogy lehetőséget adtak volna arra, hogy személyes tárgyait magával vigye, felültették egy Brazíliába tartó menetrend szerinti repülőjáratra. Ezt elfogadhatatlannak tartjuk!

Az Európai Parlament nevében a leghatározottabban tiltakozom az ilyen eljárások ellen. Kifejezetten elítélem az eseményt, amely sérti az emberi jogokat és semmibe veszi az Európai Parlament demokratikus intézményét.

(Taps)

Giles Chichester (PPE-DE). – Elnök úr! Az Ausztráliával és Új-Zélanddal folytatott kapcsolatokért felelős parlamenti küldöttség vezetőjeként szeretném kifejezésére juttatni, hogy az Ön által elmondottakkal teljes mértékben egyetértek és azt köszönöm Önnek. Várom, hogy az üzenetet a jövő héten Ausztráliában átadhassam.

Elnök. – Nagyon köszönöm Chichester úr.

3. Az előző ülés jegyzőkönyvének elfogadása: lásd a jegyzőkönyvet

4. Mentelmi jog fenntartására irányuló kérelemmel kapcsolatos további teendők: lásd a jegyzőkönyvet

5. Mandátumvizsgálat: lásd a jegyzőkönyvet

6. Az eljárási szabályzat értelmezése: lásd a jegyzőkönyvet

7. Helyesbítés (az eljárási szabályzat 204a. cikke): lásd a jegyzőkönyvet

8. Tárgytalan írásbeli nyilatkozatok: lásd a jegyzőkönyvet

9. Dokumentumok benyújtása: lásd a jegyzőkönyvet

10. Szóbeli választ igénylő kérdések és írásbeli nyilatkozatok (benyújtás): lásd a jegyzőkönyvet

11. Megállapodások szövegeinek a Tanács általi továbbítása: lásd a jegyzőkönyvet

12. A Parlament álláspontjaival és állásfoglalásaival kapcsolatos további intézkedések: lásd a jegyzőkönyvet

13. Ügyrend

Elnök. – Ezen ülészak végleges napirendtervezetét a 2009. február 5-én, csütörtökön tartott elnökök értekezletén elfogadottakkal összhangban, az eljárási szabályzat 130. és 131. cikkének megfelelően kiosztották. A következő módosításokra tettek javaslatot:

Szerda:

Az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportja indítványozta, hogy Herbert Reul jelentését az olajellátással kapcsolatos kihívások lehetséges megoldásairól a következő ülésre halasszuk.

Herbert Reul, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr! Hölgyeim és uraim! A bizottságban hosszasan és alaposan megvitattuk ezt az indítványt és nagy többséggel hoztunk határozatot, de tegnap és ma számos tanács és javaslat hangzott el elősorban annak eredményeként, hogy más bizottságok további témákat is vitára bocsátottak.

Úgy gondolom, hogy érdemes lenne a mai döntést elhalasztani, amely lehetőséget adna arra, hogy egy későbbi időpontban olyan megoldást találjunk, amelyet a Parlament is támogatni tud. Ezért kérem, hogy ma fogadják el ezt a halasztást. Köszönöm.

Hannes Swoboda, a PSE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr! Két indítvány fekszik előttünk, amelyek közül nagy valószínűséggel egyik sem kap nagy többséget e Házban. Ezért szeretném támogatni ezt az indítványt.

Elnök úr! Amennyiben egyetért, szeretnénk indítványozni Thjis Berman jelentésének elhalasztását is. Ha ez az indítvány a késedelmes benyújtás miatt nem elfogadható, szeretném közölni, hogy holnap indítványozni fogjuk a jelentésre vonatkozó szavazás elhalasztását. Köszönöm.

Elnök. – Nagyon köszönöm Swoboda úr.

Kíván valaki az indítvány ellen szólni?

Claude Turmes, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr! Képviselőcsoportom, a Zöldek/az Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportja előterjesztett egy állásfoglalást, amely a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoport, valamint az Európai Parlament Szocialista Képviselőcsoportja nagy részének támogatását is élvezi. Ezért azt gondolom, hogy Reul úr azért kér halasztást, mert attól fél, hogy álláspontja kisebbségben marad.

Kissé furcsának találom, hogy egy ilyen hosszú és kemény vita után ismét halasztásra szóló felhívást hallok. Tehát ellenezzük a halasztást.

Elnök. – Hölgyeim és uraim! Hallották a politikai összefüggéseket. Hallották továbbá Swoboda úr véleményét is. Erről holnap határozunk.

(A Parlament elfogadja az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportjának indítványát).

Swoboda úr indítványáról holnap szavazunk. Kérem, hogy ne feledkezzenek el a mai szavazásról.

(A tárgyalási rendet így módosítva elfogadták)⁽¹⁾

14. Az Európai Unió szerepe a Közel-Keleten (vita)

Elnök. – A következő pont a közös kül- és biztonságpolitika főképviseelője és a Bizottság nyilatkozata az Európai Unió Közel-Keleten játszott szerepéről. Örömmel üdvözlöm körünkben Javier Solana főképviseelőt és felkérem, hogy tartsa meg beszédét.

Javier Solana, a közös kül- és biztonságpolitika főképviseelője. – Elnök úr! Ez az első alkalom, hogy 2009-ben megjelenek Önök előtt. Nagy öröömre szolgál, hogy itt lehetek, és remélem, hogy múltbeli jó együttműködésünk ebben az évben is folytatódik.

A gázai háború egy hónappal ezelőtt, január 18-án fejeződött be, és azt gondolom, hogy egyetértenek velem abban, hogy úgy tűnik, mintha csak tegnap történt volna. A szenvedés és a rombolás óriási volt, és keserű szájíz hagyott maga után. A humanitárius helyzet még mindig szívszaggató. Sürgősen megoldásokat kell keresnünk a segélyek bevitelére és csökkentenünk kell az emberek szenvedését.

Ugyanakkor mindent meg kell tennünk az izraeliek és a palesztinok, valamint az Izrael és az arab világ közötti konfliktus befejezése érdekében. Valójában a megoldási paraméterek jól ismertek, és már egy ideje ismertek. Ami most lényeges, az a politikai akarat, amely annak az izraeliek és a palesztinok körében, valamint az arabok és a tágabb nemzetközi közösség körében történő végrehajtására irányul.

A közel-keleti béke iránti európai elkötelezettség továbbra is erős. Egy életképes és független, Izrael mellett felálló palesztin állam létrehozása iránti kötelezettségvállalásunk teljes mértékű. Ez áll közel-keleti politikánk középpontjában. Valamennyi fellépésünk mögött ez a stratégiai célkitűzés áll. Határozott támogatást nyújtunk mindenkinek, aki a közel-keleti régió számos kihívásának békés megoldására törekszik.

⁽¹⁾ A tárgyalási rend további módosításaihoz lásd a jegyzőkönyvet.

E Ház – a Parlament – tudatában van annak, hogy milyen nehéz és milyen kemény a helyzet. A régiót túl gyakran sújtották erőszakkal teli időszakok, növekvő szélsőséges irányok és gazdasági nehézségek. Ugyanakkor a közel-keleti béke érdekében az európaiak és az amerikaiak együttműködésének feltételei valószínűleg jobbakként valók. Most tértem vissza Washingtonból, ahol ígéretes megbeszéléseket folytattam az Obama-kormány valamennyi képviselőjével. Úgy gondolom, hogy biztosítékot kaptam tőlük arra, hogy a kinyilvánított határozott elkötelezettség valóban létezik. Megvan az akaratunk és készségünk arra, hogy a konfliktus sikeres megoldása érdekében együtt dolgozzunk velük.

Úgy gondolom, hogy Mitchell szenátor Egyesült Államok megbízottjaként való kinevezése ismét reményt adott a közel-keleti embereknek és barátainak. Ismerjük őt. Dolgoztunk vele. Az a megtiszteltetés ért, hogy 2001-ben együtt dolgozhattam vele az emlékeztető jelentésén, és nemrégiben lehetőségem volt együtt dolgozni vele a régióban.

Nagyon remélem, hogy ezek a változások új megközelítéshez vezetnek, olyanhoz, amely a feleknek nagyobb beleszólást biztosít ügyeik kezelésének módjába. Tudjuk, hogy a megoldásokat és a javaslatokat az ottani helyzet függvényében kell kialakítani. Ugyanakkor az erősebb nemzetközi elkötelezettség továbbra is elengedhetetlen.

Ezért döntő fontosságú az arab békekezdeményezés. Ez a kezdeményezés az arab világ együttes kifejezése arra vonatkozóan, hogy hogyan segíthetnek az Izraellel fennálló konfliktusuk lezárásában. Ez az ő válaszuk arra a kérdésre, amely visszafogta fejlődésüket és beilleszkedésüket a világba. Erről továbbra is tárgyalnak, és tárgyalni kell.

A közelmúltban fontos választások voltak Izraelben. Természetesen az izraeli népnek, politikai vezetőiknek kell dönteniük új kormányuk összetételéről. Mi részünkről azt reméljük, hogy az új miniszterelnök és a kormány a béketárgyalások szilárd résztvevői lesznek.

Mondanom sem kell, hogy ugyanez vonatkozik a palesztinokra is. Nekik is rendbe kell hozniuk a saját házuk táját, többek között megbékéléssel. Ahogy mindenki tudja, nyomtatékosan ösztönözzük a palesztinok belső megbékélését Abbas elnök mögött, valamint az Egyiptom és az Arab Liga valamennyi ilyen irányú erőfeszítését. Ez jelenti majd a béke, a stabilitás és a fejlődés egyik kulcsát.

Amint mondtam, tudom, hogy ezt a Parlamentet komolyan foglalkoztatta a gázai válság, és ezzel mindannyian így voltunk. Kérem engedjék meg, hogy kihasználjam az alkalmat és kiemeljek néhányat a legfontosabb nemzetközi erőfeszítések közül, amelyek az erőszak megszüntetésére és a polgári lakosság szorult helyzetének enyhítésére irányultak.

Egyiptom szerepe a gázai helyzet magukkal a palesztinokkal történő megoldásában továbbra is döntő fontosságú. Reméljük, hogy erőfeszítéseik hamarosan tartós és fenntartható tűzszünethez, az áruk és a személyek számára a határátkelőhelyek megnyitásához, és valamiféle Palesztinán belüli megállapodáshoz vezetnek. Enélkül nehéz – sőt, hogy ne mondjam lehetetlen – lesz Gáza újjáépítése.

Várjuk a tűzszünetre vonatkozó kedvező bejelentéseket. Tegnapelőtt biztató megbeszéléseket tartottak, amelyek reméljük, hogy ma és a jövőben is folytatódnak, és amelyek eredményeképpen haladéktalanul ki lehet hirdetni a tűzszünetet. Amint Önök is tudják, Egyiptomban március 2-án fontos konferenciát tartanak az újjáépítésről, amelyen reméljük, hogy a teljes nemzetközi közösség kötelezettséget vállal majd. Az Európai Unió is szerepet vállalt. Azonnal kifejeztük készségünket arra vonatkozóan, hogy ténylegesen hozzá kívánunk járulni a tartós tűzszünethez. Kijelentettük továbbá, hogy készen állunk arra, hogy a 2005-ben általunk aláírt megállapodásnak megfelelően megfigyelőinket ismét Rafah határátkelőhelyre küldjük. Készek vagyunk arra, hogy Rafahban, vagy bármely más határátkelőhelyen, ahol segítségre van igény vagy segítséget kérnek, ott legyünk.

Számos európai ország is kifejezésre juttatta, hogy kész a Gázába irányuló illegális kereskedelem, különösen a fegyvercsempészet megakadályozásában segítséget nyújtani. Az Európai Parlament a válság megoldása érdekében jelentős lépéseket tett, amelyek az Európai Unió válságra való általános reakciójának szerves részét képezik.

Ami az Egyesült Nemzeteket illeti, csak dicsérhetjük az UNRWA-t az általa végzett munkáért és kitartásáért, valamint hangsúlyozzuk, hogy az Európai Unió továbbra is támogatja valamennyi erőfeszítését.

Egyértelmű azonban, hogy egyetlen ország vagy szervezet sem képes egyedül megbirkózni a közel-keleti konfliktusokkal. A nehézségek jellege többoldalú megoldást igényel. A négyesnek döntő szerepet kell játszania

az elkövetkezendő hónapokban. Az Egyesült Államok új kormánya velük együttműködésben megerősítette, hogy a négyest a lehető legteljesebb mértékben igénybe kívánja venni.

A gázai szörnyű események arra is ösztönöznek bennünket, hogy méginkább stratégiai és hosszabb távú szempontból tekintsünk Gázára. A Gázai-övezet a palesztin terület szerves részét képezi, amelyet 1967-ben szálltak meg és kétségtelenül a palesztin állam részét fogja képezni. Gázának gazdaságilag és politikailag életképessé kell válnia. Gázának egy politikai megoldás részévé kell válnia.

Közvetlen prioritás továbbra is a tartós és teljes egészében tiszteletben tartott tűzszünet biztosítása, valamint a humanitárius segélyek akadálytalan továbbításának lehetővé tétele. Látnunk kell a határátkelőhelyek megnyitását a humanitárius segélyek, a kereskedelmi áruk és a személyek számára, rendszeres és kiszámítható alapon.

Amint Önök is tudják, a gázai konfliktus diplomáciai értelemben vett kedvezőtlen hatása a tágabb régiót figyelembe véve igen jelentős volt: a Szíria és Izrael közötti közvetett tárgyalásokat felfüggesztették; Mauritánia és Qatar felfüggesztették az Izraellel folytatott kapcsolatokat; az arab békekezdeményezés visszavonása fenyegetett.

Az arab megosztottság, amint az Önök előtt is ismert, tovább mélyült. Arab egység nélkül nagyon nehéz lesz előrehaladást elérni Gázában és a tágabb közel-keleti békefolyamatban. A közel-keleti békéhez egységes arab világra van szükség. A közelgő Arab Liga-csúcstalálkozó döntő fontosságú lesz az arab egység helyreállítása tekintetében, különösen az arab békekezdeményezés nyomán.

Az elkövetkező hónapokban Iránban és Libanonban is választásokat tartanak. Június 12-én az irániak új elnököt választanak. Több ízben megerősítettük Irán iránt érzett mély tiszteletünket, valamint azt az óhajunkat, hogy ezzel az országgal egy egészen másfajta kapcsolatot kívánunk kialakítani. Ez egyértelműen mindenki érdekét szolgálja, de ennek eléréséhez bizalomra van szükségünk, és ezt a bizalmat helyre kell állítani.

Engedjék meg, hogy azzal fejezzem be, hogy 2009 kritikus év lesz a Közel-Kelet számára. Valószínűleg választút elé érkeztünk. Választhatunk, hogy ugyanazt a politikát ugyanolyan módon folytatjuk tovább, tudva, hogy ez ugyanarra az eredményre vezet – arra az eredményre amit ma ismerünk, vagy megpróbálhatunk energikusan, határozottan dolgozni, politikáinkat kiigazítani, módosítani az eredmények eléréséhez általunk kijelölt módot.

Egyszerre kell munkálkodnunk a válságkezelésen és a konfliktusfeloldáson – ehhez nem fér kétség. Eljött azonban az idő, hogy döntően a konfliktusfeloldásra kell összpontosítani. Ez az egyetlen módja annak, hogy véget vessünk ennek a végtelen halál- és pusztulássorozatnak.

(Taps)

Elnök. – Nagyon köszönöm, Főképviselő úr. Hölgyeim és uraim! Szeretném felhívni a figyelmüket, hogy a következő vasárnaptól az Euro-Mediterrán Parlamenti Közgyűlés elnökeként egy küldöttség élén két és fél napot Gázában, Ramallahban, Sderotban és Jeruzsálemben töltök. Többek között tárgyalásokat folytatunk Peres elnökkel és Olmert miniszterelnökkel Jeruzsálemben, valamint a Palesztin Nemzeti Hatóság elnökével Mahmoud Abbas-szal és Fayyad miniszterelnökkel Ramallahban. Gázában a későbbiekben megtartandó ENSZ-látogatás előkészítésére kerül sor.

Benita Ferrero-Waldner, a Bizottság tagja. – Elnök úr! A Közel-Keleten átmenet van folyamatban. Valószínűleg hamarosan új izraeli kormány jön létre. Már hivatalba lépett az Egyesült Államok új kormánya, amely most alakítja ki külpolitikai prioritásait. Valószínűleg hamarosan változás történik a megszállt palesztin területeken is. A változó dinamikák tehát új kötelezettségvállalásra nyújthatnak lehetőséget.

Nem tagadható azonban, hogy a legutóbbi konfliktus óriási emberi szenvedést és pusztulást hozott. Be kell vallanunk, hogy a közel-keleti békefolyamatot különösen törekennyé tette. E Ház ezt pontosan tudja, és ezzel kapcsolatban utalok azokra a megbeszélésekre és vitákra, amelyek itt folytak.

Ez a helyzet egyértelműen nem az, ahol 2009 elején szerettünk volna lenni. De ha egy napon az izraeliek és a palesztinok között békét akarunk, ennek egyetlen módja, hogy mindent meg kell tennünk a tárgyalások újbóli felvétele érdekében. A Gázában bekövetkezett emberi tragédia óriási hatást gyakorolt a régióra. Tegnap éjjel érkeztem vissza egy szíriai és libanoni utazásról, és erről is fogok majd beszélni, de engedjék meg, hogy azt mondjam, hogy világossá kell tennünk valamennyi izraeli vezető előtt, hogy az EU a békefolyamat és a két-állam-megoldás melletti tartós elkötelezettséget vár el.

Meg kell erősítenünk továbbá a palesztinoknak szóló üzenetet is, hogy egy erős, a megszállt palesztin területek egésze feletti tényleges vezetést gyakorló Palesztin Nemzeti Hatóság Ciszjordánia és Gáza újraegyesítése, valamint a békefolyamat továbbvitele szempontjából is elengedhetetlen. Az Európai Unió ezért támogatja Egyiptom, Törökország és mások ennek elérésére irányuló erőfeszítéseit.

A Egyesült Államok új kormányával közös irányról kell megállapodnunk. Erről épp a múlt héten telefonon beszéltem Clinton miniszterasszonnyal. Egyetértett abban, hogy tartós tűzszünetre és a békefolyamathoz való visszatérésre van szükség, amely abszolút döntő fontosságú. Megállapodtunk továbbá abban, hogy a négyesnek ezeket a kérdéseket még a hó vége előtt alaposan meg kell vizsgálnia. Örülök, hogy az amerikai kormány a négyest a béke eléréséhez nagyon fontos intézménynek tekinti.

Végül az Arab Liga országaival szembeni kötelezettségvállalásainkat fokozni kell. A béke tekintetében a konszenzus gyengül, nemcsak Izraelben és a megszállt palesztin területeken belül, hanem az Arab Ligán belül is, ahol aggasztó megosztottság látszik.

Ezért, és amint említettem nemrég tértem vissza Szíriából és Libanonból, ahol Szíriában találkoztam Assad elnökkel, Libanonban Sleiman elnökkel, valamint más kulcsfontosságú partnerekkel. A közelmúltbeli konfliktus hátrányosan érintette a tárgyalásokat nemcsak a palesztin, hanem a szíriai oldalon is. Ezért hosszas eszmecsere után folytattunk a békefolyamatról. Ismét megerősítettem, hogy az Európai Unió komolyan támogatja az arab békekezdeményezést, és sürgettem a partnereket, hogy ők is tartsák fenn ezzel kapcsolatos kötelezettségvállalásukat, mert az a regionális békétárgyalásokhoz jelentős keretrendszert biztosít.

Hangsúlyoztam továbbá a Szíria és Libanon által, a diplomáciai kapcsolatok létrehozása érdekében hozott nagy jelentőségű döntést, és e folyamatban valamennyi lépés megtételére szólítottam föl. Mindkét országban megvitattuk azokat a gyakorlati módokat, amelyekkel az Európai Unió támogatni tudná a reformfolyamatot. Libanonban megismételtem, hogy elvileg készek vagyunk egy uniós választási megfigyelő küldöttség felállítására, valamint már határoztam arról, hogy azonnal vizsgáló küldöttséget kell odaküldeni.

Az elmúlt hetekben az Európai Unió politikai és gyakorlati oldalon is nagyon aktív volt. Politikai oldalon az Önöknek tett legutóbbi januári jelentésem óta valamennyien folytattuk intenzív diplomáciai tevékenységünket. A tűzszüneti felhívások előterében voltunk, és a tartós tűzszünet lehetővé tétele érdekében Egyiptommal és másokkal is együttműködtünk.

A Tanács januári következtetése tartalmazta, hogy az EU a tartós tűzszünetre vonatkozó „munkatervet” dolgoz ki. Ez a dokumentum hat cselekvési területet határoz meg, beleértve a humanitárius választ, a Gázába irányuló csempészet megelőzését, a gázai határátkelőhelyek újbóli megnyitását, az újjáépítést, a Palesztinán belüli megbékélést és a békefolyamat újrafelvételét.

Igen kényes munka folyik. A valamennyiünket érintő tevékenység üteméből csak ízelítőként hadd mondjam el: például január 15-én a társelnökök munkavacsoráján vettem részt Párizsban, január 18-án csúcstalálkozókon voltam Sharm el-Sheikh-ben és Jeruzsálemben, január 21-én uniós miniszteri megbeszéléseken vettem részt Izraellel, valamint január 25-én egy Egyiptomból, a Palesztin Nemzeti Hatóságból, Jordániából és Törökországból álló csoporttal. Ezen kívül Louis Michel biztos, aki a humanitárius segélyekért felel, január 24-én és 25-én Gázában tett látogatást.

Rendszeres kapcsolatban állunk a négyes kollégákkal. Háromoldalú fontos megbeszéléseket tartottunk Moszkvában. Az említett telefonbeszélgetést folytattam Hilary Clintonnal; Javier Solana Washingtonban járt, és megállapodtunk abban, hogy szükség van a békefolyamat megújítására. Tovább folytatjuk a felügyeleti munka ütemtervének megvalósítását, támogatást nyújtunk az államépítéshez, olyan érzékeny területeken például, mint a jogállamiság és a határigazgatás.

Az EU közel-keleti cselekvési stratégiája uniós támogatást irányoz elő továbbá egyedi jogállásbeli kérdések vonatkozásában, például Jeruzsálemre, a menekültekre és a biztonsági előírásokra vonatkozóan.

Gyakorlati értelemben az EU a gázai lakosság számára nyújtandó humanitárius segélyt prioritásként határozta meg. A Bizottság úgyszólván egyik napról a másikra már 10 millió eurót mobilizált és további 32 millió euró biztosítására vállalt kötelezettséget az elkövetkezendő időszakra.

Március elején az egyiptomi kormány nemzetközi konferenciát rendez Sharm el-Sheikh-ben a gázai újjáépítés érdekében a palesztin gazdaság támogatására. Mi, mint a Bizottság ezen esemény társtámogatói leszünk. Örülök, hogy február 2-án itt a Parlamentben lehetőségem volt tárgyalni arról a felajánlásról, amelyre a Bizottság a külügyi bizottság és a költségvetési bizottság elnökeivel egy kezdeti szakaszban ígéretet kíván tenni. Még egyszer köszönöm a támogatásukat.

Jelenleg a gondot nemcsak a finanszírozás, hanem különösen a Gázába való bejutás okozza. Nyilvánosan és bizalmas körben is szót emeltünk a gázai határátkelőhelyek elfogadhatatlan lezárása ellen. E Ház is csatlakozni kíván a határátkelőhelyek teljes megnyitására vonatkozó ismételt felhívásomhoz.

(Taps)

Amennyiben a bejutás javul – amint nincs kétségem afelől, hogy erre sor kerül – pénzügyi előrejelzésünk felülvizsgálatára lehet szükség. Ebben az esetben lehetséges, hogy vissza kell jönnöm, hogy ezt megvitathassam Önökkel. Remélem, hogy ismét számíthatok a támogatásukra.

Tisztelt képviselők! Számíthatnak a Bizottság – és az én személyes – kötelezettségvállalásomra is, hogy minden tőlünk telhetőt megteszünk a világ egyik legzaklatottabb részén a béke lehető leggyorsabb megteremtése érdekében. Bizonyára továbbra is igen szorosan együttműködünk majd e Házal.

(Taps)

Joseph Daul, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, Vondra Elnök úr, Solana úr, Ferrero-Waldner Biztos asszony, Hölgyeim és uraim! A gázai helyzet minden nap egyre rosszabb. A lakosság borzasztóan szenved. Mindenből hiány van.

A Gázát sújtó embargó azt jelenti, hogy minden humanitárius segélyszállítmánynak akadálypályán kell keresztülmennie. A humanitárius segélyek, még akkor is, ha leszállításra kerülnek, nem fedezik a területen felmerülő igényeket. A kórházak már képtelenek a megfelelő működésre. Már nem tudják ellátni a lakosságot. Napjainkban Gázában nagyfokú humanitárius katasztrófa megy végbe.

Az Európai Unió már komoly szerepet játszik a régióban. Az általa a palesztinoknak korábban nyújtott és továbbra is biztosított pénzügyi támogatás jelentős. Sokat tett a ma tapasztalható humanitárius katasztrófa megelőzése érdekében. Az akadályok ellenére továbbra is humanitárius segélyeket és támogatást biztosít a Gázai-övezet lakossága számára. Az Európai Unió épp ma nyújtott 41 millió eurós támogatást az Egyesült Nemzetek Ügynökségének a palesztin menekültek számára. Ez nem az a pillanat, amikor csendben kell maradnunk.

Számomra az európai üzenetnek egyértelműnek kell lennie. Nem tolerálhatjuk, hogy a humanitárius segélyeket túsul ejtsék ebben a konfliktusban. Alapvető fontosságú, hogy ez a segély szabadon és korlátozás nélkül mozoghasson, és hogy az ellenőrző pontokat megnyissák.

Ezenkívül figyelmeztetjük a Hamaszt. Az elmúlt hónap eseményei, amelyek során a Hamasz elkobozta és nem szolgáltatva vissza az Egyesült Nemzetek Ügynöksége által a régióban kiosztott humanitárius segélyt, felhárborítóak, elfogadhatatlanok és nem ismételődhetnek meg. Minden érintett szereplőnek siettetnie kell az újjáépítési szakaszt, valamint a területen bekövetkezett károk felmérésével és a Gázai-övezet pénzügyi, gazdasági és társadalmi rehabilitációjára vonatkozó terv elkészítésével aktívan elő kell készítenie azt. Ez a rehabilitáció a régió stabilitásához nélkülözhetetlen. Ez a célja a március 2-i Sharm el-Sheikh-ben tartandó adományozói konferenciának.

Beszéljünk azonban világosan. Egyetlen újjáépítés – egy újabb – sem jöhet mindaddig létre, amíg nem hirdettek tartós tűzszünetet és a katonai műveletek beszüntetése Izrael részéről is, a régióban a béke helyreállításának abszolút előfeltétele. Ez a Hamasz részéről is – és ezt a legnagyobb határozottsággal mondom – a Gázából Izraelre irányuló rakétakilövések végleges lezárásával kezdődik.

Minden intézkedést meg kell tenni a Gázát Egyiptommal összekötő alagutakon keresztül történő tiltott fegyver- és lőszerkereskedelem elleni harc érdekében. A palesztin társadalom valamennyi ága közötti párbeszéd helyreállítása és a jelenlegi tárgyalási folyamat újraindítása elengedhetetlen. Egyiptomnak, amelynek a Gázával határos elhelyezkedése miatt különös felelőssége van, aktívan részt kell vennie ebben a tárgyalási folyamatban. Valamennyi jövőbeni diplomáciai erőfeszítésünknek figyelembe kell vennie Egyiptomnak ezt a különleges szerepét.

Csak akkor reménykedhetünk abban, hogy megoldást találunk a konfliktusra, ha nyitva hagyjuk a diplomáciai utat. Minden érintett felet, köztük a négyest, az Arab Ligát és a tagállamok diplomatáit is felszólítom, hogy továbbra is szilárdan és határozottan vegyenek részt a tárgyalásokban.

Martin Schulz, a PSE képviselőcsoport nevében. – (DE) Köszönöm Elnök úr! Hölgyeim és uraim! Vitánk üzenete csak egy lehet: nincs erőszakos megoldás a Közel-Keleten. Nincs katonai megoldás. Nincs megoldás a terrorizmuson keresztül.

Előfordulhat, hogy az egyik fél rövid távon katonai előnyhöz jut, előfordulhat, hogy egy terrorista cselekmény komoly zavart kelt, de a tapasztalat azt mutatja, hogy minden erőszakos cselekmény újabb erőszakot szül, és az erőszakhullám tovább terjed. Ezért alapvető fontosságú a párbeszéd, és ez az, ami a Közel-Keleten rendkívül nehéz, különösen a bizonytalanság és részben az összehangoltság hiánya miatt.

Másrészt az Egyesült Államok oldaláról remény tűnik fel. Barack Obama, Hillary Clinton és csapatuk megegyezés- és párbeszédorientált koncepciót ajánlanak, valami egészen mást, mint a szerencsére leváltott előző kormányzat. Van tehát remény Washingtonban. De mi a helyzet Jeruzsálemmel? Amit Benjamin Netanyahu a választási kampányban mondott, bizonyára veszélyt jelent a békefolyamat szempontjából, miközben Avigor Liebermann bizonyára szintén veszélyezteti a közel-keleti békefolyamatot. Az összehangoltság hiánya kockázatot jelent.

Mi történik Libanonban? Milyen befolyása lesz a Hezbollahnak a jövőben? Milyen mértékig kész konstruktív párbeszédre a libanoni választások előtt és után? Mi a helyzet a nyugat-orientált többséggel? Készen áll arra, hogy egy választási győzelmet követően a Hezbollahot integrálva reagáljon? A Hezbollah kész arra, hogy integrálják? Ez nagymértékben attól függ, hogy ki fog Teheránban kormányozni. Az iráni választások eredményének alapvető jelentősége van. Ez igaz a Hamasz magatartására is.

A kérdés, hogy egy olyan radikális elnökkel van-e dolgunk, aki kétségbe vonja Izrael létezési jogát – amint azt a jelenleg hivatalban lévő elnök teszi – vagy egy olyan kormány lesz, amely kész a párbeszédre és ez a párbeszédre való készség Teherántól Bejrútig és Rafahig terjed, az egész régió stabilizációja tekintetében alapvető fontosságú kérdés. Mi a palesztinok egységes kormányát támogatjuk. A palesztin egység kormánya nélkül a békefolyamat kivitelezhetetlen. Ezért most a Hamasznak kell megmutatnia, hogy kész és képes egy ilyen kormányhoz csatlakozni.

Ennek alapfeltétele azonban, hogy tárgyalni kell a Hamasszal, annak érdekében, hogy azok, akik a palesztin nép köréből tárgyalni akarnak a Hamasszal, támogatást kapjanak, és ne kényszerítse őket védekező állásba egy olyan jeruzsálemi kormány, amely csak a betelepítések továbbvitelének politikáját ismeri. Mellesleg ha igaz, hogy 163 hektárt most ismét felszabadítanak a telepítéshez, ez a stabilitást veszélyeztető elem, és ezt izraeli barátainkkal világosan közölni kell.

A Közel-Keleten minden mindennel összefügg. Nem lehet egyedi elemeket kiragadni és azt képzelni, hogy katonai intézkedésekkel meg lehet egy egyedi problémát oldani. Ezért mindennek az alapja a párbeszédre való készség. Az Arab Liga terve, a szaúd-arábiai béketervezet az a kölcsönös erőszakmentességet és Izrael létezéshez való jogának elismerését egyidőben képzelel el. Ez egy ambiciózus és bátor terv, amit meg kell vitatni. Az már magában is előrelépés, hogy az Arab Ligában, az arab táborban vannak olyan emberek, akik készek erre a vitára. Ezt támogatni kell. Nem bombázókkal kell támogatni. Egyébként az Európai Unió munkája sem azáltal támogatható, hogy az, amit felépítünk valamilyen katonai megfontolásból ismét lerombolják. Ezért üzenetünk csak az lehet, hogy a párbeszéd alapfeltétel.

Solana Főképviselet vezetője! Ön azt mondta, hogy ebben az évben először van körünkben. Lehet, hogy ez egyben a júniusi választás előtti utolsó látogatása is. Mivel a párbeszéd a siker elengedhetetlen feltétele, képviselőcsoportom nevében szeretném mondani, hogy Ön úgyszólván a megszemélyesített párbeszéd. Az Ön munkája a tiszteletnél is többet érdemel. Nagyfokú csodálatot érdemel, mindenekelőtt azért, mert Ön folyamatosan a párbeszéd mellett száll síkra. Ezért fogadja őszinte megbecsülésünket.

(Taps)

Elnök. – Nagyon köszönöm, Schulz úr. Természetesen reméljük – és ebben mindannyian egyetérthetünk – , hogy Solana úr e Parlament megbízatási ideje alatt még néhányszor megjelenik körünkben.

Graham Watson, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr! Ismét nehéz szívvel vitázunk arról, hogy Uniónk mit tehet a közel-keleti szenvedés enyhítése érdekében.

A közelmúltbeli gázai konfliktust figyelve minden régi jól ismert szólam alkalmazható: mindkét oldal felelőssége; a Hamasz provokációja; Izrael aránytalan reakciója. Az ismétlődő erőszakkal szemben azonban ezeket az elfáradt mondatokat már olyan sokszor emlegettük, hogy már elvesztették korábbi hatásukat. Ezt nem folytathatjuk így tovább. Természetesen erkölcsi kötelességünk, hogy segítsünk Gáza újjáépítésében. Természetesen van értelme annak, hogy Izraeltól biztosítékokat kérjünk. Elég rossz nézni, hogy repülőteret, iskolákat és csatornahálózatokat robbantanak; de ennél rosszabb ezeket európai pénzből újjáépíteni annak tudatában, hogy azokat valószínűleg ismét lerombolják.

Lehetséges, hihető, hogy Izrael biztosítani tudja számunkra, hogy ez nem történik meg? Mindenesetre az Európai Unió által biztosított újjáépítés és humanitárius segély nem akadályozza meg a jövőbeni konfliktust. Új és pozitív megközelítésre van szükségünk, lehetőleg az Egyesült Államokkal, de ha nem, akkor nélkülük.

A múlt hónapban tapasztalt erőszak és az e havi választás eredménye megváltoztatták a vita feltételeit. A Hamasz politikailag erősebb, katonailag sértetlen, kitart Izrael elismerése ellen és az Izraelben várt koalíció minden eddiginél keményebb és a megosztott palesztin államot látva széles körben ellenálló lesz. Eközben Ciszjordánia és Gáza között a szakadék egyre szélesebb lesz, amely maradandó megosztottsággal fenyeget.

A Tanács és a Bizottság még nem igazán közölték, hogy mi lesz a válaszuk ezekre az eseményekre, és úgy tűnik, hogy a cseh elnökség le akarja venni a témát a napirendről, de nem engedhetjük meg magunknak, hogy tovább várjunk. A jelenlegi helyzetben, amikor sem a Hamasz, sem az izraeliek nem akarnak a másikkal tárgyalni, elérhető feltételeket kell meghatároznunk, amelyek alapján mindkettőjükkel tárgyalni tudunk. Az elszigetelés csak kétségbeeséshez vezet.

Eljött az óvatos, de határozott diplomácia ideje. Milyen fórum keretében? A négyes keretében, Solana úr? Talán, de ismerjük el először, hogy az elmúlt hét év politikai hibái, a meghiúsult reményei és a terjedő szélsőséges irányok a négyes szeme láttára történtek. Küldöttük, Tony Blair, még soha nem is volt Gázában. Ha odamenne, meglátogathatná annak az ipari térségnek a helyszínét, amely az egyik kedvenc projektje, és amelynek a terv szerint munkahelyeket kellene teremtenie, de a múlt hónapban a földdel tették egyenlővé.

(Taps)

A négyesnek új megközelítést kell elfogadnia, és ha partnereink ezen belül nem tudnak lépést tartani, akkor olyan módokat kell felkutatnunk, amellyel ez lehetséges.

Végül csak akkor készülhetünk fel a jövőre, ha nyíltan beismerjük azt, ami a múltban történt. Szabad és korrekt nemzetközi vizsgálatot kell lefolytatni a gázai konfliktus során bekövetkezett állítólagos háborús bűnök ügyében. Az UNRWA és saját parlamenti bizottságunk is háborús bűnök riasztó bizonyítékáról tett jelentést, és az állítások valóban súlyosak. Ha Izraelt téves vád érte, nevét tisztázni kell, de ha elkövette ezeket a bűnöket, szembe kell néznie saját felelősségével. Célunk mindkét oldal számára békés és virágzó jövőt biztosító megállapodás kidolgozása, amelyben az ellenségek ismét partnerek lehetnek. Ugyanakkor napjainkig követett megközelítésünk kudarcra kiontott vérrel van a földbe írva. Solana úr! A békéhez vezető új utat kell mutatnunk, és az Európai Uniónak, ha szükséges, ebben át kell vennie a vezető szerepet.

(Taps)

Brian Crowley, az UEN képviselőcsoport nevében. – (GA) Elnök úr, Főképvisező úr és Ferrero-Waldner biztos asszony! Örömmel fogadom a Gázai-övezetnek nyújtott humanitárius segélyről szóló mai megegyezést. Ez az Európai Parlament számára a helyes irányba mutató lépés.

A jelenlegi gázai humanitárius helyzet rossz, és az Európai Uniónak segítenie kell.

az UEN képviselőcsoport nevében. – A különböző eseményekkel kapcsolatos reakciók és viszontreakciók vonatkozásában sok szó elhangzott a béke, a párbeszéd, a megértés, a mértéktartás – ha valaki ezt a szót kívánja használni – tekintetében. Három dolog azonban rögtön szembeötlik, ha a Közel-Keletről beszélünk.

Először, ez nem az egyenlők közötti tárgyalás. Erő van az egyik oldalon, erőtlenség és megosztottság a másik oldalon. Másodszor, nem egyforma a külső befolyás és a külső médiacoverage. Az egyik oldal nagyobb védelmet kap a nemzetközi médiától és az országoktól; a másik olyan méltatlan kifejezésektől szenved, mint a „terrorizmus” vagy a „reakció”.

Harmadszor, és ez a legfontosabb, minden politikai véleménykülönbség, földrajzi nézeteltérés és történelmi vita ellenére ugyanazok az emberek szenvednek tovább napról napra: nők, gyermekek, ártatlan civilek, emberek, akiknek semmi közük a politikai csoportokhoz, politikai szervezetekhez, vagy félkatonai csoportokhoz, illetve terrorista szervezetekhez. Ők azok a szegény ártatlanok, akik a rakétakilövések, a bombázások és az úgynevezett – mosolygok, ha ezeknek a szavaknak a használatát hallom – „célzott intelligens bombázások” kereszttüzében vannak. Nem létezik „intelligens” vagy „biztonságos” bomba. Ha földet ér, felrobban – embereket öl.

Számos bizonyíték áll rendelkezésünkre annak igazolására, hogy nem csak a Hamasz Izraelre irányuló rakétái öltek meg ártatlan embereket, hanem igen sokszor az izraeli haderők bombái és lövedékei öltek meg ezeket és sebesítettek meg ezeket Gázán és a megszállt területeken belül. Bizonyítékunk van egy ír férfitől, John Kingtől, aki Gázában az UNRWA-nak dolgozik, amely azt igazolja, hogy amikor tájékoztatták az izraeli

hatóságokat, hogy bombáik egy üzemanyagot és élelmiszert raktározó, valamint a nap korábbi időszakában az iskolájukat bombatalálat miatt elhagyni kényszerült gyerekek számára menedéket adó ENSZ épületegyüttes közelében értek földet, a bombák közelebb kerültek; és amikor ismét felhívták őket telefonon, a bombák az ENSZ épületegyüttesen belül, az üzemanyagtelepen landoltak.

Lehet, hogy ez hanyagság, téves információ vagy szándékos célpontkijelölés, de így vagy úgy ez egy olyan tett – lehet hogy bizonyos emberek véleménye szerint nem egészen háborús bűn –, amely a béke, az emberiség és a szabadság intézményei elleni támadás. Háború idején vannak kötelezettségi szabályok, vannak bizonyos dolgok, amelyeket nem lehet megtenni.

Természetesen segítséget és támogatást kell nyújtanunk a palesztin népnek területeik újjáépítéséhez. Természetesen biztosítanunk kell a tárgyalások létrejöttét és azt, hogy létrejöjjön a béke, és ehhez ragaszkodnunk is kell, de ez merész lépéseket kíván tőlünk Európán belül is. Martin Schulz-hoz hasonlóan én is gratulálok Javier Solanának ahhoz, hogy végigmegy azon a hosszú magányos úton, amelyen olyanokhoz szól, akikhez senki sem, megnyitja a párbeszéd kapuit, hiszen végül is csak az ellenségek közötti párbeszéden keresztül jöhet létre a béke, és csak a békén keresztül építhetők fel a szilárd két-állam-megoldás alapjai, amely békét, egyenlőséget, biztonságot és igazságosságot biztosít a Közel-Keleten belül.

Jill Evans, *a Verts/ALE képviselőcsoport nevében*. – Elnök úr! Tagja voltam annak a parlamenti küldöttségnek, amely a múlt héten a bekövetkezett pusztítás megtekintése miatt Gázában járt. A mai parlamenti állásfoglalás középpontjában a humanitárius intézkedés áll, amelyre óriási szükség van.

Ez egy valódi humanitárius válság, és hogyan oldhatjuk meg ezt a leggyorsabban? A gázai emberek kilencven százalékát ENSZ-segélyek tartják el. Ez nem kapcsolódik semmilyen tárgyaláshoz sem. Biztosítanunk kell, hogy ezek a segélyek célba érjenek, ennek kulcsa pedig az ostrom beszüntetése és a határátelőhelyek megnyitása. Hogyan tudja egy 1,5 millós, sűrűn lakott térség, amelyet 22 napon át bombáztak, és amelynek területén több mint 1 000 embert megöltek, egyáltalán csak elkezdni a talpra állást, ha a humanitárius cikkek közül mindössze 15 kategóriát engednek belépni: élelmiszert, bizonyos gyógyszereket és matracokat? Otthonokat és irodákat nem lehet újjáépíteni cement és üveg nélkül, amelyek tiltólistán vannak. Az iskolákban nem lehet a gyerekeket papír nélkül tanítani, mert a papír is tilalom alatt áll. Nem lehet élelmezni az embereket, mert nem engednek be elegendő mennyiségű élelmiszert. Nem arról van szó, hogy hiányzik a segítség, hanem arról, hogy nem engedik belépni. Nyomást kell gyakorolnunk az izraeli kormányra annak érdekében, hogy vessen véget a blokádnak, és nyissa meg a határátelőhelyeket.

A Gázában bekövetkezett károk felmérésének fel kell hívnia a figyelmet arra, hogy az infrastruktúra és a gazdaság szándékos lerombolása volt a cél. Szándékosan megtámadott iskolákat, gyárakat, otthonokat és kórházakat láttunk. Ismétlem, tanúi voltunk annak, hogy Izael az Európai Unió által finanszírozott projekteket rombolt le, és ahelyett, hogy ezzel kapcsolatban cselekednénk, arról beszélünk, hogy átalakítjuk a kereskedelmi kapcsolatokat, ha a jelenlegi megállapodások szerinti, az emberi jogokra vonatkozó feltételeket megsértik.

Javier Solana arról beszélt, hogyha ugyanazt a politikát folytatjuk, az ugyanoda vezet bennünket. Egyetérttek. 2006-ban az Európai Unió visszautasította a Hamasz tagjait is magában foglaló palesztin egységkormány elismerését, és készek vagyunk elismerni egy új izraeli kormányt, amely olyan tagokat is magában foglalhat, akik elutasítják a két-állam-megoldást, akik nem támogatnak egy palesztin államot.

Most alapvető fontosságú, hogy az Uniónak fel kell készülnie az elkövetkezendő hetekben a kairói tárgyalások során kialakuló konszenzusos ideiglenes palesztin kormánnyal való együttműködésre, és azt el kell ismernie, valamint szándékainkról egyértelmű jelzéseket kell adnunk a nemzetközi közösség felé. Támogatnunk kell a palesztin megbékélési folyamatot, amely egy hosszú távú megoldás elérésének része, és amely annak biztosítását jelenti, hogy nem ismétljük meg a múlt hibáit.

(Taps)

Francis Wurtz, *a GUE/NGL képviselőcsoport nevében*. – (FR) Elnök úr, Solano úr, biztos asszony! Amikor közel egy hónapja hallgattam, ahogy a gázai gyerekek házaik romjai között arról meséltek, hogy mennyire féltek, amikor hullottak a bombák, vagy amikor szüleik arról beszéltek, hogy milyen volt annak a 22 nappalnak és éjszakának a pokla, amely örökre meghatározza egész életüket és a következő generációk emlékeztétét, nem voltam büszke Európára.

Tagállamaink egyes vezetőire gondoltam, azokra, akiknek a történelem előtt kell felelniük a politikai bátorság hiánya, az elmulasztott lehetőségek, az előrelátás hiánya miatt. Feltettem magamban a kérdést: az izraeli vezetők milyen végletekig mehetnek el a palesztinokkal szembeni embertelenségükben, valamint a jog és a

legalapvetőbb értékek megvetésében ahhoz, hogy a fő európai politikai vezetők fel merjék emelni az ujjukat és végül azt mondják: „Ami sok, az sok”??

Azok, akik Izrael barátjának nevezik magukat az Izrael jelenlegi vezető osztálya felé tanúsított büntetlenség és határtalan engedékenység igazolása érdekében, gondolkodjanak el a nagy izraeli író, David Grossman szavain, akitől idézni szeretnék: „Most, amikor a nemzet nacionalista túlzások hullámával sodródik, nem árt emlékeztetni arra, hogy végül is a legutóbbi katonai művelet Gázában csak egy tűzben, erőszakban és gyűlöletben égő út újabb állomása. Egy olyan út, amely néha győzelmet hoz, máskor vereséget, de amely elkerülhetetlenül az összeomlásba vezet bennünket”.

Vagy tegyék fel maguknak a kérdést, amint azt Shlomo Sand, a híres izraeli történész is tette, akit szintén idézek: „Pusztítást vetettünk. Bebizonyítottuk, hogy nincsenek erkölcsi gátlásaink. Erősítettük a békétábot a palesztinok között?” Így folytatja: „Izrael a palesztinokat a reménytelenségbe taszítja.”

Yasser Arafat és a Palesztin Nemzeti Hatóság 20 éven keresztül elismerte Izrael államot, anélkül, hogy bármit kapott volna cserébe. Izrael visszautasította az Arab Liga 2002-ben tett ajánlatát, Hölgyeim és uraim. Mindenki az Arab Ligáról és az Arab Liga béketervéről beszél. Ez már hét éve létezik. Mit tett azért Európa, hogy kihasználja ezt a lehetőséget?

Visszatérek tehát Shlomo Sandhoz: „Izrael 2002-ben visszautasította az Arab Liga ajánlatát, amely Izrael teljes elismerésére irányult, az 1967 előtti határokon belül.” Az izraeli történész tehát a következő következtetést vonja le: „Izrael csak akkor köt békét, ha politikájára nyomást gyakorolnak”.

Ez felvet egy kérdést Solano úr, mivel Ön semmit nem mondott a nemzetközi jogi vonatkozásról. Milyen Izraelre nehezedő nyomás gyakorlására kész az Unió Gáza és Ciszjordánia tekintetében, beleértve Jeruzsálemet annak érdekében, hogy emlékeztesse jelenlegi és jövőbeni vezetőit, hogy a nemzetközi közösséghez való tartozásnak általánosságban és különösen az Európai Unióval való kiváltságos partnerségnek ára van, hogy nincs helye katonai megszállásnak, nincs helyük háborús bűnöknek, sem olyan politikáknak, amelyek minden nap közelebb visznek az Európa és az arab-muzulmán világ közötti különváláshoz?

Európaiként nem szeretném a közel-keleti politikai változás tekintetében a reményt kizárólag a Fehér Ház lakójára bízni. Továbbra is hinni szeretnék abban, hogy Európa fordulatot ér el.

(Taps)

Kathy Sinnott, (IND/DEM). – Elnök úr! Ma egy humanitárius segélyre vonatkozó állásfoglalásról vitázunk. Mielőtt kifejténém álláspontomat, szeretném hangsúlyozni, hogy nem az IND/DEM Képviselőcsoport nevében beszélek, mivel annak e témában nincs kialakult álláspontja. Az Európai Parlament képviselőjeként a magam és enyéim nevében beszélek.

A gázai lakosság nagy többsége pusztán életbenmaradásához humanitárius segélyekre van ráutalva – élelmiszer, víz, szállás, ruházat és különösen gyógyszer. Olyan lakosságról van szó, amelyet nagyon régóta ostrom sújt. 18 hónapra valamennyi határátkelőhelyet lezártak, és most a gázai embereket ért legutóbbi szörnyű agresszió után a lakosság még inkább elkeseredett. Mivel az ostromot nem szüntették be, és a határátkelőhelyek még mindig zárva vannak, nagyon nehéz az emberekhez a legalapvetőbb dolgokat eljuttatni.

Az állásfoglalás E. preambulumbekzdésében olvasom, hogy mi európaiak a humanitárius segélyek tekintetében tett erőfeszítéseinkért kedvesen hátba veregetjük magunkat. Ön, biztos asszony, az Önök által tett politikai erőfeszítésekről beszélt, de megérdemeltük ezt a dicséretet? Az Izrael és az EU közötti kereskedelmi forgalom értéke évi 27 milliárd euró. Ha igazán fel akartunk lépni Gáza ügyében, gazdasági szankciók alkalmazásával kihasználtuk volna azt a hatalmat, amelyet ez a kereskedelem biztosít számunkra. Az, hogy ezt nem tettük meg, még a januári bombázások csúcspontja idején sem, azt jelzi, hogy a zavartalan kereskedelem fenntartását választottuk, amely mellett a humanitárius segélynyújtásunk valószínűleg arra szolgál, hogy megnyugtassa a lelkiismeretünket. Nemcsak hogy nem vagyunk hajlandók kockáztatni egy jó üzleti piac megzavarását a Gázában történt igazságtalanság lezárásának kedvéért, de ez ideig arra sem voltunk hajlandók, hogy felbontsuk vagy csak felfüggeszsük az EU és Izrael közötti megállapodást.

Nagyon szeretem a zsidó embereket. Az egyetemen számos kurzuson hallgattam egy rabbi előadásában történelmüket és irodalmukat. A barátság azonban nem jelent vakságot, hanem az őszinteségre való készséget. Tulajdonképpen az Izrael főbb városaiban megtartott demonstrációkon való részvétellel számos izraeli polgár nyilvánosan felemeli a szavát a kormány fellépése ellen.

Visszatérve a humanitárius segély sürgős jellegéhez: a fizikai infrastruktúra újjáépítése fontos, de érthető, ha az ügynökségek esetleg vonakodnak az újjáépítéstől, ha úgy tűnik, mintha egy még fenyegetőbb kormányzati rendszer venné át a hatalmat Izraelben. A humán infrastruktúra újjáépítése azonban nem várhat. Be kell juttatnunk a szállítmányokat. Külön ki szeretném emelni, hogy a januárban használt különösen ártalmas haditechnika miatt számos ember vesztette el végtagját és szerzett szörnyű égési sérüléseket. Magam is tudom, hogy mit jelent az, ha egy egészséges gyermek fogyatékosná válik.

Támogatást – gyógyszert és oktatást – kell biztosítanunk annak a több ezer embernek, különösen gyermekeknek, akik Újév óta egy életre fogyatékosok lettek. Míg segítünk nekik, le kell jegyeznünk a történeteiket annak érdekében, hogy elkezdhesük a célzott támadásokra és a lehetséges háborús bűnökre vonatkozó bizonyítékok összegyűjtését.

Jean-Marie Le Pen (NI). – (FR) Elnök úr! Hölgyeim és uraim! Bizonyára nem Európa, és még kevésbé a külpolitikai főképviselő, Javier Solana, a NATO korábbi főtitkára az, aki betöltheti Izrael és Palesztina között a mediátor szerepet. Sokkal inkább a Gázai-övezet újjáépítésének finanszírozására hívják fel őket, amint azt ma Koszovó, Libanon és Afganisztán esetében teszik.

Az Egyesült Államok és Izrael bombázásokat hajt végre, miközben Európa finanszírozza az újjáépítést. Ilyen a szövetségesek közötti feladatmegosztás. Miközben azoknak kellene fizetni, akik a károkat okozzák. Egyiptom áll a béketárgyalások középpontjában, amelyek a Hamasszal egy meghosszabbított tűzszünetről szólnak. A kihívás azonban hatalmas, mivel az új izraeli kormány egy harmadik személy, Avigdor Lieberman, szélsőjobboldali vezető által gyakorolt nyomás alatt, akit ott demokratikusan elfogadnak, feladatát ebben a tárgyalásban sajátosan összetettnek láthatja. Valójában Benjamin Netanyahu, akit mint jövőbeni miniszterelnököt mutatnak be, mindig is ellenezte a Hamasszal való fegyverszünetet.

További nehézséget jelent, hogy Mahmoud Abbas Palesztin Nemzeti Hatósága Ciszjordániában egyfajta nemzetközi védnökséggé vált, amelynek legitimitása erősen csökkent a lakosság körében.

Az utolsó figyelembeveendő elem, hogy az izraeli telepek kiterjesztése, amely 1967 óta folyamatos, a palesztin állam Ciszjordániában való létrehozását különösen kényessé teszi. Ma a labda az izraeli oldalon van, de a két tábor héjai elfogadják majd Isten békéjét, amit a két oldal követel, anélkül, hogy forrásokat biztosítának maguknak?

Engedjék meg, hogy egy gondolatot fűzzek Franciaországnak a NATO integrált katonai szervezetébe való visszatéréséhez, amely majd a Vatanen-jelentés keretében kerül megvitatásra. Ez a visszatérés komoly kötelezettségeket ró majd Franciaországra. Valójában újra csatlakozunk a NATO-hoz, bár a hidegháború már 1990-ben véget ért. Úgy tűnik, hogy Nicolas Sarkozy elfeledkezett arról, hogy leomlott a berlini fal és Oroszország visszatért a szabad nemzetek soraiba. Erősíteni kell a blokkokban való gondolkodást a multipolaritás időszakában és olyan időben, amikor növekszik a feltörekvő országok hatalma, katonai szinten is?

Ezenkívül az integrált rendszerben való tagság Franciaországra azt a kötelezettséget is rója, hogy meg kell erősítenie afganisztáni kontingensét, miközben már 3 300 fővel van jelen a területen. Milyen pénzeszközöket használ majd ennek a műveletnek a finanszírozására, ha védelmi költségvetése körülbelül a GDP 2%-a alá esik, és több mint 30 hadosztályt meg fognak szüntetni?

Paradox módon a NATO-ba való visszatéréshez növelni fogjuk pénzügyi részvételünket, ugyanakkor csökkentjük katonai jelenlétünket Afrikában. Az európai védelem, amely annyira kedves Sarkozy elnöknek, így az Atlanti Szövetség alappillére lesz. Csak el kell olvasniuk a Lisszaboni Szerződést és kiegészítő jegyzőkönyveit, hogy erről Önök is meggyőződjenek.

Legyen szó a külpolitika vagy a közös biztonság területéről, az európai út zsákutca, amely az Egyesült Államokhoz és szövetségeseihez való igazodáshoz vezet. Ezt a félrehúzódnási logikát utasítjuk vissza a nemzeti szuverenitás és függetlenség nevében, amely különösen független nukleáris elrettentő erőnkön alapul.

Elnök. – A többi tag is kissé túllépte az időt, és mindenkinek ugyanazokat a jogokat kell biztosítanunk.

Javier Solana, a közös kül- és biztonságpolitika főképviselője. – (ES) Elnök úr! A rendelkezésemre álló rövid idő alatt nem tudok mindenkinek válaszolni, aki e vita során felszólalt. Engedjék meg, hogy a legőszintebben megköszönjem, amit személyesen rólam és arról mondtak, amit teszek. Csak azt szeretném mondani, biztosak lehetnek abban, hogy továbbra is hasonló határozottsággal – sőt, ha lehet még határozottabban – fogok dolgozni, mert a helyzet napról napra nehezebb.

Úgy gondolom, hogy öt olyan kérdés van, amelyben konszenzus jöhet létre az előttem szólók között.

Először, a humanitárius kérdések: nem lehet kétséges, hogy a legsürgetőbb és a legfontosabb kérdés a humanitárius kérdés. Az elmúlt napokban és hetekben tapasztalt erőszak jól láthatóan megmutatta, hogy milyen nagy szükség van a lakosság, különösen a gázai lakosok szenvedéseinek enyhítésére. Ezért minden tőlünk telhetőt megteszünk a gázai mindennapok szörnyű viszontagságainak enyhítésére. Így tesz a Bizottság – minden tétovázás nélkül – a Tanács tagállamai, és a nemzetközi közösség egésze is.

Másodszor, a Gáza és Izrael, valamint a Gáza és Egyiptom közötti határátkelőhelyek megnyitására ehhez elengedhetetlenül szükség van. Ezenkívül a nyitásnak gyorsan, késlekedés nélkül meg kell történnie. Részünkről mindenhová eljuttatjuk a segélyeket, ahol ezekre szükség van, és különösen Rafah esetében készen állunk a segélyek kiosztására, amint erre lehetőség nyílik. Az Európai Unió megfigyelői már a helyszínen vannak, tehát amint Rafahnál megnyílik a határ, készek vagyunk a szétosztásra.

Harmadszor – és ez egy nagyon fontos kérdés –, a palesztin egység kérdése. Tisztelt képviselők! Úgy gondolom világos, hogy jelenleg nem érhető el megoldás a palesztinok közötti megbékélés elindulása nélkül. Ezért, amint azt az Általános Ügyek Tanácsának legutóbbi állásfoglalása is megállapítja, az Európai Unió támogatja és a jövőben is támogatni fogja azokat az Abbas elnök vagy Mubarak elnök által hozott intézkedéseket, amelyek a palesztinok közötti megbékélés felé való haladást célozzák.

Több hozzászóló említette a ránk háruló kötelezettségeket, attól függően, hogy létrejön-e egy új palesztin konszenzusos kormány. Én úgy érzem, tisztelt parlamenti tagok, – és ez az én személyes véleményem – hogy létezik egy palesztin konszenzusos kormány, egy kormány, amelynek célja a két-állam, egy kormány, amelynek célja, hogy ezt a két államot békés úton hozza létre, egy kormány, amelynek van programja a gázai újjáépítésre és egy kormány, amely 2009-ben megpróbál elindítani egy választási folyamatot. Úgy gondolom, hogy egy ilyen kormányt az Európai Uniónak támogatnia kell.

Negyedszer, Izrael kérdése: a választásokat követően két fontos kérdés merül fel. Először is, az a kormány, amely a választások szerint, vagy a választások alapján kialakuló többség szerint létrejön, véleményünk szerint köteles folytatni a békefolyamatot. Ezért bármilyen kormány is jön létre a választások alapján, továbbra is azon dolgozunk, és minden megteszünk azért, hogy biztosítsuk, hogy létrejöjjön a kormány, valamint munkálkodik a békefolyamat továbbfolytatásán és ahhoz járuljon hozzá, és tegyen meg minden tőle telhetőt ennek a folyamatnak lehetőleg még 2009-ben történő lezárása érdekében.

Ötödször, véleményünk szerint a telepek kérdése alapvető fontosságú. Úgy gondolom, hogy az izraeli kormány által közzétett, a telepek 2008-as helyzetére vonatkozó legújabb adatok miatt mindannyian felelősnek kell éreznünk magunkat.

Szeretném közölni Önökkel, hogy 2001-ben az akkori Mitchell szenátorral együtt dolgoztam az emlékeztető jelentésen, amely az Ő nevét viseli. Egyike voltam annak a négy embernek, akik azon a programon dolgoztak. Szeretném, tisztelt parlamenti tagok, ha lennének szívesek ismételtet elolvasni a 2001-ben közzétett jelentést, amelyben sajnos olyan állítások találhatók, amelyek ma is igazak; például a telepek ügyében. Ha az Európai Unióban képtelenek vagyunk arra, hogy megpróbáljuk megváltoztatni a telepek létrehozásának módját, kevés az esélye annak, hogy bármely békekezdeményezés hiteles lesz. Ezért ezt a kérdést komolyan kell venni. Komolyan kell tárgyalunk izraeli barátainkkal annak biztosítása érdekében, hogy a telepek kérdését gyökeresen más módon kezeljék.

Végül elnök úr! Tisztelt képviselők! Az Arab Liga. Az arab országok közötti egység létfontosságú. Elengedhetetlen, hogy az Arab Liga valamennyi országával együttműködjünk annak érdekében, hogy az Arab Liga által aláírt békekezdeményezés hatályban maradjon. Döntő fontosságú, hogy a békefolyamat a palesztinok és az izraeliek, valamint az arabok és Izrael közötti megbékéléssel érjen véget. Ezért teljes mértékben támogatjuk mindazokat, akik azon dolgoznak, hogy a békekezdeményezés valósággá váljon.

Az Arab Ligán belül éles megosztottságot tapasztalunk. Mindent meg kell tennünk, ami diplomáciailag lehetséges ezeknek az ellentéteknek az elmélyülése ellen, és ösztönöznünk kell a nagy arab családon belül az összhang és az együttműködés folyamatának újrapiálását.

Elnök úr! Tisztelt képviselők! Amint említettem, 2009 rendkívül fontos év lesz. Továbbra is kezelni kell a válságot, humanitárius segélyeket kell biztosítanunk, minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk a területen a tűzszünet biztosítása érdekében és minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk annak biztosítására, hogy létrejöjjenek a tárgyalások Izrael és Gáza, valamint Egyiptom és Gáza között. Ugyanakkor, tisztelt képviselők, ha nem változtatjuk át a válságkezelői gondolkodásmódot egy mélyen gyökerező konfliktusmegoldó logikává, ugyanabban a helyzetben leszünk, mint amelyhez sajnos 2009 elején visszatértünk.

Elnök úr! Remélem, hogy végül, ha mindannyian együtt dolgozunk, 2009 egy olyan év lesz, amikor ténylegesen megoldjuk ezt a hatalmas konfliktust, amely sajnos már túl hosszú ideje nehezedik ránk.

Benita Ferrero-Waldner, a Bizottság tagja. – Elnök úr! Csak ismételtelen szeretném kiemelni, hogy a múlt évben világosan kijelentettük, hogy erőfeszítéseink nem végződhetnek kudarccal. Mindannyian bizakodva tekintettünk az annapoliszi folyamatra és reménykedtünk a békefolyamatban. Sajnos a Gáza ellen irányuló katonai támadás a Gázából Izrael ellen irányuló rakétakilövések után megváltoztatták a helyzetet. Ma mindannyian tisztában vagyunk vele, hogy egy sor elemre feltétlenül szükség van a béke-megállapodásokhoz való visszatéréshez. Egy dolog azonban mindenképpen bizonyos: a katonai megoldás nem megoldás. Ebben mindannyiunkkal egyetértek. Ezért bármibe is kerül, mindnyájunknak a béke megteremtésén kell dolgozni.

Számos szereplőről van szó: az Európai Unióban, a nemzetközi közösségben – legyen az az Amerikai Egyesült Államok, az ENSZ vagy Oroszország – de számos arab barát és kolléga is ott van. Csak remélni tudom, hogyha az új izraeli kormány hivatalba lép, ezek a szereplők találkozni fognak egymással a béke érdekében. Okfejtésünk egyértelmű, de vajon az érzelmek vezetnek-e bennünket majd a helyes útra, meglátjuk. Biztosíthatom Önöket, hogy ezért fogunk dolgozni.

(Taps)

Elnök. – A vita lezárásához az eljárási szabályzat 103. cikkének (2) bekezdése alapján állásfoglalásra irányuló indítványt⁽²⁾ nyújtottak be.

A vitát lezárom.

A szavazásra ma kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Bairbre de Brún (GUE/NGL), írásban. – (GA) A gázai humanitárius helyzet elfogadhatatlan. A lakosság 88 százalékanak élelmiszersegélyre van szüksége, a kórházakban hiányoznak az alapvető egészségügyi felszerelések és többezer tonna segély nem vihető be Gázába, mert nem engednek be elég teherautót.

Az embereket az egész világon megdöbbenette, hogy milyen csekély volt a nemzetközi reakció, amikor több mint 1 000 palesztint – köztük több mint 300 gyermeket – öltek meg a Gáza ellen irányuló legutóbbi izraeli támadásban.

Egy aktív, hosszú távú európai és az új amerikai kormány által folytatott stratégiának magában kell foglalnia a palesztinok fenntartható, az 1967 előtti határokon nyugvó államhoz való jogát. Meg kell állítania a telepítéseket a megszállt területeken és le kell rombolnia az apartheid falat.

Izrael és egy szabad palesztin állam biztonságát el kell érni, de véget kell vetni annak a helyzetnek, amelyben Izrael a biztonságot ürügyként arra használja, hogy ártatlan palesztinok életét oltsa ki. Valódi tárgyalási folyamatnak kell elindulnia.

Az EU-nak fel kell mondania az Európai Unió és az Izrael közötti társulási megállapodást, mindaddig, amíg Izrael nem tartja be a nemzetközi jogot és a humanitárius jogot.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), írásban. – (PT) Mi legyen (vagy ne legyen) az „Európai Unió szerepe a Közel-Keleten”? Milyen elvekhez kell igazodnia?

Követelnie kell, hogy a Gázai-övezetben vessenek véget az agresszióknak és a palesztin nép embertelen blokádjának, valamint biztosítani kell, hogy a lakosság sürgősen humanitárius segélyben részesüljön.

El kell ítélnie az Izrael által a palesztin néppel szemben elkövetett kegyetlen agressziót, bűncselekményeket, a legalapvetőbb emberi jogok megsértését és az államterrorizmust, ami semmivel sem igazolható.

Világosan fel kell fednie a tényt, hogy Palesztinában gyarmatosítók és gyarmatosítottak, agresszorok és áldozatok, elnyomók és elnyomottak, kizsákmányolók és kizsákmányoltak vannak.

Fel kell függesztenie a társulási megállapodást és az izraeli folytatott kétoldalú kapcsolatok megerősítését, például a Külkapcsolatok Tanácsa által december 8-án és 9-én javasoltakat.

⁽²⁾ lásd a jegyzőkönyvet.

Követelnie kell, hogy Izrael tartsa be a nemzetközi jogot és az ENSZ-állásfoglalásokat. Követelnie kell továbbá, hogy vessenek véget a megszállásnak, a telepítéseknek, a biztonsági fal építésének, a merényleteknek, a fogvatartásoknak és a palesztinokat sújtó számtalan megaláztatásnak.

Követelnie kell és küzdenie kell azért, hogy tartsák tiszteletben a palesztin nép elidegeníthetetlen jogát egy független és szuverén államhoz, amelynek határai az 1967-es határok és fővárosa Kelet-Jeruzsálem.

Összefoglalva, nem lehet tovább bűnrészes az izraeli gyarmatosítás büntetlenségében.

Alexandru Nazare (PPE-DE), írásban. – (RO) A legutóbbi izraeli választások és az Egyesült Államok új kormánya esélyt ad a közel-keleti békefolyamat újramezítéséhez. Úgy gondolom, hogy az EU-nak egyértelmű üzenetet kell küldenie az új Tel Avivi kormánynak, amelyben támogatásáról biztosítja, ugyanakkor világosan közölnie kell, hogy mit vár el izraeli partnereitől azon intézkedések tekintetében, amelyek megkönnyítik a tartós békét és kiterjednek a telepítések beszüntetésére Ciszjordániában. Fel kell ajánlania a két-állam-megoldás hathatós támogatását, valamint segítenie kell a túlzott katonai beavatkozás és az azzal járó humanitárius következmények elkerülését.

Az EU Közel-Kelettel kapcsolatos magatartásának több szigorú elven kell alapulnia. Az első elv az Egyesült Államokkal való szoros együttműködés, amely nélkül nem érhetünk el hosszú távú megoldást a régióban. A második, hogy magatartásunknak arra kell irányulnia, hogy amennyire lehetséges, mindkét oldal kerülje az erőszakot, el kell ítélnie a palesztin szélsőségeseket és az Izrael által alkalmazott túlzott intézkedéseket, valamint támogatnia kell mindkét oldalon azokat a mértéktartó kormányzati megoldásokat, amelyek alkalmasak a békefolyamat megkönnyítésére.

Szeretném kifejezésre juttatni, hogy támogatom a mai napon szavazásra kerülő európai parlamenti állásfoglalást, amely megerősíti az EU elkötelezettségét a gázai újjáépítési folyamat mellett, és megteremti a nemzetközi adományozói konferencia idején a márciusi kairói tárgyalások alapját.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), írásban. – (RO) A demokrácia, a béke és az emberi jogok tiszteletben tartása az Európai Unió alapvető értékei, amelynek feladata és kötelessége azok megvédése és előmozdítása az EU-n belül és más államokkal való kapcsolataival összefüggésben is.

A gázai lakosságot érintő helyzet tragikus és sürgősen megoldásra vár. A régióban bekövetkező, az emberi jogok és a szabadságok felháborító megsértése aggodalomra ad okot az Európai Unióban az Izraellel folytatott kapcsolatok, valamint a közel-keleti biztonság és stabilitás tekintetében is.

Az Európai Uniónak sürgős intézkedéseket kell elfogadnia a gázai régió lakosságának nyújtandó humanitárius segítség biztosításáról, miközben fontolóra kell vennie a térségben a béke, a biztonság és a stabilitás megteremtését biztosító közép és hosszú távú intézkedéseket.

Ennek szem előtt tartásával az EU-nak diplomáciai lépéseket kell tennie a régióban a konfliktusok megoldása, valamint a dialógus és a megbékélés előmozdítása érdekében. Ugyanakkor habozás nélkül kemény szankciókat kell alkalmaznia az antidemokratikus lépések, illetve az emberi jogok és szabadságok megsértése ellen.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE) írásban. – (PL) Egy EU–Közel-Kelet megállapodás létrejöttének eléréséhez a Gázai-övezetben a stabilitás helyreállítására tett erőfeszítésnek, valamint a békeprogram létrehozásában való segítségnyújtásnak egyelőre továbbra is prioritásnak kell lennie.

Az Európai Uniónak minden tőle telhetőt meg kell továbbá tennie annak a vitának a lezárása érdekében, amelyben ártatlan polgárok vesztek életüket. Ezenkívül törekednie kell az emberek megsegítésére, biztosítva számukra a létfenntartáshoz szükséges alapvető eszközöket. A Gázai-övezet lakossága számára napi élelmiszerhiányuk mindössze 60%-a áll rendelkezésre, amely azt jelenti, hogy esetükben fokozottabb a megbetegedés kockázata és még inkább ki vannak téve a nehéz körülményeknek. Az ivóvízhiány éppoly fenyegető mint az élelmiszerhiány. Úgy gondolom, említenem sem kell az egészségügyi ellátás hiányát, vagy az iskolák és a közintézmények lerombolását, amely jelentősen hátráltatja a rend helyreállítását és a rendes mindennapokhoz való visszatérést.

Nem szabad elfelejtenünk, csak akkor leszünk képesek a Közel-Kelet gazdasági fejlődésére és a régióval való szoros kereskedelmi együttműködésre koncentrálni, ha a mindennapi élet számos alapvető problémája megoldott. Az Európai Uniónak megvan az esélye arra, hogy segítse az arab világot és a Közel-Kelet valamennyi országát abban, hogy olyan régióvá váljanak, ahol jólét uralkodik, amely ugyanakkor megteremti a Közel-Kelet és az EU közötti szorosabb együttműködésének keretét.

15. Szavazások órája

15.1. Az Európai Unió szerepe a Közel-Keleten (szavazás)

- A szavazás előtt az (5) bekezdésre vonatkozóan:

Pasqualina Napoletano (PSE). – (IT) Elnök úr! Az (5) bekezdés elején az „úgy véli” kifejezés után a szöveg a következő mondatral egészülne ki:

Gáza újjáépítése érdekében a palesztin gazdaság támogatására Sharm el-Sheikh-ben tartandó nemzetközi konferencia érdekében”.

(A szóbeli módosítást elfogadják)

- A szavazás előtt az (F) preambulumbekkezdésre vonatkozóan:

Pasqualina Napoletano (PSE). – (IT) Elnök úr! A módosítás ugyanaz. A palesztin gazdaság támogatására Sharm el-Sheikh-ben tartandó nemzetközi konferenciára vonatkozik, és a preambulumbekkezdés ezzel egészülne ki.

(A szóbeli módosítást elfogadják)

16. Köszöntés

Elnök. – Arra kértek, hogy üdvözljem a karzaton ülő Piemont régió küldöttségét. Általában csak a nemzetállamok küldöttségeit üdvözljük, mivel azonban erősíteni kívánjuk a régiókat, kivételt teszek, és szívélyesen üdvözlöm a piemonti küldöttséget.

17. A szavazáshoz fűzött indokolások

A szavazáshoz fűzött írásbeli indokolások

- B6-0100/2009 állásfoglalásra irányuló indítvány (Az Európai Unió szerepe a Közel-Keleten)

Nicodim Bulzesc (PPE-DE), írásban. – (RO) Az Európai Unió Közel-Keleten játszott szerepéről szóló európai parlamenti állásfoglalás mellett szavaztam, mivel egyetértek azzal, hogy támogatnunk kell az Gázai-övezet újjáépítési terveit.

Ez az állásfoglalás azonnali, gyors és korlátozás nélküli humanitárius segély nyújtására törekszik, egy olyan intézkedésre, amely erkölcsi kötelezettséget jelent. Ezt a segélyt feltételek és korlátozások nélkül kell biztosítani. Az izraeli hatóságokat arra szólítja fel, hogy biztosítsák a humanitárius segély, beleértve valamennyi szükséges eszköz megfelelő, folyamatos áramlását annak érdekében, hogy az ENSZ-ügynökségek, például az UNRWA (az Egyesült Nemzetek Segélyezési és Munkaügyi Hivatala) és a nemzetközi szervezetek kifejthessék tevékenységüket és kielégíthessék a lakosság igényeit.

Konstantinos Droutsas (GUE/NGL), írásban. – (EL) A Gázának nyújtandó humanitárius segélyről szóló európai parlamenti állásfoglalással az EU arra törekszik, hogy az öldöklő izraeliek és az ellenállást kifejtő palesztinok egyenlő feltételekkel való kezelését szem előtt tartó elv mentén elrejtse óriási felelősségét abban, hogy a Gázai-övezet elleni vérengző izraeli támadás során palesztin embereket mészároltak le, amelynek eredménye több mint 1 300 halott, többségük gyermek, nő és időskorú, valamint több mint 5 000 sebesült. Otthonok ezreinek és valamennyi szociális infrastruktúra teljes elpusztítása, az Izrael által alkalmazott teljes gazdasági elszigeteléssel együtt azzal járt, hogy a palesztin lakosság tragikus és embertelen körülmények között él.

Izrael elítélésének, valamint az erre való hivatkozás bármely formájának kerülése, valamint a palesztin nép tragikus helyzete ismételt megerősíti, hogy az EU támogatja azt az Izrael által elkövetett bűntettet, amelyben arra törekszik, hogy a Közel-Keleten az imperialisták közötti belső harc fokozásában játszott szerepét megerősítse.

Amire a hősiessé palesztin népnek a legnagyobb szüksége van, az nem az imperialisták jótékonykodása. Sokkal inkább egy önálló és szuverén palesztin állam megalakulása, amelynek fővárosa Kelet-Jeruzsálem, az 1967-es

határokról szóló ENSZ-állásfoglalással összhangban, valamint küzdelmeiben a más népek által biztosított osztatlan szolidaritás.

Hélène Goudin and Nils Lundgren (IND/DEM), írásban. – (SV) A Gázai-övezetben a helyzet rendkívül komoly, mivel a folyamatban lévő konfliktus a polgári lakosságot megfosztja az élelemtől, a gyógyszerektől és az üzemanyagtól. A helyzet oly mértékben komoly, hogy azonnali külső segítségre van szükség. Ezért az állásfoglalás mellett szavaztunk.

Rendkívül sajnálatosnak – bár nem különösebben meglepőnek – ítéljük azonban, hogy az Európai Parlament ismételtelen egy katasztrófát használ fel arra, hogy lassan de biztosan előmozdítsa helyzetét.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), írásban. – (PT) Több mint 18 hónapig tartó embertelen blokád után a Gázai-övezetben a palesztin nép elleni kegyetlen izraeli agresszió 22 napja legalább 1 324 ember halálát és több mint 5 000 ember sebesülését okozta, akiknek többsége gyermek. Több mint 100 000 embert kitelepítettek és több mint 15 000 otthont leromboltak. Alapvető infrastruktúrákat és kulcsfontosságú közszolgáltatásokat semmisítettek meg vagy tettek tönkre, amely veszélyezteti a palesztin lakosság legalapvetőbb szükségleteinek kielégítését.

Ezzel a megdöbbentő bűncselekménnyel szemben az Európai Parlament egyetlen szóval sem ítélte el Izraelt.

Nem kétséges, hogy a palesztin lakosságnak sürgős segítségre van szüksége. Nem kétséges, hogy el kell ismernünk, hogy a palesztin lakosság szenved. Elengedhetetlen azonban, hogy elítéljük az agresszorokat, és felelősségre vonjuk őket. Ehelyett az állásfoglalás ragaszkodik ahhoz, hogy tisztára mossa a Gázai-övezet elleni izraeli támadást azzal, hogy a „konfliktus” kifejezés mögé bújtatja azt. Ez a támadás a palesztin nép megszállással szembeni jogos ellenállásának leküzdésére és a palesztin állam megalakításához szükséges feltételek aláaknázására vonatkozó stratégia része.

Az EU, amely mindig azonnal az emberi jogokra hivatkozik, Izrael esetében, amely több mint 40 éve megszállva tartja Ciszjordánia, a Gázai-övezet és Kelet-Jeruzsálem területeit, „elfeledkezik” azokról.

Flaviu Călin Rus (PPE-DE), írásban. – (RO) A Gázai-övezetnek nyújtott humaitárius segélyről szóló, 2009. február 18-i B6-0100/2009 európai parlamenti állásfoglalás mellett szavaztam, mivel a polgári lakosságnak az e területen kialakult helyzet miatt nagy szüksége van segítségre.

Úgy ítélem meg, hogy fel kell mérni a Gázai-övezet lakosságának szükségleteit, és el kell indítani a terület újjáépítésére vonatkozó terveket.

18. Szavazathelyesbítések és szavazási szándékok: lásd a jegyzőkönyvet

ELNÖKÖL: ONESTA ÚR

alelnök

19. 2007-es éves jelentés KKBP főbb vonatkozásairól és alapvető választási lehetőségeiről - Európai biztonsági stratégia és EBVP - A NATO szerepe az EU biztonsági struktúrájában (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont az alábbi jelentésekről szóló együttes vita:

- Jacek Saryusz-Wolski A6-0019/2009 jelentése a Külügyi Bizottság nevében, az Európai Parlamentnek a 2006. május 17-i intézményközi megállapodás (43) bekezdése G. pontjának alkalmazásában benyújtott, a közös kül- és biztonságpolitika (KKBP) főbb vonatkozásairól és alapvető választási lehetőségeiről szóló 2007-es éves jelentésről (2008/2241(INI)),

- Karl von Wogau A6-0032/2009 jelentése a Külügyi Bizottság nevében, az európai biztonsági stratégiáról, valamint az európai biztonsági és védelmi politikáról (EBVP) és

- Ari Vatanen A6-0033/2009 jelentése, a Külügyi Bizottság nevében, a NATO szerepéről az EU biztonsági struktúrájában (2008/2197(INI)).

Hölgyeim és uraim! Amennyiben vitáink nem érdeklik Önöket, előadónk jogosan és munkánk méltóságának megőrzése érdekében azt kéri, hogy csendben hagyják el az üléstermet.

Jacek Saryusz-Wolski, előadó. – (FR) Köszönöm, elnök úr! Valójában azonban úgy gondolom, hogy az Unió külpolitikája figyelmet érdemel.

Elnök úr! Ma három fontos jelentést vitatunk meg a külpolitikáról, a biztonságról és a védelemről, valamint az EU-NATO kapcsolatokról.

A közös kül- és biztonságpolitikáról (KKBP) szóló éves jelentésünk fontos eszközzé vált, amelyen keresztül a Parlament az EU külpolitikájára vonatkozó stratégiai véleményét fejezi ki. Az ez évi jelentésben elhatároztuk, hogy a politika meghatározására és a politika kialakítására összpontosítunk. Középpontba helyeztük azt az elvárást, hogy az EU közös kül- és biztonságpolitikai fő célkitűzéseiről a Tanáccsal folytatott valódi párbeszédre van szükség. Felismertük, hogy ez folyamatban van, ugyanis a Tanács jelentése első alkalommal rendszeresen hivatkozik az Európai Parlament által elfogadott állásfoglalásokra. Hálásak vagyunk: ez egy valódi eredmény. Kifejeztük azonban sajnálatunkat is, hogy a Tanács nem teljes egészében kötelezi el magát a Parlament által kifejtett nézetek mellett, és azokra az állásfoglalásokra nem hivatkozik az olyan operatív dokumentumokban, mint a közös fellépések vagy a közös álláspontok.

Azt várjuk, hogy a Tanács éves jelentése lehetőséget teremtsen a Parlammal való párbeszéd létrehozására, amelynek célja a közös kül- és biztonságpolitika stratégiai szemléletű megközelítésének kialakítása. Jelentésünkben ismét felsoroltuk azokat a legfontosabb elveket, amelyeket külpolitikánknak hangsúlyoznia kell. Véleményünk szerint a KKBP-t az Európai Unió és tagállamai által fontosnak tartott értékeknek, különösen a demokráciának, a jogállamnak, az emberi méltóságnak, az emberi jogok és az alapvető szabadságok tiszteletben tartásának, valamint a béke és a hatékony multilateralizmus előmozdításának kell erősítenie és vezérelnie.

Úgy gondoljuk, hogy hatást gyakorolhat, de csak abban az esetben, ha egységes hangon szólal meg, és ha megfelelő, például a Lisszaboni Szerződésből eredő megfelelő eszközök és bőkezűbb költségvetés áll rendelkezésére. Csak akkor hozhatunk hatékony intézkedéseket, ha a saját szintjükön és saját mandátumukkal összhangban fellépő európai és nemzeti parlamentek ennek jogszerűségét elismerik.

A hitelesség, valamint az uniós polgárok elvárásainak való megfelelés érdekében – és mindezt a hamarosan bekövetkező új parlamenti választások előestéjén mondom – a KKBP számára a célkitűzésekkel és az adott célokkal arányos forrásokat kell biztosítani. Ezért sajnáljuk, hogy az előző évhez hasonlóan a KKBP-költségvetés jelentősen alulfinanszírozott.

Jelentésünkben horizontális és földrajzi kérdéseket vizsgálunk. A horizontális kérdésekkel kapcsolatban engedjük meg, hogy csak általunk érintettek közül csak a legfontosabbakat soroljam fel: először az emberi jogok támogatása, valamint a béke és a biztonság előmozdítása Európa szomszédos országaiban és az egész világon; másodsor a hatékony multilateralizmus és a nemzetközi jog tiszteletben tartásának támogatása; harmadszor a terrorizmus elleni harc; negyedszer a tömegpusztító fegyverek elterjedésének megakadályozása és a leszerelés; ötödször az éghajlatváltozás, az energiabiztonság és olyan kérdések, mint például a számítógépes biztonság.

Ebben a jelentésben szándékosan szelektivitásra törekedtünk. Ezért bizonyos stratégiai és földrajzi prioritású térségekre, például a Nyugat-Balkánra, a Közel-Keletre és a tágabb Közel-Keletre, Dél-Kaukázusra, Afrikára és Ázsiára, valamint nyilvánvalóan stratégiai partnerünkkel, az Amerikai Egyesült Államokkal folytatott kapcsolatainkra és az Oroszországgal való kapcsolatainkra összpontosítottunk.

Ezt a jelentést a Parlament részletesebb jelentéseivel összefüggésben és azok kiegészítéseként kell tekinteni. Célja nem azok megismétlése.

A különböző képviselőcsoportokbeli parlamenti kollégáimnak szeretném megköszönni megértésüket és kiváló együttműködésüket. A felmerülő kérdések többségét megpróbáltuk átgondolni és remélem, hogy a jelentést Házunk jelentős többsége jóváhagyja.

A Tanácsban és a Bizottságban ülő partnereinknek azt szeretném mondani, reméljük, hogy ez az alkalom segíthet bennünket abban, hogy a Parlament, a Tanács és a Bizottság között egy mélyebb stratégiai párbeszédet alakítsunk ki, amely nagyobb demokratikus legitimitást biztosít annak a kemény munkának, amit Önök, Solana úr és Ferrero-Waldner asszony végeznek annak érdekében, hogy ebben a háromszögben nagyobb legyen az együttműködés.

Remélem, hogy ezt úgy kezelik, mint amely több szinergia kialakítására, közös hangunk – mindhárom szereplő hangjának – erősítésére, valamint közös céljainknak, azaz a külpolitikának, egységes hangunknak, az Európai Uniónak nagyobb demokratikus és parlamentáris legitimitás biztosítására ad lehetőséget.

Karl von Wogau, előadó. – (DE) Elnök úr, Főképviselet vezetője, biztos asszony! Ez a jelentés alkalmat nyújt számunkra annak mérlegelésére, hogy az Európai Unió biztonsági és védelmi politikája terén meddig jutottunk el, hol állunk most és milyen szerepet kell játszania ebben az Európai Parlamentnek.

Ennek során meg kell állapítanunk, hogy az európai biztonsági és védelmi politika keretében 22 mozgósításra került sor, amelyből 16 polgári személyek mozgósítása, 6 pedig katonai mozgósítás volt. Ez azt jelenti, hogy a polgári oldal nagyon erős hangsúlyt kapott. Ez a polgári oldal természetesen működő demokratikus ellenőrzéssel válik teljessé, mivel az EBVP keretében a polgári műveleteket az európai költségvetés finanszírozza, és ezért azok az Európai Parlament ellenőrzése alatt is állnak. Az Európai Unió költségvetéséből más, a biztonságpolitikához közvetlenül kapcsolódó dolgokat is finanszíroznak. Ilyen például a biztonsági kutatás – 7 évre 1,3 milliárd euró; a Galileo, amelyről azt mondjuk, hogy szintén vannak biztonsági vonatkozásai – 3,4 milliárd euró; és a GMES/Kopernikus, amely egy olyan projekt, amelyre további 1 milliárd euró áll rendelkezésre. Az Európai Parlamentben a biztonság és a védelem területén, és ez egy új fejlemény, jogszabállyal is rendelkezünk. A biztonság és a védelem területén a védelmi berendezések közösségen belüli áthelyezéséről és a versenytárgyalásokról európai parlamenti és tanácsi irányelvet fogadtunk el. Ez egy hosszú úton tett első lépés.

Különös jelentőséggel bír az Európai Parlament tájékoztatása. E tekintetben különbizottságunk, amely titkos információkhoz is hozzáféréssel rendelkezik, különösen fontos, éppúgy mint az ezekben a témakörökben ebben a bizottságban a főképviselettel tartott rendszeres megbeszélések. Szeretném megragadni az alkalmat, hogy megköszönjem a főképviseletnek és munkatársainak az itt kialakult konstruktív együttműködést.

Most pedig a jelentés egyes pontjairól kívánok szólni. E jelentés felszólítja az Európai Uniót, hogy egyértelműbben határozza meg saját biztonsági érdekeit. Mindig az egyes országok biztonsági érdekeiről beszélünk, de vannak közös biztonsági érdekeink is. Polgáraink védelme az Unión belül és kívül, béke a velünk szomszédos országokban, külső határaink védelme, kritikus infrastruktúráink védelme, energiabiztonság, kereskedelmi útvonalaink biztonsága, védelme, eszközeink védelme globális szinten és számos egyéb dolog valójában egyéni biztonsági érdekeket és az Európai Unió közös biztonsági érdekeit is képviseli.

Arról is el kell gondolnunk, hogy a biztonság és a védelem területén ténylegesen melyek az Európai Unió céljai. A jelentéstervezet nagyon világosan megállapítja, hogy nem kívánunk az Egyesült Államokhoz hasonlóan szuperhatalommá válni. Világossá teszi továbbá, hogy az Európai Unió földrajzi környezetére kell összpontosítanunk. Prioritást élvez a Balkán – az Európai Unió fő feladatai ott vannak – Észak-Afrika, a befagyott konfliktusok Keleten és a konfliktus megoldásához való hozzájárulásunk Palesztinában. Egészen egyértelműen e területekre kell helyezni a hangsúlyt.

Meg kell állapítanom, hogy a francia elnökség végén a Tanács igen nagyratörő célkitűzéseket határozott meg, mégpedig olyan helyzet megteremtését, amelyben bizonyos műveleteket pármuzamosan végre lehet hajtani. Ha ezt el akarjuk érni, elő kell teremtenünk a szükséges pénzeszközöket is. Ehhez egy önálló és állandó parancsnokságot kell felállítani Brüsszelben. Ez ennek a Parlamentnek az első, nagyon világos követelése. A bizottságban ezt nagyon széles többség támogatta. Másodszor, nem szabad elfeledkeznünk arról, hogy a 27 tagállamban 2 millió katona áll rendelkezésre. Közülük 3%-ot állandó jelleggel az Európai Unió rendelkezésére kellene bocsátani. Ez 60 000 katonát jelentene. Ezért követeli a jelentés azt is, hogy az Eurocorps is állandó jelleggel tartozzon az Európai Unió alá. Ez a felhívás annak a hat tagállamnak szól, amelyek az Eurocorps-ot alkotják.

Ezután egyértelműen állást foglalunk azon képességek vonatkozásában, amelyeket fejlesztenünk kell. Az Európai Unió 27 tagállama évente 200 milliárd eurót költ védelemre, és ezt a 200 milliárd eurót jobban kell elköltenünk, mint ahogy azt a múltban tettük. Nem engedhetjük meg magunknak, hogy 27-szer újra feltaláljuk a kereket, ezért ma azt kérjük Önöktől, hogy biztosítsák a jövőben, hogyha az Európai Unió és az adófizetők pénzét védelemre költik, akkor azt jobban költse el mint ahogy az a múltban történt. Nagyon köszönöm.

Ari Vatanen, előadó. – Elnök úr! 70 évvel ezelőtt Chamberlain egy papírlapot lobogtatva jött haza Münchenből és azt mondta „béke a mi időnkre”. Tudjuk, mennyire tévedett, és azt is tudjuk, hogy az ábrándozás a realizmus halálos helyettesítője. Ma e kérdésben kegyetlenül őszintének kell lennünk. Az EU hihetetlenül sikeres volt a béketeremtésben. A második világháború eseményei nyomán született meg az EU.

Nagyon örülök, hogy Solana úr ma itt van, hiszen végül megvan az EU telefonszáma. Solana úrnál van ez a szám, amit Kissinger évekkel ezelőtt kért.

De milyen eszközöket tudunk mi – tagállamok és politikusok – adni Solana úrnak? Ez a kérdés.

Pénzügyi válságot élünk most, amely nem az égből pottyant ránk. Nagyon is mi gerjesztettük. A bankok mérgező követeléseiről beszélünk és arról, hogyan kell megtisztítanunk azokat. Talán itt az idő, hogy azt is megkérdezzük: mik a mérgező követelések és mik a béketeremtésünk, a mi *raison d'être*-ünk (létünk értelme) előtt álló akadályok?

Tovább kell lépniük – az EU-nak tovább kell lépnie a béketeremtésben. A világ olyan gyorsan változik körülöttünk. A legnagyobb akadály az, hogy egyszerűen nincs jövőképünk. Napról napra élő politikusok vagyunk, akik rövidlátók. Az immobilitás a nagy problémánk. A világ változik körülöttünk, gyorsabban mint ahogy reagálni tudunk. Mi az eredménye a hatékonyságot nélkülöző és sikertelen biztonsági politikáknak? Emberi szenvedés, halottak, megcsonkított emberek és atrocitások. Még akkor is, ha ezek az emberek nem bennünket választanak, gondoskodnunk kell róluk, mert az emberiség családjában ők is testvéreink.

1917. április 2-án Wilson elnök azt mondta, hogy „kitartó béketárgyalás soha nem folytatható, kivéve demokratikus nemzetek partnerségével”. Wilson elnököt Nobel-díjjal tüntették ki, amelyet sokkal jobban megérdemelt, mint Al Gore.

Mi az EU-ban nem is vesszük észre, hogy milyen eszköz is van a kezünkben a 27 országból álló mozaikos összetételünkkel. Egyedülálló béketeremtő eszközt nyújt számunkra. Lehet, hogy egyes emberek nem szeretik a franciákat, mások nem szeretik a németeket, és lehet hogy egyesek nem szeretik a finneket, – bár azt gondolom, hogy a finneket mindenki szereti! – mégis, amikor együtt vagyunk, 27 ország, senki sem mondhatja, hogy gyűlöli az EU-t. Ezért az az egyedi képesség, amivel rendelkezünk, lehetővé teszi számunkra, hogy bármely válsághelyre elmenjünk, és orvosok vagy szakértők legyünk. Katonai kapacitások nélkül, katonai hitelesség nélkül azonban olyanok vagyunk mint a kutya, amelyik ugat, de nem harap. Van elképzelésünk, de ezeknek a céloknak az eléréséhez nem szereljük fel magunkat eszközökkel.

Addig kell ütni a vasat, amíg meleg: *Il faut battre le fer tant qu'il est chaud*, ahogy a francia mondja. Most, hogy Barack Obama lett az Egyesült Államok új elnöke, aki becsüli Európát – azt mondja, hogy fontos szövetségesek vagyunk. Mit kell tennünk? Együttesen kell cselekednünk.

Az európai lakosság több mint 94%-a már a NATO-ban van, és csak 6% van azon kívül. Miért nem használjuk azt hatékonyabban? Tartozunk ezzel az embereknek, mert a mi feladatunk az emberi szenvedés enyhítése; a mi erkölcsi kötelességünk és hosszú távú érdekünk. Elődeink nyomdokait követve lehetünk hűek az EU örökségéhez, és tehetjük az elkerülhetetlent elképzelhetetlenné – és ez az, amit a béketeremtés jelent.

Javier Solana, a közös kül- és biztonságpolitika főképviselője. – Elnök úr! Szeretném megköszönni, hogy ismét meghívtak erre a KKBP-ről szóló fontos vitára. Úgy gondolom, hogy már hagyománnyá válik ennek a vitának az évente egyszeri megtartása, és nagyon örülök, hogy részt vehetek. Szeretném megköszönni a három előadó, Saryusz-Wolski úr, von Wogau úr és Vatanen úr jelentését. Sok olyan dolgot találtam azokban, amelyek összecsengenek azokkal a dolgokkal, amelyeket mi is gondolunk és teszünk. A jelentésekben szereplők közül sok mindent tudomásul vettem és nagyon remélem, hogy azok az Önök együttműködésével szerepet játszanak majd gondolkodásunk aktualizálásában.

Ma, 2009 elején az Európai Parlamentben való megszólalás arra emlékeztet engem, hogy hol voltunk 10 évvel ezelőtt, 1999-ben. Akkor kezdtünk igazán dolgozni az EBVP-n. És ha megnézem, hogy ma hol tartunk, és ha ezt összehasonlítom azzal, hogy hol voltunk azon a napon, amikor elkezdtünk dolgozni az EBVP-n, tényleg sokat haladtunk előre. Mindenki láthatja, hogy mit értünk el.

Az említettek szerint több mint 20 polgári és katonai művelet van folyamatban, vagy volt nagyjából minden földrészen, Európától Ázsiáig, a Közel-Keletről Afrikáig. Európai férfiak és nők ezrei, katonáktól rendőrökig, határőröktől megfigyelőktől, bíraktól ügyészekig vesznek részt ezekben a műveletekben, egy sor olyan ember, akiknek tevékenysége jól tesz a világ stabilitásának.

Úgy gondolom, hogy így kell európai módon tenni a dolgokat. A válságmegelőzés és a válságkezelés átfogó megközelítése; széles és diverzifikált eszközrendszer, ahol megtudjuk tenni a szükséges intézkedéseket; gyors reakcióképesség; megpróbálni az lenni, amit kiérdemeltünk, globális szereplő, ahogy ezt harmadik országok elvárják tőlünk. Nyilvánvalóan, ha a Lisszaboni Szerződést ratifikálták volna, és ez remélem így lesz, kétségtelenül jóval hatékonyabbak lennénk.

Szeretném megköszönni a Parlament támogatását, amit az elmúlt években kaptunk, a jó együttműködést, amelyben mindig részesültem Önöktől, az Európai Unió polgárainak képviselőitől. Nemcsak e kiváló Ház tagjainak, hanem az Európai Unió polgárainak más rendszereken – saját parlamentjeiken – keresztüli kötelezettségvállalása nélkül, megértése nélkül, támogatása nélkül nagyon nehéz lett volna azt a szerepet

játszani, amelyet megpróbálunk betölteni annyi művelettel, amelyet folytatunk és annyi uniós polgárral, akik ezekben kötelezettséget vállaltak.

A KKBP több mint egy eszköz. A KKBP értékeinkre, az Önök értékeire, népünk értékeire vonatkozik. Én tényleg kötődöm ezekhez az értékekhez, amelyek az Európai Unió mind a 27 tagállama számára alapvető fontosságúak: emberi jogok, jogállamiság, nemzetközi jog és hatékony multilateralizmus; mindezek a szavak és elvek valószínűleg konstruktívan képviselik azt, amik mi vagyunk. A KKBP azonban az Európai Unió tagállamai közötti belső együttműködésünk kialakításában is segít. Együtt dolgozva, együtt cselekedve meghatározzuk, hogy kik vagyunk. Ezáltal a KKBP egy olyan út is, amelyen az Európai Unió halad, minden nap meghatározva önmagát.

Úgy gondolom, hogy amit elmondtam, az összhangban lesz majd a Külügyi Bizottság elnökének véleményével. Ez valóban az, amit teszünk és amiért vagyunk: értékek és cselekvés, ugyanakkor az Európai Unió építése. Azért cselekszünk, mert azok vagyunk akik, és akik vagyunk, azt a cselekedeteink alakítják. Úgy gondolom, hogy ezt a fontos elvet észben kell tartanunk.

A 2003-as biztonsági stratégia egy olyan alapidokumentum volt, amely lehetővé tette számunkra az útirány meghatározását. A három jelentés hivatkozik erre a dokumentumra. Amint tudják, 2008-ban a Bizottsággal és a Parlamenttel együttműködésben aktualizáltuk azt. Az a dokumentum nem helyettesíti a 2003-as dokumentumot, de minden bizonnyal megerősíti és napra készre teszi azt, magába foglalva annak a világnak a veszélyeit és kihívásait, amelyben ma élünk, az éghajlatváltozástól a terrorizmusig, az energiabiztonságtól a kalózkodásig.

Engedjék meg, hogy szójak egy szót a kalózkodásról, mert ez kapcsolódik a legfrissebb műveletünkhöz, az Atalantához. Szeretném hangsúlyozni, hogy ez az első alkalom, hogy az EBVP egy tengeri műveletben részt vesz. Ez meglehetősen nagy előrelépés, előrelépés a jó irányba annak érdekében, hogy meglegyen az ilyen típusú művelet. Ezt a kalózkodás ellen irányuló tengeri műveletet az Egyesült Királyságban lévő európai műveleti parancsnokságból irányítják. Jelentős számú országot és jelentős számú harmadik országot von be, amelyek csatlakozni kívánnak hozzá. Ma együtt ebédeltem a svájci külügyminiszterrel és ők részt kívánnak venni ebben a műveletben, mert osztják a kalózkodással kapcsolatos aggodalmainkat. Ez nagyon fontos. Valószínűleg azt gondolják, és egyetértek Önökkel, hogy ez a nyílt tengeri művelet nagyon fontos, de a szárazföldi problémákat éppúgy meg kell oldani mint a nyílt tengeri gondokat.

Engedjék meg, hogy szóljak egy szót a struktúrákról – az EBVP-hez kapcsolódó belső struktúrákról. Amint Önök is tudják, a francia elnökség utolsó hónapjában egy olyan dokumentumon dolgoztunk, amelynek célja egy számomra nagyon fontos dolog átszervezése és felállítása. Már a kezdetektől próbálkoztam ezzel, és ma megvan a támogatásunk ehhez, mégpedig egy stratégiai tervezési képesség kialakítása, amely egyszerre polgári és katonai is. Ez a válságkezelés modern megközelítése. Úgy gondolom, hogy viszonylag újak vagyunk ezeknek a fellépéseknek a terén, és ezért másoknál hatékonyabbak, rugalmasabbak vagyunk és az új tényekhez való alkalmazkodás terén nagyobb képességekkel rendelkezünk. Ezért úgy gondolom, hogy az amit teszünk a katonai és polgári együttműködés területén stratégiai tervezési szinten, az nagyon fontos.

Meg kell mondanom, és remélem, egyetértenek velem, hogy a katonai fellépés egyedül nem képes megoldani a mai konfliktusokat. Polgári fellépés nem lehetséges biztonságos környezet nélkül. Ez az az egyensúly, amit meg kell találnunk és ez az, amit mindenütt keresünk – a Közel-Keleten, Afganisztánban, bárhol, ahová néznek. Ez az életünk politikai, polgári és biztonsági szempontjai közötti szimbiózis nagyon fontos elve.

Amint azt a három előadó nagyon sokatmondóan kifejtette, képességekre van szükségünk. Képességek nélkül csak dokumentumaink vannak, és csupán dokumentumokkal nem oldjuk meg a konfliktusokat.

Ezt emelte ki hangsúlyosan a decemberi Európai Tanács, és szeretném megköszönni a három előadónak, hogy világosan kifejtették ezt a napirendi pontot. Néha gondjaink vannak a haderőgenerálással, és nagyon fontos, hogy Önök tudjanak erről. Gyorsabb haderőgenerálás nélkül, legyen szó rendőrségről, ügyészekről vagy katonaságról, nagyon nehéz lesz a válságkezelés során szükséges ritmusban, sebességgel cselekedni.

Engedjék meg, hogy szóljak egy szót a NATO-Európai Unió kapcsolatokról, mert erről szó van Vatanen úr jelentésében. Amint tudják, van egy együttműködési keretrendszerünk, amelyet Berlin Plusnak hívunk. Az általunk az Európai Unió nevében folytatott műveletek közül azonban nem mindegyik tartozik e keretrendszerbe, az Észak-atlanti Szövetséggel való együttműködés miatt. Még mindig vannak problémáink, amint tudják, mert ez az együttműködés nem volt képes megoldani néhány olyan nehézséget, amelyek azokban a NATO-val együttes műveletekben való tényleges együttműködésekben merülnek fel, amelyek a Berlin Plus keretrendszeren kívül esnek. Problémáink vannak Koszovóban, amelyek még mindig nem oldódtak

meg, és problémáink vannak Afganisztánban. Nagyon remélem, hogy a NATO-csúcstalálkozó előkészítése során meg tudjuk oldani ezeket a problémákat.

Engedjék meg, hogy egy szót szóljak Afganisztánról. 2009-ben kétségtelenül ez lesz az egyik előttünk álló legfontosabb kérdés. Látták Obama elnök ezen színtérre – Afganisztán-Pakisztán – vonatkozó álláspontját és egy különleges képviselő kijelölését. Teljesítenünk kell és helyesen kell teljesítenünk. Nagyobb kötelezettségvállalásra lesz szükség. Ez nem feltétlenül jelent katonai kötelezettségvállalást, de hatékonyabb módon, valamint a köztünk és a többiek – az Egyesült Államok, a szélesebb értelemben vett nemzetközi közösség és az Egyesült Nemzetek közötti jobb együttműködéssel kell kötelezettséget vállalnunk. Már találkoztam néhány alkalommal Richard Holbrooke-kal és Petraeus tábornokkal. Az elkövetkezendő hetekben újra meg fogjuk vizsgálni ezt az elvet, és nagyon jó lenne, ha addig konstruktív módon tudnánk válaszolni egy nagyon fontos problémára, amelyre kötelezettséget vállaltunk, az Európai Unió kötelezettséget vállalt, a tagállamok kötelezettséget vállaltak, és úgy gondolom, hogy be kell tartanunk ezt a kötelezettségvállalást.

Óráig tudnánk számos más kérdésről beszélni – energia, atomsorompó, amit csak el tudnak képzelni, de úgy gondolom, hogy az a fontos, hogy a mai napon előterjesztett három jelentés tartalmazza azt az alapvető megállapodást, amin az utóbbi időben dolgoztunk. Ezzel szeretném befejezni és köszönetet mondani együttműködésükért. Köszönöm azoknak, akik bizonyos ügyekben, amelyekben elköteleztük magunkat, intenzívebben együtt dolgoznak velem. Amint említettem, úgy gondolom, hogy az, ahogy az Európai Unió nevében cselekszünk a nemzetközi szinten, azt is meghatározza, hogy kik vagyunk. Ezen a ponton nagyon fontos, hogy jobban cselekedjünk, mert jobbak szeretnénk lenni.

Benita Ferrero-Waldner, a Bizottság tagja. – Elnök úr! Nagyra becsülöm a lehetőséget, hogy ismét részt vehetek ebben a kül- és biztonságpolitikai kérdésekre vonatkozó átfogó vitában.

Engedjék meg, hogy köszönetet mondjak a mai vita alapját képező három jelentés szerzőinek. Szeretném elmondani, hogy Javier Solana és saját szolgálataim sokat dolgoztak együtt az európai biztonsági stratégiáról szóló jelentéssel, és úgy gondolom, hogy ez látszik az eredményen. A jelentés helyesen tükrözi azokat a biztonsági kihívásokat, amelyekkel az EU-nak szembe kell néznie, és a biztonság tág fogalmát határozza meg.

Engedjék meg, hogy először néhány szót szóljak a közös kül- és biztonságpolitikáról (KKBP). A mai nap előttünk fekvő jelentések és az európai biztonsági stratégiáról szóló jelentés azt a következtetést vonja le, hogy az Európai Unió különbséget tud tenni, ha mindenki együtt dolgozik annak biztosítására, hogy teljesen koherens politikánk legyen, amely magában foglalja a KKBP-t, a közösségi dimenziót és természetesen a tagállamok fellépéseit. Nemcsak egységes hangon kell megszólalnunk, hanem koherens és összehangolt módon együtt is kell cselekednünk.

Ez megköveteli az EU politikai eszközei legjobb elegyének összeválogatását, az EBVP műveletektől a konfliktusmegelőzésig és válságkezelő intézkedésekig, a stabilitási eszközön, a fejlesztési támogatáson, a humanitárius segélyen vagy a demokrácián és az emberi jogi eszközökön át. Engedjék meg, hogy felsoroljak néhány példát: Afganisztán, Grúzia, Koszovó és Csád meg tudnák mutatni, hogyan csináljuk ezt a gyakorlatban.

Afganisztánban általános segítségnyújtási stratégiánkon belül kiemelt helyet kapott a biztonsági ágazat reformja és a kormányzás. 2007 óta a Bizottság új programot indított az igazságszolgáltatási ágazat megreformálása érdekében. A közrend fenntartása tekintetében a Tanács EUPOL küldöttsége a helyszínen tanácsadást és képzést biztosít, miközben a Bizottság a közrendi vagyongazdálkodási alapon (LOTFA) keresztül támogatja az afgán nemzeti rendőrséget. A Bizottság az afgán rendőrség működési költségeinek legfőbb kifizetője is – 2002 óta több mint 200 millió eurót költött erre.

Grúziában az EU pótlólagos konfliktust követő támogatást nyújtott. Eddig a kormánynak a 2008 és 2010 közötti 500 millió eurós csomagon kívül összesen 120 millió eurót biztosított. Ez a kivételes EK-segítségnyújtás hozzájárult egy nagyobb humanitárius válság megelőzéséhez.

Koszovóban a Bizottság az EULEX Koszovó küldöttséget személyzettel, és idővel felszereléssel látta el. A folyamatos segítségnyújtáson felül ebben az évben egy tanulmányt szeretnénk elkészíteni, amely meghatározza azokat az eszközöket, amellyel elősegíti Koszovó politikai és társadalmi-gazdasági fejlődését, valamint az Európai Unióba való beilleszkedés irányába való fejlődést.

Csád részére a 10. Európai Fejlesztési Alap keretében összesen 311 millió eurót biztosítottunk. Célunk, hogy az országban hozzájáruljunk a szegénység csökkentéséhez és megkönnyítsük a gazdasági fejlődést. Prioritásaink a felelősségteljes kormányzás, beleértve az igazságszolgáltatást és a rendőrséget, az infrastruktúrát

és a vidékfejlesztést. A stabilitási eszközön keresztül 10 millió euróval támogatjuk továbbá 850 csádi rendőr képzését, amelyet a MINURCAT ENSZ-küldöttség végez. Elősegítjük továbbá az országon belül lakhelyüket elhagyni kényszerült csádi személyek és menekültek önkéntes visszatérését, valamint 30 millió eurós humanitárius segílyt nyújtunk.

Úgy gondolom, hogy ez a helyes megközelítés, és következetesen ezt kell követni minden olyan esetben, amikor az EU új válsággal találkozódik.

Ezt az alkalmazott politikáinkban tapasztalható rugalmasságot az európai biztonsági stratégiáról szóló tavaly decemberi jelentés is hangsúlyozza, és mindhárom előttünk fekvő jelentés is megemlíti. Az európai biztonsági stratégiáról szóló jelentés helyesen állapítja meg, hogy az EU belső és külső politikái közötti kapcsolat hangsúlyosabbá vált, ami egyértelműen elengedhetetlen, ha olyan kérdéseket vizsgálunk mint az energiabiztonság és az éghajlatváltozás, vagy a biztonság és a fejlesztés összefüggésére való összpontosítás, valamint a biztonságot fenyegető veszélyek csökkentésének eszközeként a szegénység hosszú távú csökkentése fontosságának felismerése.

A jelentés elismeri, hogy polgárainkat megfelelőbben kell tájékoztatni a biztonság számukra különös aggodalmat jelentő valamennyi vonatkozásáról, úgy hogy fenn tudjuk tartani globális kötelezettségvállalásunk támogatását, és hangsúlyozza, hogy mindaz, amit az EU a biztonság területén tett, értékeinken és elveinken alapul, valamint kapcsolódott az ENSZ célkitűzésekhez. Ezt az üzenetet a jövőben is el kell juttatnunk az emberekhez, olyan témákban is, mint a terrorizmus, és meg kell mondanunk, hogy ez határozottan az emberi jogok és a nemzetközi jog tiszteletben tartásán alapul.

Elismerjük továbbá a civil társadalom, a nem kormányzati szervezetek és a nők szerepét a béketeremtésben, amely egy igazán európai megközelítést tükröz.

Örömmel állapítottam meg, hogy az Európai Parlament jelentése az európai biztonsági stratégiáról kiemelte az ENSZ Biztonsági Tanácsa nőkről és konfliktusokról szóló 1325. és 1820. állásfoglalása további végrehajtásának szükségességét.

Az energiára áttérve, az EU-t ért ezévi gázválság, hatásait tekintve példátlan. Az energiabiztonság vonatkozásában egyértelmű, hogy következtetéseket kell levonnunk. Például egyértelművé vált, hogy működő uniós belső energiapiacra, az összeköttetést biztosító és az infrastruktúrához kapcsolódó projektekre, az ellátási válságok kezeléséhez szükséges mechanizmusok fejlődésére és az EU számára egy erős külső energiapolitikára van szükség, és mi támogatjuk ezt az átfogó megközelítést.

A jelentés felhívja az Európai Uniót, hogy a szomszédos országokban vállaljon nagyobb szerepet, de most erről nem fogok beszélni.

Oroszországgal való kapcsolataink, amelyeket nemrég teszteltünk, jelentős szerepet játszanak és óriási biztonsági hatásuk van.

A transzatlanti kapcsolat közös biztonságunk vonatkozásában továbbra is alapvető szerepet játszik, és e tekintetben Obama elnökkel hamarosan nagyfontosságú kérdéseken dolgozunk együtt.

Engedjék meg, hogy végül néhány szót ejtsek az EU válságkezelése vonatkozásában a Bizottság hozzájárulásának egy különös eleméről, mégpedig a stabilitási eszközről. Az új eszköz első két éve sikeres volt a költségvetés végrehajtása, a működtetés minősége, valamint a Tanáccsal és a Parlamenttel való politikai koordináció tekintetében is. 2007-ben és 2008-ban napjainkig világszerte 59 fellépésre 220 millió eurót biztosítottunk, amelyből legnagyobb részben Afrika részesült, azt követte Ázsia és a Közel-Kelet, majd Koszovó és Grúzia. 2009-re bizonyosan prioritásaink közé tartozik, amint azt Javier Solana már említette, Afganisztán, Pakisztán és a Közel-Kelet.

Engedjék meg, hogy hozzátegyem, hogy a stabilitási eszközön keresztül és a Tanács titkárságával szoros együttműködésben számos programban veszünk részt, és egyre jelentősebb szerepet játszunk a közbeszerzéssel és pénzügyi igazgatással foglalkozó küldöttség személyzetének képzése terén, valamint az EBVP-hez kapcsolódó képzésekben a civil akciócsoportok számára. Polgári válságkezelésre 600 rendőrségi szakértőt képeztünk ki az ENSZ képzési szabványainak megfelelően, amelynek során az uniós rendőrségi elemek ellenállóképessége, rugalmassága és interoperabilitása tökéletesebbé vált.

Hozzá szeretném tenni – és úgy gondolom, hogy ez nagyon fontos pont, például Afganisztán vonatkozásában –, hogy biztosítanunk kell továbbá, hogy a tagállamokból kiküldött személyzet számára nyújtott szolgálati feltételek kellően vonzóak legyenek ahhoz, hogy a küldöttségeink személyzetéhez csatlakozni kívánók

között megfelelő számú szakképzett jelentkező álljon rendelkezésre. Úgy gondolom, hogy ennek érdekében kell dolgoznunk. Ez azt jelenti, hogy a válságkezelés területén hozzájárulásunk egyre keresettebb, és az EU által biztosított lépésekkel szembeni elvárások magasak. De megpróbálunk továbblépni és megtenni, amit ezek az elvárások megkívánnak tőlünk.

Valdis Dombrovskis, a Költségvetési Bizottság véleményének előadója. – (LV) Elnök úr! Hölgyeim és uraim! A közös kül- és biztonságpolitika főbb vonatkozásairól és alapvető választási lehetőségeiről szóló éves (2007) jelentéssel kapcsolatban ki szeretnék emelni néhány, a Költségvetési Bizottság véleménye szerint fontos kérdést. Először, beszélni szeretnék a közös kül- és biztonságpolitikára fordított költségvetési kiadás átláthatóságáról. Az Európai Bizottság által alkalmazott gyakorlat, miszerint a közös kül- és biztonságpolitikai fejezetből a fel nem használt előirányzatokat, amelyeket az Európai Bizottság kiutalt bevételnek tekint a következő évre átviszik, bizonyos aggodalomra ad okot. A Költségvetési Bizottság kérte a Bizottságot, hogy adjon tájékoztatást erről a pénzügyi gyakorlatról, és azt ajánlja, hogy a kérdést az egyik rendszeres közös kül- és biztonságpolitikai ülésen vizsgálják meg. Másodszor, beszélni szeretnék a közös kül- és biztonságpolitikán belül az előirányzatok különböző költségvetési fejezetek közötti átcsoportosításáról. Természetesen ebben az esetben bizonyos rugalmasságra lesz szükségünk annak érdekében, hogy gyorsan tudjunk reagálni a nem uniós tagállamokban bekövetkezett válságokra. A Bizottság azonban a közös kül- és biztonságpolitika területén javíthatna az átláthatóságon, és ezáltal a demokratikus ellenőrzésen azáltal, hogy a Parlamentet megfelelő időben tájékoztatja a belső átcsoportosításról. Ez különösen fontos, mivel a közös kül- és biztonságpolitikai kiküldetések többsége, mint például az Európai Unió megfigyelő missziója Grúziában és az EULEX Koszovóban, politikailag érzékeny területek. Harmadszor, a költségvetési fegyelemről, valamint a hatékony és eredményes pénzgazdálkodásról szóló 2006. május 17-i intézményközi megállapodás alapján tartott rendszeres közös kül- és biztonságpolitikai ülésekkel kapcsolatban a Költségvetési Bizottság úgy ítéli meg, hogy ezeket az üléseket hatékonyabban ki kell használni, a közös kül- és biztonságpolitika terén tervezett intézkedések és a nem uniós tagállamok vonatkozásában az Európai Unió közép- és hosszú távú stratégiáinak felmérésével, valamint az egyeztető ülést megelőzően egy költségvetési hatósági álláspont elkészítésével. Köszönöm figyelmüket.

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (ES) Elnök úr! Szeretném megköszönni az Európai Parlament három előadójának – Saryusz-Wolski úrnak, von Wogau úrnak és Vatanen úrnak – a jelentéseket, és hangsúlyozni szeretném, ahogy azt Ferrero-Waldner asszony és Solana úr is tette, hogy ezekkel a jelentésekkel a Parlament jelentősen hozzájárul az erős, látható és hatékony biztonsági és védelmi politika megteremtésére irányuló feladathoz. Ennek a politikának biztosítania kell a világban érdekeink védelmét, valamint védelmet és biztonságot kell nyújtania polgárainknak. Hozzá kell járulnia az Európai Unió továbbépítéséhez, amely egy hatékony multilaterális rendszerben működik, valamint mindenekelőtt, elnök úr, segítenie kell abban, hogy az emberi jogok és a demokratikus értékek a világ minden részén érvényesüljenek.

Úgy gondolom, hogy a Lisszaboni Szerződésből és az Ír Köztársaságból ma érkezett hírekből – a szavazatok 60%-a Szerződés mellett áll – és a Cseh Köztársaságból kapott hírekből – a cseh parlament ratifikálta a Szerződést – láthatjuk, hogy az Európai Unió kül- és biztonságpolitikája tekintetében nagykorúvá válik. Mindenekelőtt ennek szintén hozzá kell járulnia ahhoz, hogy a válságokkal való szembenézéskor kormányaink európai módon gondolkodjanak.

Úgy gondolom, hogy az Európai Uniónak ki kell dolgoznia saját stratégiai szempontjait – ez nyilvánvaló, és ezt az új biztonsági stratégia tartalmazza – de nem szabad elfeledkezni arról, hogy a transzatlanti kapcsolat be van írva az Európai Unió genetikai kódjába. Az Egyesült Államok, az Észak-atlanti Szerződés Szervezetén keresztül garanciája Európa biztonságának és pillanatnyilag nincs alternatívája ennek a kapcsolatnak.

Úgy gondolom továbbá, hogy Európa csak akkor lehet „hatalom”, ha ezzel saját magát erősíti meg, nem az Egyesült Államok ellenében, hanem az Egyesült Államokkal együtt, mint két partner, akiknek a világról alkotott jövőképe megegyezik, és akik kölcsönösen tisztelik egymást. Természetesen ez nem azt jelenti, hogy az Európai Unió köteles az Egyesült Államoknak korlátozás nélküli felhatalmazást adni: bármikor, amikor úgy gondoljuk, hogy szükséges, meg kell védenünk érdekeinket és értékeinket. Az Egyesült Államoknak is meg kell tanulnia tiszteletben tartani az Európai Unió álláspontját, mert, amint azt Ferrero-Waldner asszony és Solana úr munkája is feltételezi, egy olyan intézmény vagyunk, amely nemzetközileg is tiszteletet érdemel, és amely partnerként a világ valamennyi régiójában jelentős potenciállal rendelkezik.

Helmut Kuhne, a PSE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr! A Tanácsra nem érvényes, viszont mi mint Parlament és következőképpen a Bizottság is, lassan ennek a választási időszaknak a célegyenésébe érünk.

Ezért úgy gondolom, hogy érdemes az európai biztonsági és védelmi politikai fejlődés mérlegét nemcsak könyvelőként, hanem annál mélyebben is megvizsgálni.

Be kell vallanom, hogy ezt vizsgálva két dolog között örlődöm. A hajamat tépem, ha a mindennapi elvégzendő dolgokkal kell törődnünk, ha egy missziót hat helikopter hiánya miatt kudarc fenyeget, ha nincs politikai akarat a különböző fővárosokban, vagy ha technológiai projekteknél felaprózódás tapasztalható.

Ha azonban a dolgokat történelmi perspektívából nézem, minden másképpen fest, és e tekintetben Solana úr valójában komoly dicséretet érdemel. Az európai biztonsági és védelmi politika csak körülbelül tíz éve létezik, és a biztonsági stratégiáról szóló dokumentum csak 2003-ban készült. Ezen az alapon történelmi szempontból nézve a fejlődés valójában nagyon nagy. Történelmi optimistaként kétely esetén ez utóbbi szempontot választom.

A második pont, amelyre szociáldemokrataként utalni szeretnék, olyasmit érint, amiért sem az Európai Unió, sem pedig a NATO nem felelős, de amely európaiakként valamennyiünket érint. Ez a lengyelországi és a cseh köztársaságbeli rakétavédelmi rendszerrel kapcsolatos fejleményekre vonatkozik. Mi szociáldemokrataként örömmel halljuk, hogy azok a dolgok, amelyeket javasoltunk, most az Egyesült Államokban bekövetkező változásokkal valóra válnak.

Mindig hangoztattuk, hogy nem érdemes siettetni az állomásoztatásra vonatkozó döntést, mivel pillanatnyilag nincs fenyegetettség például Irán részéről. Hillary Clinton a múlt héten kijelentette, hogy az Egyesült Államok oldaláról a további döntést attól teszik függővé, hogy mi történik Iránban. Joe Biden azt mondta, hogy ez technikai adottságoktól és pénzügyi megfontolásoktól függ. Ezek olyan dolgok, amiket üdvözlünk. Mindenesetre nem mi leszünk az utolsó elveszett sereg, amely ennek a rakétvédelmi rendszernek a zászlaját lengeti.

Annemie Neyts-Uyttebroeck, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (NL) A mai vita, amely három jelentésen alapul, bizonyítja, hogy ellentétben azzal amit számos euro-pesszimista és euro-szeptikus követel, az európai védelmi és biztonságpolitika, valamint az európai külpolitika valójában egyre inkább kirajzolódik, és a konzisztencia egyre több jelét adja. Ezt az előttem szólók bőségesen bemutatták.

Mindenekelőtt szeretném megköszönni a három előadónak azt a módot, amellyel jelentésük megírásakor figyelembe vették a liberális árnyékelőadók véleményét. Örülünk, hogy számos véleményünket tükrözik ezek a jelentések. Véleményem szerint nem egészen szerencsés, hogy Vatanen úr NATO-jelentése esetében, aki letért a saját maga által kijelölt útról annak érdekében, hogy a lehető legtöbb véleményt és megközelítést figyelembe vegye, a legutolsó pillanatban módosításokat nyújtott be az Európai Parlament Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és Európai Demokraták Képviselőcsoportja, valamint a Szocialista Képviselőcsoport, mintha ez a két képviselőcsoport saját pecsétjét kívánta volna elhelyezni a jelentésre.

Minazonáltal el fogjuk fogadni a jelentést, mert úgy gondoljuk – és ez a jelentésre vonatkozik –, hogy az a helyes vonatkozásokat emeli ki és kellő realitást is mutat. Például elismeri, jóllehet elegáns módon, hogy kétségtelenül verseny van az Európai Unió és a NATO között. Az ilyen dolgokat általában teljesen figyelmen kívül hagyják, még akkor is, ha ez a valóság.

Másodszor, Duff úr és az általam beterjesztett módosítás, amelyben világosan meghatároztuk azokat a nehézségeket, amelyeket Törökország, Görögország és Ciprus hozzáállása a NATO-ban és az Európai Unióban okozott, elfogadásra került. Általában csak elegáns utalásokat teszünk.

Végül itt van a védelem és biztonság tekintetében az Európai Unió és a NATO stratégiai közötti kiegészítő jelleg iránti igény, amely, Hölgyeim és uraim, abszolút létfontosságú.

Konrad Szymański, az UEN képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök úr! Az 1990-es években megjósolt liberális történetbefejezésről kiderült, hogy fantazmagória. Egyre inkább elszigeteltnek érezhetjük magunkat. Ezért az Európai Unió és a NATO közötti együttműködésnek nincs alternatívája. A nemzetközi biztonság terén nincs alternatívája annak, hogy Európa és az Amerikai Egyesült Államok nagyobb kötelezettséget vállal. Különben a nemzetközi rend elveit ténylegesen Korea, Irán vagy a Hamasz terroristái fogják diktálni.

Az energia, az alapanyagok, a kalózkodás és az internetbiztonság külön odafigyelést érdemelnek. A közelmúltban Lengyelországban megtanultuk, hogy a túsok kiszabadításának megfelelő koordinációja is egy óriási probléma. Az a tény azonban, hogy a döntéseket közösen hozzák, nem jelenti, hogy azok jó döntések lesznek. Ezért nem becsülném túl a Lisszaboni Szerződés szerepét. Hatékonyságunk korlátai az európai fővárosokban találhatók. Egy közös világpolitika folytatásához ott kell keresnünk a politikai akaratot, és nem az eljárásokban.

Angelika Beer, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr! Hölgyeim és uraim! Igaz, hogy az elmúlt években az európai kül- és biztonságpolitika gyors fejlődésen ment keresztül. Biztosítanunk kell azonban, hogy hasonló gyors fejlődés és változás következzen be a különböző fenyegetések és válságok tekintetében is.

Képviselőcsoportom nem ért egyet azzal, hogy a saját munkánkat fényesítsük. Ezért hasonlóképpen nem vagyok hajlandó magasztalni a ma előttünk lévő jelentéseket sem. Saryusz-Wolski úr megfelelő jelentést készített, és ezt támogatni is fogjuk. Mégis, a stratégiai dilemma világos. Solana úr, Önnek teljesen igaza van. Éppen most jelentette ki, hogy az európai együttműködést stratégiai szinten erősíteni kell. Mindenekelőtt azonban amit keresnünk kell és meg kell találnunk, az a kül- és biztonságpolitikában a közös európai stratégia – ezt eddig nem sikerült megtalálni.

Ezt azért mondom, mert történelmi pillanatnak vagyunk tanúi. Ezek a jelentések – különösen Vatanen úr jelentése – a NATO-ra vonatkozóan az Egyesült Államok új kormányának árnyékában sántikálnak. Vatanen úr elutasította, hogy a nukleáris leszerelés kérdésével – amiről holnap ismét szavazni fogunk – foglalkozzon ebben a jelentésben. Tehát, akkor miről beszélünk?

Most rátérek von Wogau úr jelentésére. Ez a jelentés egy új elvet tárgyal: SAFE. Ez egy szép játék a szavakkal – Synchronised Armed Forces Europe (összehangolt európai fegyveres erők) – de ez az elv egyszerűen nem létezik. Nem látjuk, hogy miért kellene ezt támogatnunk, ha ez az elv nincs is napirenden. Von Wogau úr jelentésében nem beszél a humán biztonságról. Képviselőcsoportom ragaszkodik ahhoz, hogy mi mint Európai Unió ezt a célkitűzést a nemzetközi politikában világosan megnevezzük. Nem szögezte le, hogy a béketeremtő partnerségről vagy egy civil békehadtest fejlesztéséről beszélünk. Ezért azt kell mondanom, hogy ez a jelentés nem kielégítő, ha úgy gondoljuk, hogy Európának most kell cselekednie, az elkövetkezendő hónapokban, mátol – és ez a müncheni biztonsági értekezleten világossá vált.

Az Egyesült Államokban lezajlott választások után megnyílt a lehetőségek ablaka. Nem tudom, hogy ez az ablak meddig marad nyitva. Európaiként most kell megfogalmaznunk stratégiai érdekeinket, és most kell belefoglalnunk azokat a szövetségbe, a NATO-ba, és most kell meghatározni a biztonság fogalmának meghatározását, amint azt Ferrero-Waldner asszony kiemelte, Oroszország tekintetében. Különben az történik, hogy néhány hónap múlva az Egyesült Államok kormánya előrébb jár, mint mi az Európai Unióban és Oroszországgal folyó kétoldalú tárgyalásokban döntő biztonságstratégiai pozíciókról döntenek anélkül, hogy az európai erő – politikai erő, konfliktusmegelőző erő – egyáltalán befolyásolni tudná a transzatlanti biztonságpolitikának ezt az újbóli stabilizációját.

Ezért arra hívom fel magunkat és másokat is, hogy tényleg hagyjuk magunk mögött a hidegháború és az egyoldalú pozicionálás régi gondolkodásmódját és ne adjuk fel, menjünk előre. Európa polgáraival szemben kötelességet vállalt arra, hogy most egy olyan biztonsági partnerséget hoz létre, amely békét hoz és nem annak ellenkezőjét.

Tobias Pflüger, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr! Von Wogau úr és Vatanen úr jelentése egyértelmű és világos, és az Európai Unió militarizációját csak elősegítik. A jelentések valójában azt követelik, hogy az EU katonai hatalommá alakuljon át. Von Wogau úr jelentése az európai biztonsági stratégiáról „integrált európai fegyveres erőket” követel. Nem osztjuk azt a véleményt, hogy erre kell haladni. Ezen felül a jelentés többek között egy uniós műveleti parancsnokságot és a védelmi eszközök terén közös piacot javasol.

A von Wogau jelentés még visszamenőlegesen támogatja is a borzalmasan drága Eurofighter programot. A jelentés megállapítja, hogy a Lisszaboni Szerződés, amely az EBVP területén jelentős újításokat vezet be, kulcsfontosságú. Ez az egyik fő oka annak, hogy miért ellenezzük a Lisszaboni Szerződést.

A Vatanen-jelentés az EU és a NATO közötti állandó együttműködési struktúrák kialakítására szólít fel. Úgy gondoljuk, hogy ez helytelen. Minden újabb uniós katonai misszió problematikus. A NATO nem békeszövetség – háborúkat folytat, Jugoszláviában és most Afganisztánban. Melyik háború lesz a következő? A NATO támogatja a háborús politikát. A jelentés a NATO-t „az európai biztonság lényegének” nevezi. Nem! A NATO a bizonytalanságot támogatja. Az EU és a NATO összekeverése nagyon problematikus lenne, különösen a két stratégia tekintetében.

Mi, az Egységes Európa Baloldal/az Északi Zöld Baloldal Képviselőcsoportja a polgári Európai Uniót támogatjuk és ellenezzük a NATO-t. A NATO felosztatására van szükség. A NATO 60 éves fennállását Strasbourgban, Baden-Badenben és Kehlben kívánja megünnepelni. Innen hívom ma fel az Európai Parlamentet, hogy

tiltakozzon e NATO-csúcstalálkozó ellen! Hatvan év NATO hatvan évvel több annál, mint amennyire szükség van.

Képviselőcsoportként von Wogau és Vatanen úr jelentésére válaszul kisebbségi álláspontokat tükröző jelentéseket nyújtottunk be, és kollégáim ki fognak még térni az Oroszországot érintő specifikus problémákra. A korábbiakhoz hasonlóan visszautasítjuk a rakétavédelmi rendszert és visszautasítjuk a jelentés Ciprusra vonatkozó megfogalmazásait is. Ezért e két jelentés ellen fogunk szavazni.

Bastiaan Belder, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – (NL) Amikor kevesebb mint egy éve egy európai parlamenti küldöttséggel értesültem az EU ciszjordániai rendőrségi missziójáról, halvány reménysugarat láttam egy olyan Palesztin Nemzeti Hatóságban, amely hatáskörét hatékony közrendi és biztonsági rendszer útján juttatja érvényre. A Saryusz-Wolski jelentés (25) bekezdése ezért üdvözli a palesztin régiókban az uniós rendőrségi misszió megbízásának kiterjesztését.

Eközben a közelmúltban láttam néhány kedvezőtlen jelentést Ciszjordánia közbiztonsági helyzetéről, beleértve a palesztin biztonsági rendszer tagjainak zsarolási gyakorlatát, akik éjszaka úgy viselkednek, mint a maffiavezérek, vagy terrorista csoportok tagjainak neveit, akik szerepelnek a Palesztin Nemzeti Hatóság bérlistáján.

Szeretném megkérdezni a Tanácsot vagy a Bizottságot, hogy igazak-e ezek a jelentések. Ez csak kitalálás? Egysszóval mi a legújabb fejlemény a palesztin régiókban az uniós rendőrségi misszióval kapcsolatban? Ez elvégre lényegbevágó. Amennyiben életképes palesztin államot kívánnak elérni, Ciszjordániában mindenk előtt helyre kell állítani a közrendet.

Luca Romagnoli (NI). – (IT) Elnök úr! Hölgyeim és uraim! Véleményem szerint az Atlanti Szövetség egy teljes egészében védelmi eszköz és ez bizonyos közelmúltbeli esetekben nem segítette például az Oroszországgal fennálló kapcsolatokat. Úgy gondolom, hogy Oroszországgal fenn kell tartanunk a kapcsolatokat, és azokat privilegizált partnerség kialakításához kell felhasználnunk.

Egyetértek Ferrero-Waldner asszony megállapításával, hogy a közös biztonsági politikáknak nem szabad elfeledkezniük arról a közelmúltbeli tényről, hogy a NATO nem bizonyult a megakadályozás vagy a béketeremtés leghasznosabb eszközének.

Úgy gondolom, hogy Európa mára már érett saját független biztonsági stratégia kialakítására, és erre megvan a politikai igénye. Ez nem jelenti egy ellenkező vélemény elfogadását. Egymás mellett létezhetünk – ahogy más tagok is kifejtették – anélkül, hogy olyan érdekek befolyásoljanak bennünket, amelyek gyakran nem európai érdekek. Ezért nem tudom támogatni az előterjesztett jelentéseket..

Javier Solana, a közös kül- és biztonságpolitika főképvisele. – (ES) Elnök úr! A lehető leggyorsabban és a különböző hozzászólók véleményét figyelembe véve általánosságban, ugyanazokat a vonalakat követve, engedjék meg, hogy a Háznak három vagy négy dolgot megemlítsék, ami a beszédek hallatán eszembe jutott.

Először is a források és az eszközök vonatkozásában. A különböző jelentések előadói azt mondták, hogy igaz, hogy vannak problémáink a forrásokkal és az eszközökkel, és hogy a nemzeti források jobb felhasználása lenne a számunkra járható út. Azt mondanám azonban, hogy rendelkezésünkre állnak olyan források is, amelyeket nem a legmegfelelőbb módon használunk fel, és ezt most hangsúlyozni szeretném Önöknek.

Úgy gondolom, hogy jó ötlet volt az európai tanácsi megállapodással létrehozott Európai Védelmi Ügynökség megalakítása, anélkül, hogy szükség lett volna a Lisszaboni Szerződés alkalmazására vagy elfogadására. Úgy gondolom, hogy az Ügynökség óriási munkát tud végezni a nemzetközi politikák összehangolása terén, valamennyi alkalmazott politika nagyobb hozzáadott értékének biztosítása érdekében.

Valaki a helikoptereket említette. Helikopterekre valamennyi misszióban szükség van: polgári küldetéseken, katonai missziókban, bármilyen megbízásban; a szállításokhoz. A helikopter mára alapvető válságkezelési eszközzé vált.

A rendelkezésünkre álló hardver és a helikopterekre vonatkozó szoftver jobb kihasználásának megfelelőbb összehangolása lehetővé tenné számunkra azok jobb kihasználását és valójában a mindennapi használatban többet nyújtana számunkra.

Szeretném továbbá megemlíteni, hogy az elmúlt hetekben stratégiai kapcsolatunk az Egyesült Államokkal és az Orosz Föderációval nagy lépést tett előre.

Angelika Beer beszélt a müncheni biztonsági értekezletről; azt gondolom, hogy az értekező fontos esemény volt, amelyen a nem tervezett megbeszéléseken következett be előrehaladás, mivel ez nem döntéshozói politikai fórum, hanem az elgondolások rendkívül fontos fóruma volt. Úgy gondolom, hogy az elkövetkezendő években és hónapokban folyó megbeszélések tárgya lesz az Egyesült Államokkal való kapcsolatunk az elkövetkező évek stratégiája szempontjából éppúgy, mint az Oroszországgal való kapcsolatunk. Ez így történt Münchenben is, amint később Moszkvában is, amikor Ferrero-Waldner asszony és én ott tartózkodtunk, hogy az Orosz Föderáció vezetőivel megvitassuk az európai biztonságra vonatkozó új elképzeléseket.

Európa nem akar katonai hatalom lenni. Úgy gondolom, hogy Európa – az Európai Unió – polgári hatalom katonai eszközökkel, amely nagyon különbözik a katonai hatalomtól, és azt gondolom, hogy ennek a jövőben is így kell lennie. Ez a munka és az általunk készített valamennyi dokumentum, valamint a Parlament és a Bizottság – vagy általam – készített dokumentumok is ezt a célt szolgálják.

Néhány szót szeretnék szólni a palesztin területeken működő rendőrségről, amely egy, az általunk a legutóbbi ülésünkön megvizsgált téma. Az EUPOL az egyik legfontosabb szervezetünk, amellyel a hitelesség tekintetében rendelkezünk, és a biztonság területén a palesztinokkal és a megszállt területeken dolgozunk, és amely továbbra is az Európai Unió fontos szervezete marad, amely mindenki, a palesztinok, az izraeliek és a környező országok elismerését is kívánja. Ezért biztosak lehetnek abban, hogy minden tőlünk telhetőt meg fogunk tenni ennek a célnak az elérése érdekében.

Elmar Brok (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, biztos asszony, Solana úr! Szeretnék köszönetet mondani a három előadónak és csak néhány megjegyzést szeretnék tenni. Különösen ki szeretném azonban emelni, hogy a 60 év NATO 60 év békét és szabadságot jelentett az én generációmnak: ezt le kell szögezni.

Ha most nekünk sikerül az EU kül-, biztonsági és védelmi politikáját megerősíteni egy olyan időszakban, amikor a multilateralizmus ismét növekszik – amint azt Solana fő képviselő úr helyesen mondta – az azt jelenti, hogyha a multilateralizmus időszakában a megelőző intézkedésekre és a soft powerre vonatkozó elképzeléseinket nagyobb mértékben tudnánk egy közös transzatlanti stratégiába belevonni, akkor szép jövő áll előttünk.

Ugyanakkor Franciaország visszatérése a katonai integrációba erősíti Európa helyzetét. A müncheni biztonsági értekező megmutatta, hogy Tusk miniszterelnök, Merkel kancellár és Sarkozy elnök – Joe Bidennek, az Egyesült Államok alelnökének jelenlétében tett – kijelentései alapján egy NATO-n belüli európai hadtestnek gyakorlatilag semmi sem mond ellent. Számomra legalábbis szenzációs felfedezést jelentett, hogy az amerikaiak nem tiltakoztak. A transzatlanti kapcsolatokban a közös katonai területen is növelhetjük a közös pozíciókat annak érdekében, hogy ezek a NATO keretében hitelesen megjelenjenek. Ezért ki kellene alakítani katonai képességeinkre vonatkozó elképzeléseinket a soft power és a megelőzés hangsúlyozásával egy új, korábban már létező, de csak Münchenben világossá vált cselekvési program elindításához, mivel Obama elnök politikája lehetővé teszi számunkra, hogy új leszerelési tárgyalási korszakba lépjünk. Mi európaiak ebben szerepet játszhatunk a START-tal, az NPT-vel, amelyet újra kell tárgyalni, és különösen az Európai Hagyományos Fegyveres Erőkről szóló szerződéssel, amely különös jelentőséggel bír Európában, mivel nekünk is vannak bizonyos gondjaink Oroszországgal.

Ha mindezt, a rakétavédelmet is beleértve beleveszik, az újabb – jobb – lehetőséget nyújt számunkra egy közös transzatlanti politika folytatására az Egyesült Államokkal mint szövetségesünkkel és Oroszországgal mint stratégiai partnerünkkel: a békére irányuló európai érdek képviselő politika. Csak akkor tudjuk kihasználni ezt az esélyt, ha erősebbek és befolyásosabbak leszünk, és ezért helyes ennek a politikának az iránya.

Ioan Mircea Pașcu (PSE). – Elnök úr! A NATO Európa biztonsági struktúrájában játszott szerepéről szóló jelentés az Európai Parlament különféle megközelítéseit tükrözte, egyrészt olyan véleményeket, amelyek a NATO-t továbbra is egy olyan szervezetnek tekintik, amely tagjainak a legnagyobb biztonságot nyújtja, és olyan véleményeket, amelyek ezzel ellentétben egyre kevésbé látják a NATO szükségességét egy olyan világban, amelyben látszólag nincsenek komoly fenyegetések – legalábbis olyanok, amelyek a korábbi szovjet fenyegetéshez hasonlóak.

Mostanáig azonban a két szervezet közül egyiknek a tagjai sem akarták feladni a NATO biztonsági garanciáját, még akkor sem, ha az EU súlyt helyezett védelmi és biztonsági erőfeszítéseire, valamint bevezette a washingtoni szerződés 5. cikkének megfelelőjét: a szolidaritási záradékot a Lisszaboni Szerződésbe.

Véleményem szerint a NATO és az EU közötti kapcsolatnak – a szélesebb transzatlanti kapcsolat legfontosabb elemének – olyannak kell lennie, amely természetesen kiegészítő és kölcsönösen előnyös a két partner számára, akiknek együtt kell dolgozniuk annak érdekében, hogy megfeleljenek napjaink sokasodó és egyre összetettebb kihívásainak. Ennek érdekében a meglévő mechanizmusokat – lásd a Berlin Plus megállapodásokat – tökéletesíteni kellene; újak bevezetését – lásd az uniós műveleti parancsnokságra vonatkozó javaslatot – kell mérlegelni; az akadályokat – lásd a ciprusi kérdés negatív hatását – le kell küzdeni; és a legfontosabb, hogy a kölcsönös megítélést kétségtelenül javítani kell. Így abba kellene hagyni egyrészt, hogy a NATO-t ellenségnek, másrészt az EU-t a NATO toldalékának tekintik.

Az említettek szerint az igazság az, hogy a két partner nagyon jól, egymást kiegészítve együtt tudna működni. Ennek érdekében a jelentést módosították, és remélhetőleg a végeredmény közülünk sokak számára elfogadható.

Andrew Duff (ALDE). – Elnök úr! Több hozzászóló jóképet vágott a dolgokhoz ma délután. A tény az, hogy nem minden EBVP misszió bizonyult sikeresnek: számos küldetésnek nem sikerült világos célt kitűznie, több nem kapott elegendő finanszírozást és elképzelhető, hogy az afgán akcióban is vereséget szenvedünk. Ezért jó dolog, hogy a Parlament a közös biztonság meghatározása érdekében az erős hozzájárulást helyezi előtérbe, és most az EBVP missziók vonatkozásában sokkal egyértelműbb feltételeket kell felállítanunk.

Erőink integrálása kérdésében az előrehaladás gyenge, és nem gondolom, hogy a francia és a brit tengeralattjárók összeütközése az amit nagyon vártunk!

Ryszard Czarnecki (UEN). – (PL) Elnök úr! Ha túl sok elnök van, akkor valójában egyetlen egy sincs. Amikor a biztonság kérdéséről beszélünk nagyon világosan és pontosan kell fogalmaznunk arról, amely a legsürgősebb és a legjelentősebb kérdés. Ami a múlt évben a Kaukázusban, az Európai Unió legközvetlenebb szomszédságában történt azt mutatja, hogy okvetlenül jelentőséget kell kapnia a keleti politikának és azt úgy kell kezelnünk, mint az Európa és az EU biztonságába fektetett különleges befektetést. Ezért gondolom, hogy az EU-tól keletre fekvő országokkal való partnerség alapvető fontosságú, és miközben örülök, hogy létezik ez a partnerség, aggódom is, mert a keleti partnerségre megállapított költségvetés körülbelül a harmadára csökkent. Úgy gondolom, hogy ez alapvető fontosságú kérdés és úgy vélem, ez az Európai Unió különleges zászlaja lenne nemcsak legközelebbi szomszédai, hanem olyan országok számára is, amelyek Fehéroroszországtól, Ukrajnától és Grúziától jóval messzebb fekszenek.

Satu Hassi (Verts/ALE). – (FI) Elnök úr! Hölgyeim és uraim! Nagyon köszönöm a három előadónak. Sajnos meg kell azonban mondanom, hogy a NATO-ról nem osztom azt a kritikától mentes véleményt, amit Vatanen úr jelentése képvisel.

Természetesen a NATO és az EU sem ugyanolyan, mint amilyen a hidegháború alatt volt, valamint a NATO és az EU közötti együttműködés kiváló dolog. Nem osztom azonban azt a véleményt, hogy gond lenne, hogy az EU nem minden tagállama a NATO tagja.

El kell ismernünk, hogy egyesek pontosan azért tudtak érdemben hozzájárulni a béketeremtéshez, mert kimaradtak a katonai szövetségekből, mint például hazám, Finnország. Mivel Finnország egyetlen katonai szövetséghez sem tartozik, aligha tekintik bárhol is ellenségnek vagy az ellenség szószólójának. Ez számos finnt hozzásegített ahhoz, hogy béketeremtőként lépjen fel. Példa erre korábbi miniszterelnökünk, Holker Észak-Írországból, korábbi elnökünk, Ahtisaari Namíbiában, Indonéziában, Acehben és Koszovóban, valamint korábbi miniszterünk, Haavisto Szudánban.

Bár az uniós polgárok többsége NATO-tagállamokban él, el kell azonban ismernünk, hogy a semleges országok létezése a béketeremtés értékes forrása. Ez nem hagyható figyelmen kívül az EU-n belüli katonai politika harmonizálására irányuló valamiféle törekvés nevében.

Vladimír Remek (GUE/NGL). – (CS) Eredetileg a világűr militarizációjáról akartam beszélni, mert volt űrhajósként úgy gondolom, hogy azt különösen jól ismerem. A dokumentumok azonban többek között kiemelték, hogy az uniós polgárok érdekében szükség van a biztonságpolitika alkalmazására. Ugyanakkor egyáltalán nem tudjuk, hogy mi a véleményük például az EU területén tervezett új idegen bázisok tervezett megépítéséről. Különösen Lengyelországban és a Cseh Köztársaságban folynak az amerikai rakétavédelmi rendszer elemeinek telepítésére vonatkozó előkészületek. Különösen hazámban, a Cseh Köztársaságban a nyilvánosság véleményét és érdekeit teljesen figyelmen kívül hagyják. Az EU részéről egyetlen hivatalos hang sem hallatszott a polgárok érdekeinek támogatására, akik számára az EU talán nem is létezik e tekintetben. Ugyanakkor a Cseh Köztársaságban az emberek kétharmada a több mint két évig tartó tájékoztató- és reklámkampány ellenére következetesen elutasítja az idegen bázist. Véleményem szerint valami nincs rendben

az EU-val, ha az emberek érdekei nem tükröződnek a dokumentumainkban, és ha az emberek véleményét figyelmen kívül lehet hagyni a demokrácia érdekében. Nem csoda, ha az emberek elfordulnak az uniós politikától, mert úgy látják, hogy az olyan valami, ami nem az övék, vagy nem csoda, ha egyenesen elutasítják azt.

Bernard Wojciechowski (IND/DEM). – Elnök úr! Európa polgárainak erős Unióra van szükségük, amely versenyképes kül-, biztonsági és védelmi politikával rendelkezik. Ez nem jön létre, ha Uniónk üresjáratban marad. Kína és India növekszik, de nemcsak a gazdasági hatalom tekintetében, hanem a katonai képességek terén is.

Európa versenyelőnyének a tudáson és az újításon kellene alapulnia. Ezt mindannyiunknak táplálnia és támogatnia kell. Hatékony biztonsági stratégia esetén európai fegyveres erőinknek a legmagasabb minőségű felszerelésekhez és forrásokhoz kell hozzáférnie. Miközben az Egyesült Államok dollármilliárdokat költ a biztonságra, mi Európában saját stratégiánk kifejlesztésében lassúak vagyunk vagy üresjáratban járunk. Válság idején lőfegyvergyárat zárunk be, például a lengyelországi Radomban. Ehelyett fejlett technológiákba kell befektetnünk, mint például a napjainkban Lengyelországban kifejlesztett visszalökés nélküli technológiák. Az újítás új üzleti vállalkozásokat és új munkahelyeket hoz létre. Európai képességeinket nem építhetjük fel saját gyáraink bezárásával.

Roberto Fiore (NI). – (IT) Elnök úr! Hölgyeim és uraim! Elvileg természetesen támogatom az európai hadseregre vonatkozó elképzelést, de meg kell határoznunk, hogy ez milyen hadsereg legyen és milyen korlátokkal.

Valójában nagyon ellentmondásos, hogy két egymás ellen felfegyverkezett erővel – a török hadsereggel és a görög hadsereggel – rendelkezünk, amelyek ugyanannak a szövetségnek a tagjai. Biztos vagyok benne, hogy a Tanács meglátogatta Észak-Ciprust, és felmérte a török katonák és a török megszállás által okozott károkat egy olyan szigeten, amely kétségtelenül európai.

Azt is meg kell említeni, hogy a szövetség az Egyesült Államokkal egyértelműen egy olyan szövetség, amely nagyon gyakran nagy problémákat okoz. Az Egyesült Államok számos háborúba, számos konfliktusba – Szerbiára, Irakra és Afganisztánra gondolok – belevitt bennünket, amelynek középpontjában olyan érdekek állnak, amelyek biztosan nem európai érdekek.

Inkább Oroszországgal és Fehéroroszországgal kellene szövetkeznünk, amelyek valójában történelmileg, vallási, katonai és geopolitikai szempontból európaiak. Ez az európai hadsereg jövője: egy hadsereg, amely semmi esetre sincs háborúban az Egyesült Államokkal, de megtartja a tisztes távolságot; egy hadsereg Törökország nélkül, mert ellenkező bizonyításig Törökország Ázsia része, és sajnos a Földközi-tenger térségében konfliktusban van egy európai országgal; és egy Oroszországgal és Fehéroroszországgal szövetséges és szoros kapcsolatban álló hadsereg.

Geoffrey Van Orden (PPE-DE). – Elnök úr! Nem fog meglepődni, ha kifejezem aggodalmamat az EBVP-re vonatkozó jelentések, különösen von Wogau úr jelentése kapcsán, amely az Európai Unió jellege és az uniós ellenőrzés alatt álló európai hadsereg létrehozására vonatkozó terv tekintetében tele van hamis feltételezésekkel. A jelentés szerint és idézem a kifejezést, „a szinkronizált európai fegyveres erők” az „integrált európai fegyveres erők” felé tett lépés. Vagyis más szóval, egy európai hadsereg. Ahogy mindannyian tudjuk az EBVP nem hoz létre katonai hozzáadott értéket. Ez egy politikai eszköz az integrált Európa felé való előrehaladásban. Látni kell, hogy ez miért van.

Hosszú ideig érveltem amellett, hogy az Európai Unió hasznos szerepet játszhatna a válságkezeléshez és a konfliktus utáni újjáépítéshez szükséges polgári eszközök nyújtásában. Ez tényleg hasznos lenne. Egyébként egyetlen általam ismert katonatiszt sem képeli, hogy az olyan konfliktusok, mint az afganisztáni, kizárólag katonai eszközökkel megoldható. Semmi új sincs abban, amit most divatosan „átfogó megközelítésnek” hívnak. Ezt mi régen „szívnek és észnek” hívtuk. Az EU szempontjából tehát meglehetősen téves – valójában félrevezetés – a katonai ügyekben való részvételt az átfogó megközelítésre való hivatkozással igazolni valahogy inkább magának – valamiféle EU-hoz kötődő egyedi előnyös tulajdonság. Az EU számára a legtisztességesebb és a leghelyesebb megközelítés a védelemre való törekvés EBVP-ről való leválasztása és annak polgári hozzájárulására való összpontosítás lenne. Akkor talán Európa és szövetségesei képesek lennének arra, hogy a NATO-hoz való katonai hozzájárulásukra összpontosítsanak, az előttünk álló évekre újraélesztve ezzel a transzatlanti szövetséget anélkül, hogy az EU kettős menetrendje ezt megzavarná.

A közvetlen probléma az, hogy az EU törekvései kezdik megfertőzni a NATO-t és komolyan aggodom amiatt, hogy ez hatással lesz a 60. születésnapra. Eközben, visszatérve az Egyesült Királyságra, a kormányban vannak olyan miniszterek, akik késégbe vonják, hogy ebből bármi is megtörténik.

Martí Grau i Segú (PSE). – (ES) Biztos asszony, Solana úr, Hölgyeim és uraim! Először is szeretném megköszönni a három előadó munkáját. A közös kül- és biztonságpolitikáról (KKBP) szóló jelentés árnyékelőadójaként különösen arra a dokumentumra szeretnék utalni, kezdve azzal, hogy gratulálok Saryusz-Wolski úr munkájának eredményéhez és a konszenzus alapján kialakult eredmény érdekében a többi képviselőcsoporttal folytatott együttműködéséhez.

Éppúgy, ahogy a Parlament sokszor kérte, hogy az Európai Unió szerezzé meg azokat az eszközöket, amelyek lehetővé teszik, hogy egységes hangot hallasson a világban, ez a Ház maga is képes egységes frontot képezni a közös kül- és biztonságpolitika fő prioritásainak értékelése és ösztönzése tekintetében.

Képviselőcsoportunk – az Európai Parlament Szocialista Képviselőcsoportja – erőfeszítései kettős célt követtek. Az első, azoknak a nagy kérdéseknek a bevezetése és megerősítése, amelyekről úgy gondoljuk, hogy eszközül szolgálhatnak a külpolitika valamennyi területén, mint például az éghajlatváltozás elleni küzdelem, a béke elősegítése az egész világon vagy a humán fejlesztés melletti elkötelezettség. A második a KKBP földrajzi prioritásai közötti egyensúly helyreállítását célzó módokra vonatkozó javaslatlattétel, ahogy azok eredetileg szerepeltek a szövegben, ha szerepeltek, vagy azok új elemként való beillesztése, ha hiányoztak.

Ezért kardoskodtunk például a közelmúltban meghatározott keleti dimenzióba bevont intézményi és együttműködő keretrendszerek közötti fellépések egyértelműbbé tétele mellett. Érveltünk az Afrikával folytatott kapcsolatok diverzifikálása mellett, valamint amellett, hogy ezekre nagyobb hangsúlyt kell fektetni, mivel Afrika egy olyan kontinens, amelyre gyakran csak akkor gondolunk, ha különösen erőszakos háborúk törnek ki, és sokszor még akkor sem.

Latin-Amerika tekintetében azt akartuk, hogy a társulási megállapodásokra vonatkozó jelenlegi tárgyalási folyamatok – az első biregionális megbeszélés, amelyet az Európai Unió történelme során folytat – figyelmet kapjanak.

A Földközi-tenger térsége tekintetében elleneztük azt a szűkítő megközelítést, amely csak a biztonságról beszél. Ehelyett be akarjuk vonni a barcelonai folyamat gazdag politikai, gazdasági és társadalmi-kulturális örökségét.

A plenáris ülésre vonatkozó módosításokkal kapcsolatban képviselőcsoportunk egyetlen egyet sem nyújtott be, mert úgy gondoljuk, hogy ezáltal a kompromisszumokkal elért egyensúly valamiképp erősödik. Ezért ellenezzük a módosítások többségét, annak érdekében, hogy ne sérüljön a Külügyi Bizottságban elért kompromisszum.

Janusz Onyszkiewicz (ALDE). – (PL) Elnök úr! Ahogyan egyszer Tony Blair mondta, bár az Európai Uniónak nem kell szuperállamnak lennie, de szuperhatalomnak igen. Ezt kiegészíthetjük a következővel: nemcsak gazdasági szuperhatalom, már azzá vált, hanem a világszínpadon fontos szereplő, mert ezt követeli valamennyi tagállam érdeke, beleértve a gazdasági érdeket is.

Állítólag Henry Kissinger egyszer elkérte azt a telefonszámot, amelyet fel tud hívni, ha meg akarja kérdezni, hogy mi az Európai Unió álláspontja egy fontos nemzetközi politikai kérdésben. Ma ez a telefonszám a főképvisező telefonszáma. A gond azonban az, hogyha csörög a telefon, Solana úrnak tudnia kell, hogy mit mondjon. Ezért elengedhetetlen a közös külpolitika létrehozása, a biztonság és az energiapolitika beépítése és így az Oroszországgal szembeni közös politika is.

Vissza szeretnék térni az állandóan ismételt javaslatához, hogy az Európai Unió minden országának szüksége van arra, hogy egységes hangon szólaljon meg az Oroszországgal folytatott párbeszédben. Ahhoz, hogy ez megtörténjen, Oroszországgal szemben a lehető leggyorsabban pontosan meghatározott politikát kell kialakítani, közös és szolidaritáson alapuló politikát. Ez nemcsak az EU és az Oroszország közötti megbeszélések világos keretrendszerét képezi majd, hanem az egyes tagállamokkal folytatott kétoldalú megbeszéléseket is. Ennek a politikának a kialakításában nagyon fontos szerepet kell kapnia az Európai Parlamentnek, tekintetbe véve azt a megbízást, amit demokratikus választásokon kapott, és amelyre büszke lehet.

Adamos Adamou (GUE/NGL). – (EL) A NATO Európai Unióban játszott szerepéről szóló jelentés ürügyül szolgált annak a kérdésnek a becslésére, hogy Ciprus csatlakozzon-e a partnerség a békéért programhoz

és a NATO-hoz. A Ciprusi Köztársaság álláspontját tiszteletben kell tartani. Egy szuverén tagállam belügyeibe való beavatkozás egy olyan integráció elérése érdekében, amelyet egyetlen szerződés sem ír elő, nem jogszerű.

Egy olyan időszakban, amikor a Ciprusi Köztársaság a ciprusi kérdés megoldását célzó tárgyalások közepén tart, a frontok nyitottak, ami nagyon kedvezőtlenül hat a folyamatra. A Törökország által megszállt területről a fegyverek teljes kivonása és egy jövőbeni megoldás fenntarthatóságának megőrzése mindenki számára egyedüli célkitűzés kell, hogy legyen. Ezenkívül az Európai Parlament más jelentésekben ezt az álláspontot képviseli.

Felhívjuk Önöket, hogy támogassák a 22. 23. és 24. módosítást és szavazzanak azok ellen a pontok ellen, amelyek egy szuverén állam belügyeibe való beavatkozást jelentenek. Felhívjuk Önöket, hogy erősítsék meg, hogy a tagállamok szuverén jogainak tiszteletben tartására vonatkozó elv sérthetetlen, független attól, hogy mi az Önök általános véleménye a Partnerségről vagy a NATO-ról. Mi a fegyverek kivonására és a nemzetközi jog elveihez való csatlakozásra szavazunk.

Georgios Georgiou (IND/DEM). – (EL) Elnök úr! A nemzetközi jog szerint az, hogy „van egy államom”, az azt jelenti, hogy bizonyos területeket az ellenőrzésem alatt tartok, amelyek fölé létrehozok egy kormányt, amely gyakorolja a védelmi és külpolitikát. Most az „európai államról” kérdezem Önöket, amelyről különböző emberek szónokolnak, és azon gondolkodom, hogy hol vannak ennek határai, melyek ezek a bizonyos területek és hol van a védelme, ha a védelme egy nagy – sajnos amerikai – hadsereg kezében van, és hol van a külpolitikája, ha a Közel-Kelet lángokban áll, egy terrorista melegház exportálja a terrorizmust, a menekültek és az áldozatok, akik nem Alabamába vagy Arizónába vagy Kentuckyba tartanak, hanem sajnos Görögországba, Ciprusra, Németországba és Spanyolországba jönnek?

Ezért azt kell mondanom, hogy kezdek kételkedni abban, hogy támogatni lehet azt az elképzelést, amelyet az előttünk fekvő jelentéseket benyújtó urak javaslata jelent, és azt tervezem, hogy holnap azok ellen fogok szavazni.

ELNÖKÖL: ROURE ASSZONY

alelnök

Jim Allister (NI). – Elnök asszony! Azok, akik azt képzelik, hogy egy EU-szuperállam nem a szemeink előtt épül, sok magyarázattal tartoznak ezeknek a birodalomépítő jelentéseknek a tartalmát illetően.

Azok az állítások, hogy egy közös védelmi politika – most úgy veszik mint egy adottságot – és az úgynevezett uniós stratégiai autonómia integrált európai fegyveres erőket kíván meg, valamint autonóm és állandó uniós műveleti parancsnokságot követel – a NATO-val való egyenrangúság mellett – nem hagynak kétséget afelől, hogy közös kül- és biztonságpolitikánk alapján azok, akik erőteljesen követelik az európai projektet, nemcsak politikai hatalmat, hanem katonai hatalmat is kérnek, amelynek mind a tagállamok hatalmának, jogainak és függetlenségének csökkenéséből kell erednie. Az európai szuperállamiságot és a központosított hadsereget elutasítom, éppúgy, mint a Lisszaboni Szerződést, amely mindezt lehetővé tenné.

Tunne Kelam (PPE-DE). – Elnök asszony! Előadóink üzenete ma az lehetne, hogy egy élénk euro-atlanti partnerség az európai biztonság és stabilitás legjobb garanciája.

Valójában támogatom egy új transzatlanti cselekvési program elfogadását és új euro-atlanti intézmények kialakítását, amely végül átfogó transzatlanti közös piacot eredményez.

Ari Vatanen sürgette valamennyi EU- és NATO-tag szorosabb együttműködésbe való bevonását, függetlenül attól, hogy melyik szervezethez tartoznak. Úgy gondolom, hogy ez egy megvalósítható elképzelés, mivel elképzelése egy olyan állandó uniós műveleti parancsnokság, amely kiegészíti a NATO parancsnoki struktúráit, és természetesen nem versenyez azokkal.

Egy másik nagyon fontos pont, hogy ugyanazokat a nemzeti erőforrás-tartalékokat vesszük igénybe. Jacek Saryusz-Wolski említette, hogy a KKBP komolyan alulfinanszírozott, tehát elengedhetetlen, hogy elkerüljük a párhuzamosságot és növeljük a hatékonyságot. A tagállamok számára a kérdés a következő: Mit ajánlanak Solana úrnak közös védelmi politikánk végrehajtásához?

Harmadszor, itt az ideje, hogy biztonságunkat új kihívások elé állítsuk. Valójában a jövőbeni konfliktusokra a kibertérben kerül sor, és lehet hogy ott is dőlnek el, ahol minden államnak néha egy másodpercnél rövidebb idő alatt kell reagálnia és megvédenie magát. Az Európai Parlamentnek is kezdeményeznie kell az új évszázad e drámai, a modern technológia demokratizálódásán alapuló kihívásához való hozzájárulást.

Hannes Swoboda (PSE). – (DE) Elnök asszony! A nacionalisták, e Ház szűklátókörű tagjai kétségkívül azt gondolják, hogy a világ kockázatait és problémáit az egyes nemzetek egyedül megoldhatják.

Allister úr erre jellemző példa. Tényleg azt gondolja, hogy a terrorizmus a világon legyőzhető csak saját országának honvédelmében bízva? Tényleg azt gondolja, hogy az energiabiztonság problémái megoldhatók úgy, hogy mindenki saját maga fog neki? Ez a megközelítés elavult. Természetesen az oly gyakran kritizált Lisszaboni Szerződés azzal a nagy előnnyel járna, hogy például az energiapolitika, valamint a közös kül- és biztonságpolitika területén mindig egy kicsit többet tudnánk együtt dolgozni annak érdekében, hogy a világ veszélyeivel és kockázataival hatékonyan szembe tudjunk szállni.

Az Egyesült Államok új kormánya Obama elnök vezetésével örül, hogy létezik ez a közös európai politika, mert ez azt jelenti, hogy így az Egyesült Államoknak számos ilyen probléma megoldása terén van partnere. Ezenkívül – és ezt az orosz képviselők e Házban való gyakori jelentéte tette világossá – Oroszország is felismerte, hogy az a régi megközelítés, hogy mindig csak egy országgal kell megbeszélést folytatni, aztán az országokat egymás ellen ki kell játszani, egyszerűen nem működik tovább. Oroszország megértette, hogy az Európai Unióval kell beszélnie, ha közös megoldásokat kíván elérni például az energiabiztonság területén.

Ezt Saryusz-Wolski úr jelentése szintén többször megemlíti. Hogyan tudjuk megpróbálni ezeket a problémákat, például az energiabiztonság kérdését közösen megoldani? Örülök, hogy a főképviselő és egyik munkatársa a jövőben még intenzívebben dolgoznak ezen, mivel ezzel bebizonyíthatjuk polgárainknak, hogy a közös kül- és biztonságpolitika hogyan veszi figyelembe konkrét érdekeiket, és hogyan kívánjuk a jövőben megakadályozni, hogy az európaiak ismét fázzanak. Ez az értelme, és ezért támogatjuk a nacionalista külpolitika helyett a közös kül- és biztonságpolitikát.

Philippe Morillon (ALDE). – (FR) Elnök asszony! Gratulálok a három előadónak azért a meglehetősen figyelemre méltó összegzésért, amelyet közös kül- és biztonságpolitikánk jelenlegi állásáról bemutattak.

Solano úr! Ön mindenkinél jobban tudja, hogy Európától azt várják, hogy foglalja el azt a helyét a világ színpadán, amely gazdasági és demográfiai hatalomként, valamint demokratikus és humanista értékei gazdagsága alapján megilleti.

Meg kell állapítani, hogy az európai polgártársaink több mint kétharmada által rendszeresen kinyilvánított akarat ellenére, amint Ön említette, tíz év alatt bizonyos fejlődés következett be, ezt elfogadom, de azt is el kell mondani, hogy ez az Európa még mindig nem létezik.

Ha egy közelmúltbeli példára lenne szükség, az új közel-keleti tragédia megoldása kapcsán tapasztalható európai tartózkodás erre példa lenne. Szükség volt, és még mindig szükség van egy olyan Európa jelenlétére Gázában, amely aktív szerepet játszik azáltal, hogy segíti a lakosság életben maradását és az ország újjáépítését, valamint támogatja a fegyvercsempészet elleni küzdelmet, amely lehetővé tette, hogy ez a terület mindenféle méretű rakéta kilövési bázisává váljon.

A Sharm el-Sheikh-ben és Jeruzsálemben elhangzott szép szavak ellenére e tekintetben még semmi nem történt. Ismét fel szeretném tenni a libanoni válság alatt már elhangzott kérdést: mikorra várhatjuk, Solano úr a Földközi-tenger térségében egy olyan európai flotta felállítását, mint amilyent a kalózkodás ellen bevezettek? Megvannak a forrásaink. Meglesz hozzá egy napon az akaratunk is?

Mirosław Mariusz Piotrowski (UEN). – (PL) Elnök asszony! Az Európai Uniónak valamennyi tagállam állampolgárának biztonsága érdekében kell cselekednie. Mindenekelőtt felelősséget kell vállalnia a terrorizmus elleni harcban és a terrorizmus minden megnyilvánulása ellen határozottan fel kell lépnie.

A Pakisztánban túszként fogva tartott lengyel mérnök meggyilkolása, akit a helyi Talibán ölt meg, a közelmúltban messzeható következményekkel járt. Az úgynevezett európai diplomácia nem csatlakozott a kiszabadításának biztosítására irányuló kezdeti tárgyalásokhoz. Ezt a megdöbbentő esetet, amely a biztonság szélesebb problémájának egy eleme, külön parlamenti vitában kell megbeszélni, amelynek bizonyos lépések meghozatalát kell eredményeznie, és erre szólítok fel. A jelenlegi prioritás annak elérése, hogy a meggyilkolt lengyel testét hazaszállítsák, valamint a család támogatása. Ezek az elengedhetetlen, de rövid távú intézkedések azonban nem léphetnek a terrorizmus átfogó megközelítése és a Pakisztánhoz hasonló országokra gyakorolt növekvő diplomáciai nyomás helyébe.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL). – (PT) A nemzetközi kapcsolatokban Portugália az egyenjogúság és az emberiség fejlődésének elérése érdekében tartja magát a nemzeti függetlenség, az emberi jogok és a népek jogai, az államok közötti egyenlőség, a nemzetközi konfliktusok békés megoldása, a más államok belügyeibe való be nem avatkozás és a más népekkel való együttműködés elveihez.

Portugália támogatja az imperializmus, a gyarmati rendszer valamint az agresszió valamennyi formájának, az emberek közötti kapcsolatok ellenőrzésének és kihasználásának eltörlését, valamint az átfogó, egyidejű és ellenőrzött leszerelést, a politikai és katonai blokkok felszámolását, valamint egy kollektív biztonsági rendszer felállítását, amelynek célja a népek közötti béke és igazságosság biztosítására alkalmas nemzetközi rend létrehozása.

Szeretnék rámutatni a Portugál Köztársaság Alkotmánya 7. cikkének szövegére annak bemutatására, hogy az Európai Unió milyen messze áll ezektől az elvektől. A NATO európai pillére szerepének felvállalásával az Egyesült Államokkal partnerségben és a nemzetközi kapcsolatok militarizációjának, a fegyverkezési verseny, valamint a kölcsönhatás és az agresszió növekvő támogatásával, amelynek célja annak biztosítása, hogy a főbb hatalmak ellenőrizzék és osszák fel a piacot és a természeti erőforrásokat, ezen elvekkel teljesen ellentétesen cselekszik.

Gerard Batten (IND/DEM). – Elnök asszony! Ezek saját kezdeményezésű jelentések és ezért figyelmen kívül hagyhatók, mint az üres beszéd. De tudjuk, hogy az ilyen jelentéseket néha az EU politikai törekvéseinek bevezetésére szolgáló eszközként használják.

Von Wogau úr korábban a Gazdasági és Monetáris Bizottság elnöke volt és közreműködött az európai közös valuta létrehozásában. Most a Biztonsági és Védelmi Albizottság elnöke, és amikor egy olyan jelentést ír, amely azt állítja, hogy az Európai Uniónak saját fegyveres erőkre van szüksége, biztosak lehetünk benne, hogy az Európai Unió pontosan ezt kívánja létrehozni, ha eljön az ideje.

Ezek a jelentések arra szólítják fel az EU-t, hogy közös fegyverbeszerzés, közös kommunikációs rendszer, valamint egy autonóm közös parancsnoki és ellenőrző rendszer révén fejlessze ki saját fegyveres erőit. Von Wogau úr egy 60 000 katonából álló állandó uniós hadsereget javasol, amely állandó bevetésre kész. Az EU „a világban vállalt kötelezettségei teljesítése” érdekében saját katonákat, lőfegyvereket, tankokat, repülőgépeket és bombákat akar.

Mik ezek a kötelezettségek pontosan? Ahhoz, hogy megtudják, meg kell várniuk, hogy a Lisszaboni Szerződést teljes egészében ratifikálják, amely létrehozza „a közös kül- és biztonságpolitikát, amely a közös védelemhez vezet”. Senki sem mondhatja, hogy nem figyelmeztették az EU katonai törekvéseire.

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Elnök asszony! Bármilyen barátságban is legyünk Vatanen és von Wogau előadókkal, nem tudjuk elfogadni jelentésüket.

Először is azért, mert a NATO-t, az Észak-atlanti Szerződés Szervezetét 1949-ben a kommunizmus Nyugat-Európára nehezedő szörnyű fenyegetésére válaszul hozták létre. Hasznos, sőt elengedhetetlen szerepet játszott. Ma azonban ez a rettegett kommunista rendszer összeomlott és a Varsói Szerződés felbomlott.

A NATO azonban folyamatosan terjeszkedik. Tevékenysége átnyúlik földrajzi keretein. Afganisztánnak tudomásom szerint nincs észak-atlanti partvonal. Ugyanez érvényes Koszovóra is, ahol a NATO egy igazságtalan háborúban hozzájárult a szerbek etnikai tisztogatásához, ami semmit sem oldott meg. A NATO tehát megsérti az Egyesült Nemzetek Alapokmányát.

Hölgyeim és uraim! Önök teljesen következtelenek. Egy erős, független Európát akarnak felépíteni és az európai védelmet beolvasztják egy, az Egyesült Államok által uralt parancsnoki rendszerbe. Oroszország és a többi nemzet hogyhogy nem látja mindebből a támadó hozzáállást?

A NATO kiszolgáltattott minket az Amerikai Egyesült Államok politikájának. A barátaik vagyunk, de nem akarunk a vazallusuk és legkevésbé az inasuk lenni. Véget kell ennek vetnünk és ki kell ebből lépni. A NATO ideje lejárt.

Hubert Pirker (PPE-DE). – (DE) Elnök asszony, biztos asszony, Solana úr! Amint mindannyian tudjuk, a kockázati forgatókönyvek állandóan változnak. A Szerződés is változik, és vele együtt az európai biztonsági és védelmi politika lehetőségei is. Ami azonban mindig állandó, az az emberek biztonság és stabilitás, egy erős Unió és a leszerelés, különösen a nukleáris leszerelés iránti vágya.

A mai vita tárgyát képező jelentésekkel az Európai Parlament nagyon erős jelzést ad arra vonatkozóan, hogy hogyan akarja elérni ezeket a célkitűzéseket, és hogyan akarja garantálni a biztonságot. Először is, a közös kül- és biztonságpolitikáról szóló jelentéssel, amely a Balkán biztonságára, az afrikai stabilitásra és a palesztin területek békéjére összpontosít. Másodszor a NATO-val való együttműködésről szóló jelentéssel, ahol egyértelműen az EU és a NATO közötti szoros együttműködésen és a jobb koordináción van a hangsúly. A harmadik jelentés középpontjában az európai biztonsági és védelmi politika további fejlődése áll, amelynek

célja a védelmi kiadásokkal összefüggésben a nagyobb hatékonyság és a jobb koordináció elérése, valamint az egész Unió stratégiai autonómiájának elérése, és ezáltal a tagállamainkra nehezedő terhek könnyítése.

Ha mindannyiunkat ezek a célok vezérelnek, támogatnunk kell ezeknek a jelentéseknek a felhívásait: például a közös kutatást és fejlesztést, a közös szabványok kialakítását és a közös beszerzési rendszereket – mindezt az interoperabilitás célkitűzésével. Ez azt is jelenti, hogy a tagállamok katonaságai közötti együttműködés optimális, a rendőrség és a katonaság tudnak együtt dolgozni, és létrejön egy állandó katonai struktúra, valamint megalakul egy műveleti parancsnokság és/vagy egy védelmi miniszteri tanács.

Meggyőződésem, hogy ez döntő esélyt biztosít számunkra ahhoz, hogy Uniónkat politikai unióvá alakíthassuk, és létrehozunk egy olyan biztonsági uniót, amely megadja az embereknek azt, amit az Uniótól várnak: tartós biztonságot, stabilitást és békét.

Elnök. – Hölgyeim és uraim! Eddig a hozzászólók betartották beszédidejüket. Tényleg szorít bennünket az idő. Ezért kérem Önöket, hogy tartsák be beszédidejüket.

Jan Marinus Wiersma (PSE). – Elnök asszony! A KKBP-be szinte minden, tehát azt mondhatjuk, hogy szinte minden beletartozik egy ilyen vitában. Korábban csak biztonsági kérdésekről tárgyaltunk, ma pedig vitázunk az éghajlatváltozásról, az energiáról stb. Ezért szelektálnom kell, így az EU-Egyesült Államok viszonyról, valamint a leszerelési programról szeretnék szólni, amelyet úgy gondolom, hogy ebben az évben előre tudunk mozdítani.

Az új kormányzat nagyon pozitívan indult, szimbolikusan Guantánamo bezárásának bejelentésével is. Úgy gondolom, hogy dolgoznunk kell ezen a kérdésen, és meg kell próbálnunk együtt dolgozni bizonyos, az amerikaiak előtt álló problémák megoldásán.

A második alapvető vita ebben az évben a gazdasági biztonságról szól: az Egyesült Államok és Európa képes-e együtt tenni valamit a válság ellen vagy megpróbálnak önállóan tenni ellene, amely a protekcionista intézkedések gyors fejlődését fogja jelenteni?

Afganisztán szintén fontos kérdés. Képesek leszünk arra, hogy elérjük az amerikaiak megnövelt erőfeszítéseit vagy sem, és milyen feltételekkel? Ebben kedvező jel, hogy az amerikaiak kijelentették, tudják, hogy politikai megoldásra van szükség, mivel ez nem oldható meg katonai úton. Ez az Európai Uniót azonnal bevonja.

Aztán a leszerelési programról: a múlt decemberben Solana úr nagyon jó beszédet mondott itt a Parlamentben a saját, a Tanács és az Unió elképzeléseiről, amelyben egy olyan menetrend előmozdításáról volt szó, amely pozitív, és támogatja az amerikaiak és az oroszok között a START-szerződés újratárgyalását, valamint az amerikaiakkal az Átfogó Atomcsend-szerződés ratifikálásának kidolgozását. Támogatjuk továbbá az Európában még meglévő technikai nukleáris fegyverek felszámolását és ez hasznos lenne azoknak az elképzeléseknek a támogatásában, amelyek az üzemanyagciklust nemzetközi ellenőrzés alá kívánják vonni annak biztosítása érdekében, hogy azok az országok, amelyek a nukleáris energiát fejleszteni akarják, békés célokra ezt megtehessek, de ne tudják azt katonai célokra felhasználni.

Azt szeretnénk, ha az Európai Unió támogatna egy ilyen menetrendet, tudván, hogy Obama elnöknek vannak elképzelései. Székfoglaló beszédében a külügyekről szólva elsőként említette Irakot és Afganisztánt, majd ezt követően szólt arról az elképzeléséről, hogy tenni akar valamit a nukleáris leszerelés ügyében is.

Samuli Pohjamo (ALDE). – (FI) Elnök asszony! Vatanen úr jelentéséről fogok beszélni, de mindenekelőtt szeretném megköszönni neki azt a nyíltságot, amellyel elkészítette jelentését.

Úgy gondolom azonban, hogy a Parlament veszélyes jelet küld, ha a jelentésben javasolt módon ragaszkodik a katonai szervezet megerősítéséhez és hangsúlyozza a NATO-n alapuló katonai hatalom fontosságát. Az együttműködés és a partnerség, a demokrácia és az emberi jogok mint a béke és a stabilitás garanciája életképes európai modellt jelent, amelyet a világ minden válságban lévő pontján alkalmazni kellene. Ezenkívül mélyülő gazdasági válsággal, környezeti problémákkal és az éghajlatváltozás által kiváltott kihívásokkal kell szembenéznünk, amelyek közül egyik sem oldható meg katonai erővel.

Véleményem szerint fontosabb lenne az uniós közös kül- és biztonságpolitika jelentőségének hangsúlyozása, valamint a konfliktusok megelőzésére és a válság okainak megszüntetésére történő összpontosítás: például a szegénység felszámolása és a demokrácia, az emberi jogok és a civil társadalom előmozdítása.

Végül mindenkit emlékeztetni szeretnék arra, hogy az Unióban vannak olyan tagállamok, akik nincsenek benn a NATO-ban, és akiknek megvan erre az indokuk. Ezen országok számára biztosítani kell, hogy külső

nyomás nélkül, maguk dönthessenek biztonságpolitikai megoldásaikról. Például Finnország megfelelően megoldotta a saját védelmével kapcsolatos kérdéseket, és évtizedeken át a világ számos pontján vett részt békefenntartó műveletekben. A jelentésben több módosítás történt, ami javította azt, de alaphangján nem változtatott.

Mario Borghezio (UEN). – (IT) Elnök asszony! Hölgyeim és uraim! Van Európának saját geopolitikája? Nekem nem úgy tűnik! Ha Karl Haushofer élne, megtanítaná ezt a kissé gerinctelen Európát, hogy szüksége van tengeri stratégiára az Atlanti-óceánon, a Csendes-óceánon és az Indiai-óceánon és az északi országokban, ahol az Északi-jeges-tenger hatalmas és rendkívül értékes energiaforrásokat rejt. A szuperhatalmak, az Egyesült Államok és Oroszország aktívak ezeken a területeken, nem Európa!

A terrorizmus elleni harc azok elleni harcot is jelent, akik a terrorizmus eszközeit terjesztik; emberek, akiket terroristaként lehet használni. Miközben beszélünk, Lampedusa lángokban áll, mert valaki felgyújtotta az illegális bevándorlókat fogvatartó központokat. Európának támogatnia kellene az olasz kormányt, amely próbálja megelőzni az illegális bevándorlók invázióját, akiket a maffia vagy a terroristák felhasználhatnak. Nem látom azonban a szükséges határozott, gyakorlati megközelítés bizonyítékát. Európának védekeznie kell ez ellen a veszély ellen, nem szavakkal, hanem tettekkel, ahogy Maroni úr és az olasz kormány teszi.

Rihards Pīks (PPE-DE). – (LV) Elnök asszony, Ferrero-Waldner asszony, Solana úr! Mind a három, tagtársaink által benyújtott jelentés nagyon szakszerű, kiegyensúlyozott és ami a legfontosabb, megfelelő időben készült. Anélkül, hogy a jelentésekben található nagy számú pontos ténybe, értékelésbe és javaslatba belemennék, két pontot szeretnék kiemelni. Először is, fontos az európai biztonsági stratégia ötévenkénti felülvizsgálata, mivel láthatjuk, hogy az elmúlt években az olyan biztonsági kérdések, mint az energiabiztonság, a számítógépes biztonság és az éghajlat biztonsága igen időszzerűvé váltak és a lehetséges konfliktus-zónák egyik régióból a másikba helyeződtek. Másodszor, az Európai Uniónak jelentősen növelnie kell a konfliktusok megelőzésére tett erőfeszítéseit. Úgy gondolom, hogy erre lehetőség lett volna Dél-Kaukázusban is, de véleményem szerint az Európai Unió álláspontja a fegyveres konfliktust megelőzően túl visszafogott volt. Az Európai Uniónak joga és kötelessége megelőző fellépéseket tenni és közvetítői feladatokat ellátni, mivel az Európai Unió a béke megteremtésére irányuló projekt, amely feladatot már 50 éve végzi. Annak érdekében, hogy képesek legyünk a kihívásokra reagálni és megelőző intézkedéseket hozni, mindenekelőtt politikai akaratra van szükségünk, másodszor létre kell hoznunk és javítanunk kell a közös kül- és biztonságpolitikát az európai biztonsági és védelmi politikai intézményi eszközökkel együtt. Ezen eszközök egyike a Saryusz-Wolski úr jelentésében említett keleti partnerség, beleértve az EURONEST közös parlamenti gyűlés létrehozását. Ez növelheti a keleti határainkon túli megértést, valamint a demokrácia fejlődését is. Végül, szeretném kifejezni azzal kapcsolatos megelégedettségemet, hogy von Wogau úr jelentésében szerepel a (33) bekezdés, mivel hazámban a kaukázusi események és a növekvő nacionalizmus a szomszédos államokban komoly aggodalmakra adott okot. Egy bölcs régi mondásunk szerint: „mindig reméld a legjobbat, de készülj a legrosszabbra, és segíts magadon, az Isten is megsegít!” Köszönöm.

Ana Maria Gomes (PSE). – (PT) Szeretnék köszönetet mondani Ari Vatanen és Karl von Wogau előadónak munkájukért és a konszenzus elérése érdekében kifejtett erőfeszítéseikért, különösen a nukleáris politika nehéz kérdése tekintetében, amelyet az Európai Uniónak és a NATO-nak sürgősen felül kell vizsgálni egy olyan időszakban, amikor Obama elnök újjáéleszti a világ nukleáris fegyverektől való megszabadításának célkitűzését, és amikor két európai nukleáris tengeralattjáró majdnem katasztrófát okozott.

A Vatanen és a von Wogau jelentés hangsúlyozza a politikailag, stratégiailag és műveleti tekintetben független Európai Unió szükségességét, egy ambiciózus európai biztonsági és védelmi politika (EBVP) révén. E célkitűzések eléréséhez intézményi, pénzügyi és műveleti eszközökre van szükségünk. Ezért szoros együttműködésre van szükségünk a NATO és az EU között, amely ezen egymást kiegészítő szervezetek politikai függetlenségének tiszteletben tartásán alapul. Ezért szükségesnek tartjuk egy állandó uniós műveleti parancsnokság Brüsszelben történő felállítását, amely képes arra, hogy függetlenül tervezzen és hajtson végre EBVP katonai műveleteket. Felszólítjuk tehát az EU tagállamait, hogy növeljék erőfeszítéseiket nemzeti védelmi költségvetésük bölcsebb, hatékonyabb és Európához jobban illő módú elköltése érdekében, amelyet külön-külön nem tudnak megfelelően megtenni.

E Parlament üzenete egyértelmű, és figyelmeztetésül szolgál. Védelmi Európa nélkül a védelem Európában veszélybe kerül. Védelmi iparunk veszélybe kerülhet. Azok a kapacitások kerülhetnek veszélybe, amelyekre Európának a polgári lakosság védelme, valamint a mészárlások és a népirtások megelőzése tekintetében fennálló felelőssége teljesítéséhez van szüksége. Európának a válságkezelésben globális szereplőként játszott szerepe kerülhet veszélybe. A Lisszaboni Szerződésben meghatározott, az európai politikai integráció biztonságra és védelemre való kiterjesztése sürgető, és fel kell gyorsítani. Ez nemcsak az Európai Unió érdeke,

hanem a NATO érdeke is, mivel mindkét szervezet le fogja aratni egy olyan Európának a gyümölcsét, amely jobban fel van vértézve az európaiak biztonságát és a globális biztonságot érintő növekvő kihívásokkal szemben.

Andrzej Tomasz Zapalowski (UEN). – (PL) Elnök asszony! A NATO Európában egy viszonylag békés időszakban bizonyította, hogy nemzetközi biztonsági szervezetként hasznos. Természetesen a biztonságérzetet, amelyet a NATO nyújt számunkra jelentősen korlátozza a Szövetséget irányító szervekben a döntéshozatal sebessége és korlátozzák maguk a döntések is. Ennek ellenére a NATO stabilizáló hatást gyakorolt a világ biztonságára. A NATO „puhítására” irányuló próbálkozások – pozíciójának gyengítése az Európai Unió katonai struktúráinak kiszélesítésével – tévedések. Az Európai Uniónak ma a nehéz politikai döntésekre vonatkozó megállapodások elérése terén problémái vannak, a katonai döntésekről nem is beszélve.

Az EU-nak a belső biztonság megerősítésére és tagjai, védelmi képességeinek növelésére kell összpontosítania, különösen azon tagállamok esetében, amelyeknek olyan országokkal vannak közös határai, ahol a szélsőséges nacionalista eszmék népszerűek, valamint azon tagállamok esetében is, amelyek felkeltették a terrorista csoportok érdeklődését. Az EU nem bonyolódhat túlzottan bele olyan intézkedésekbe, amelyek célja Európán kívüli műveletekhez nagyméretű külföldön harcoló egységek létrehozása.

Alojz Peterle (PPE-DE). – (SL) Solana úr, a közös kül- és biztonságpolitika főképviselője helyesen emlékeztetett bennünket arra, hogy hol voltunk 1990-ben. Még érdekesebb lenne feltenni magunknak a kérdést, hogy milyen közös politikánk volt az 1990-es évek elején.

Egy olyan időszakban, amikor az Európai Közösség erőtlen volt. Később láttuk, hogy az óhajokat tervek, stratégiák, politikai akarat és képességek váltották fel, amely cselekvésre is ösztönzött bennünket nemcsak európai szinten, hanem globális szinten is. Azok alatt az évek alatt, különösen a 2004-es történelmi bővítés után a közös kül- és biztonságpolitika (KKBP) összefüggései és ambíciói jelentősen megváltoztak.

Tíz évvel ezelőtt a saját gondjainkkal voltunk elfoglalva. Ma azonban vissza tudunk tekinteni a sikerekre, amelyeket elértünk, és lehetetlen egy globális dimenzió nélküli KKBP vagy európai biztonsági és védelmi politika (EBVP) elképzelése. Ennek tudatában nem lep meg, hogy mindhárom jelentés és számos tagtársunk felhívták figyelmünket az új helyzetre, a startégiamódosítás szükségességére, a nagyobb egységre és a nagyobb intézményközi együttműködésre.

Mindezeket műveleti struktúránk és politikai döntéshozatali folyamataink javítására vonatkozó konkrét javaslatok támasztják alá, amelyeket őszintén támogatok. Egyetértek abban, hogy közös politikánk vonatkozásában új szakaszba értünk, és e tekintetben két kérdést szeretnék kiemelni.

Először is, részletesen meg kell vizsgálnunk, hogy a pénzügyi, vagy a gazdasági válság hogyan érintheti közös politikánk összefüggéseit. Meg vagyok győződve arról, hogy nagyon figyelniünk kell a válság esetleges politikai következményeire, különösen azokra, amelyek akkor merülhetnek fel, ha még mélyebb monetáris válsággal kell szembe néznünk.

Másodszor, évek során tanúja voltam annak a meglepő ténynek, hogy számos partnerünk azt akarja, hogy az Európai Uniónak egységes külpolitikája és védelmi identitása legyen, amely jobban meghatározott és erőteljesebb. Más szóval az Európai Unió mint globális szereplő a kívánt megoldás. Ebben a szellemben fontosnak tűnik számomra, hogy kétoldalú kapcsolatainkat az eddig általunk alkalmazottnál átfogóbb perspektívából kell néznünk, valamint a többoldalú együttműködésekhez innovatív megközelítéseket kell kialakítanunk, amelyek nemcsak a kétoldalú érdekeket veszik figyelembe, hanem a szélesebb régiók stabilizálását is szolgálják.

Maria Eleni Koppa (PSE). – (EL) Elnök asszony! A nemzetközi rendszer átalakulóban van és hatalmas kihívások állnak mindannyiuk előtt. A közös veszélyek, például a terrorizmus, a tömegpusztító fegyverek elterjedése, a nemzetközi kalózkodás növekedése és az éghajlatváltozás által okozott új problémák kezelése érdekében újra meg kell vizsgálnunk és javítanunk kell az Európai Unió és a NATO közötti kapcsolatokat.

Ugyanakkor azonban úgy gondolom, hogy eljött az ideje annak, hogy megerősítsük az ENSZ Biztonsági Tanácsa mint a nemzetközi béke és biztonság alapvető biztosítását nyújtó szervezet szerepét. Sürgősen szükség van a szervezet reformjára, és nekünk elő kell segítenünk ezt a reformot annak érdekében, hogy az ENSZ hatékonyabban el tudja végezni fontos feladatát.

Hangsúlyoznunk kell továbbá, hogy minden államnak és nemzetközi szervezetnek, köztük a NATO-nak is tartózkodnia kell a fenyegetéstől és az erőszak bármilyen alkalmazásától, amely ellentétben áll az ENSZ Alapokmányának céljaival és elveivel. A NATO-nak és az Európai Uniónak közös érdekei vannak és

kapcsolatuk nem alapulhat a versenyen. Kiegyensúlyozottabb partnerségre van szükségünk, a fellépések jobb összehangolásával és erősebb együttműködéssel. A döntéshozatal tekintetében mindkét oldalon tiszteltetben kell azonban tartania a másik függetlenségét és a katonai értékelések eltérése esetén biztosítania kell a kölcsönös megértést.

Végül szeretném hangsúlyozni, hogy szükség van az államok semlegességhez való jogának tiszteltben tartására és ezen a ponton szeretném kérni, hogy töröljék a Ciprusi Köztársaság felszólítását arra, hogy csatlakozzon a Partnerség a Békéért programhoz. Ez a döntés minden állam szuverén joga, és Ciprus egy olyan független és szuverén állam, amely képes saját jövőjéről dönteni.

Jana Hybášková (PPE-DE). – (CS) Ünnepeljük meg a NATO hatvanadik születésnapját! Hamarosan néhány nagy Egyesült Államok-EU-NATO csúcstalálkozóra kerül sor. Franciaország visszatérése a NATO katonai struktúrába az európai biztonsági és védelmi politikáknak szentelt energiákkal együtt kiváló lehetőséget teremt az európai biztonsági stratégiák és a NATO lehetséges új stratégiáinak harmonizálására. A Lisszaboni Szerződés mai ratifikálása a cseh parlamentben az európai védelem és biztonság terén egy lépésnyi változást jelent. Építsük fel a közös európai vezető szerepet! Ésszerűsítsük az európai védelmi piacot! Lássuk el forrásokkal a tudományt és a kutatást, az Európai Védelmi Ügynökséget, alkossuk meg az európai katonára vonatkozó jogszabályt, előzzük meg a párhuzamosságokat és szó szerint kerüljük el a török szindrómát! Ragadjuk meg az új amerikai kormány által ajánlott lehetőséget a valódi együttműködésre Afganisztánban és a rakétavédelemre Európában! Az európai biztonsági és védelmi politika vonatkozásában hatalmas lehetőség áll előttünk arra, hogy Európában a további integráció és biztonság motorjává váljunk. Ne hagyjuk elveszni!

Libor Rouček (PSE). – (CS) Néhány szót szeretnék szólni az EU-Oroszország kapcsolatokról. Véleményem szerint a közös kül- és biztonságpolitika létrehozása nem érhető el az Oroszországgal folytatott párbeszéd nélkül. Az Európai Biztonsági Ügynökségnek, amely összehozza az Egyesült Államokat, a NATO-t, az EBESZ-t és a nemzetközi leszerelési megállapodásokat, be kell vonnia az Oroszországgal folytatott párbeszédet is.

Ezért szeretném felhívni a Tanácsot és a Bizottságot, hogy nyitott és konstruktív magatartást kövessen az EU, az Egyesült Államok és Oroszország közötti, a helsinki folyamaton alapuló, a biztonsági kérdésekről szóló transzatlanti párbeszéd felújítására vonatkozó lehetséges tárgyalások tekintetében.

Véleményem szerint ezekbe a tárgyalásokba a rakétavédelem témájára vonatkozó megbeszéléseket is be kell vonni. Az EU-nak az eddigieknél jóval nagyobb szerepet kell vállalnia ebben a kérdésben. Nézetem szerint a megállapodást nem szabad egyedül az Egyesült Államokra és Oroszországra hagyni. Az európai emberek ezt elvárják tőlünk.

József Pinior (PSE). – (PL) Elnök asszony! A Parlament egyetért abban, hogy az Európai Uniónak szüksége van közös kül- és biztonságpolitikára. A fő politikai erők ebben konszenzusra jutottak. A probléma, a valódi politikai probléma az, hogy hogyan tudjuk elérni ezt a fő célt.

Először is, a Lisszaboni Szerződés lehető leggyorsabb ratifikálására van szükség. Azok a politikai vezetők, akik késleltetik a szerződés ratifikációs folyamatát, gyengítik a közös uniós kül- és biztonságpolitika fejlődését. A Lisszaboni Szerződés nélkül nehéz komolyan beszélni a közös uniós biztonsági politikáról.

Másodszor, szeretném hangsúlyozni az ember jogok kérdésének fontosságát az EU külpolitikájának kialakításában. A politikának támogatnia kell a nemzetközi jogot – a nemzetközi humanitárius jogot, a liberális demokráciát és a jogállamiságot.

Harmadszor, a politika egy európai védelmi politika komoly kialakítását, az Európai Unió katonai struktúráinak fejlesztését és az európai védelmi ipar fejlesztését kívánja meg.

Adrian Severin (PSE). – Elnök asszony! Két pontot szeretnék kiemelni. Először, az értékekről. Az Európai Unió az értékek Uniója. Ezek az értékek a csatlakozás feltételei. Irányítják magatartásunkat. A külső partnereinkkel való interoperabilitás kiépítésének eszközei. Külpolitikánk hatókörét azonban nem értékeink exportálásával kell létrehoznunk. Ellenkezőleg, meg kell tanulnunk egy diverzifikált világban működni, sőt tiszteltetben tartani mások tévedéshez való jogát.

Másodszor, az intézményekről. A mai nemzetközi intézmények és nemzetközi jog egy teljesen eltérő világban formálódott és jött létre. Minden nap tapasztaljuk, hogy nem felelnek meg a mai világ új kihívásainak, új lehetőségeinek és új fenyegetéseinek. Úgy gondolom, hogy az Európai Uniónak egy új biztonságon, szabadságon és együttműködésen alapuló térség létrehozása érdekében támogatnia kell az európai biztonságról

és együttműködésről szóló új konferenciára vonatkozó elképzelést egy szélesebb Európában – Vancouverből Sanghajig, nemcsak Vlagyivosztokig. Úgy gondolom, hogy ennek kell lennie az egyik fő prioritásunknak, és nem kell félnünk attól, hogy másoknak erről talán más elképzelésük van.

Luis Yañez-Barnuevo García (PSE). – (ES) Elnök asszony! Először is szeretném támogatásomról biztosítani a vita tárgyát képező mindhárom jelentést.

Másodszor, szeretnék gratulálni Ferrero-Waldner asszonynak mindenekelőtt ahhoz amit a csapata és Solana úr közötti szoros együttműködésről és közös munkavégzésről mondott. Harmadszor, szeretnék gratulálni Solana úrnak, mert jelleme és kreativitás nélkül a közös kül- és biztonságpolitika valószínűleg ma nem lenne az ami: jogi és okirati alap, még a 2003-as stratégiai dokumentum fejlődésével sem lett volna elérhető annyi fejlődés a közös kül- és biztonságpolitikában, mint az elmúlt néhány évben. Negyedszer, azt szeretném mondani, hogy a Lisszaboni Szerződés – amellyel kapcsolatban, amint ma már hallottuk, jó hír, hogy valószínűleg hamarosan ratifikálják – kétségtelenül nagyobb és jobb eszköz lesz a kezében és az Európai Unióban azoknak a kezében, akik az Uniót azzá akarják tenni, aminek lennie kell: globális szereplő, a szó legteljesebb értelmében.

Azzal a gondolattal zárom, amit ő maga is megfogalmazott: Európának katonai eszközökkel rendelkező polgári szereplőnek és hatalomnak, és nem katonai hatalomnak kell lennie.

Proinsias De Rossa (PSE). – Elnök asszony! Miután a hétvégén egy gázai látogatásból tértem haza, 60 másodpercemet annak kifejtésére fogom használni, hogy mit tartok itt komoly problémának. A human biztonságra vonatkozó elvünk egy olyan elv, amely arra kötelez bennünket, hogy reagáljunk a humanitárius válságra, de arra is kötelez bennünket, hogy reagáljunk és közöljük Izraellel, hogy ami sok az sok, és Európa többé nem tehet úgy, mintha nem venné észre a palesztinok önrendelkezési jogának megsértését.

Ennek a jognak a legjelentősebb megsértése Ciszjordánia és Kelet-Jeruzsálem Izrael általi könyörtelen és szándékos gyarmatosítása. Jelenleg 500 000 olyan telepes él ott, akik jogtalanul foglalták el a területet, amely magában foglalja a javasolt független palesztin állam fő területét. Egyre nehezebb elhinni, hogy Izrael tényleg támogatja az önálló palesztin államot, miközben továbbra is egyre több palesztin területet kebelez be – és ezt a mai napig így teszi.

Azok a nyilatkozatok, amelyeket Európa és az Amerikai Egyesült Államok a szuverén és életképes palesztin államot magában foglaló két-állam-megoldásra vonatkozóan tesz, valójában annyit sem érnek, mint az a papír amelyre ezeket írják, anélkül, ha a telepítésekkel kapcsolatban nem parancsolunk „álljt” Izraelnek. A telepítéseket azonnal le kell állítani és esetleg leszerelni, különben soha nem lesz fenntartható béke a Közel-Keleten, Solana úr.

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE). – (RO) Szeretném kifejezni köszönetemet a három előadónak. A NATO szerepéről Európa biztonsági struktúrájában bebizonyosodott, hogy elengedhetetlen, nemcsak napjainkig, hanem tényleges jövője van a XXI. század további részében is. Úgy gondolom, hogy az Európai Uniónak és a NATO-nak az esetleges versengés elkerülése mellett együtt kell működniük.

Hathatós, termékeny transzatlanti kapcsolatok nyújthatják az európai béke, biztonság és stabilitás legjobb garanciáját, a demokrácia elveinek, az emberi jogok, a jogállamiság és a felelősségteljes kormányzás tiszteletben tartása mellett. Történelmi fordulat előtt állunk, amelyben a transzatlanti együttműködés létfontosságúvá vált, amelynek célja az Európai Unió számára egy új biztonsági stratégia és a NATO számára egy új stratégiai koncepció közös kidolgozása.

A 2008 áprilisában Bukarestben tartott NATO- csúcstalálkozón a szövetségesek üdvözlözték azt a politikai szerepet, amelyet az Európai Unió tölthet be, ha a biztonsági és védelmi területen kialakítja cselekvési képességét. A NATO által támogatott Partnerség a Békéért és az Európai Unió által támogatott keleti partnerség program életbevágóan fontos a demokrácia és a jogállamiság fejlődéséhez, valamint a fekete-tengeri régió egyes országaiban a hatékony piacgazdaságra való áttéréshez.

Rosa Miguélez Ramos (PSE). – (ES) Solana úr! 3 óra óta itt vagyok csak azért, hogy beszéljek a tengeri kalózkodásról, és hogy gratuláljak Önnek az Indiai-óceán vizein a tengeri kalózkodás ellen elindított európai tengerészeti művelet elindításához. Ön tudja, hogy hazám kormányát teljes mértékben bevonták ebbe a misszióba. Szeretném emlékeztetni Önt, hogy áprilisban kezdődik a halászati idény és halászaink aggódnak amiatt, hogy az Indiai-óceán erői jelenleg milyen földrajzi megoszlásban helyezkednek el. Szeretnék valamiféle védelmet ahhoz a helyhez közelebb, ahol halásznak; ez pedig délebbre van. Szeretnék valamit hallani Öntől ezzel kapcsolatban.

Szeretném továbbá közölni Önnek, hogy jó lenne, ha ez a művelet a meghatározott időkereten túl is fennmaradna. Szégyen lenne, ha a mindhárom pillért bevonó közös erőfeszítés az év végén hirtelen véget érne, különösen figyelembe véve, hogy nem úgy tűnik, hogy Szomáliában és a régióban a helyzet megváltozik, illetve rövid vagy közép távon javul.

Marios Matsakis (ALDE). – Elnök asszony! A NATO az európai védelem gerince, és Uniónk biztonsága vonatkozásában a NATO-erőktől függünk. A Ciprusban állomásozó NATO-erők – török NATO-erők – azonban nem a szabadság haderői, hanem a megszállás: uniós terület megszállásáé. Ezek a török erők nemcsak halált és rombolást okoztak a szigeten, amikor Törökország 1974-ben betört, hanem napjainkban továbbra is megosztanak egy uniós tagállamot, amely félelmet és elnyomást okoz a görögök és a török ciprusiak között, valamint akadályozza a szigeten a két közösségi vezető közötti jelenlegi tárgyalásokat.

Így a NATO európai védelemben játszott fontos szerepét tárgyalva célszerű emlékeztetni arra, hogy az EU még nem gyakorolt kellő nyomást Törökországra, hogy feltétel nélkül és azonnal vonja ki megszálló csapatait Ciprusról. Nem ért velem egyet, Solana úr? Lehet, hogy nem figyel. Nem ért egyet azzal, hogy a török hadseregnek azonnal el kell hagynia Ciprust, Solana úr?

Marie Anne Isler Béguin (Verts/ALE). – (FR) Elnök asszony! Szeretnék hivatkozni Grúzia példájára annak bemutatására, hogy főképviselőnk és Ferrero-Waldner biztos asszony erőfeszítései ellenére milyen messze vagyunk a közös kül- és biztonságpolitika vonatkozásában meghatározott szándéktól.

Solana úr, Ön most természetesen több képességet és több segítséget kér. Részemről a következő kérdést tenném fel Önnek: jelenleg képes az Európai Unió betartani kötelezettségvállalásait, különösen az Oroszországgal ajánlott tűzszüneti megállapodás vonatkozásában?

Nyilvánvalóan megértem, biztos asszony. Tudjuk, hogy az Európai Unió milyen mértékben volt jelen és milyen gyorsan lépett közbe, de ma azzal is tisztában kell lennünk, hogy a grúzokkal az Abházia és Dél-Oszétia területén állomásozó orosz hadsereg szállt szembe. Egyáltalán nem kérdőjelezem meg a helyszíni polgári megfigyelő misszió figyelemre méltó munkáját. Mit tehetnek azonban megfigyelőink a civilek védelme érdekében a mindennapos erőszak ellen? Nem sokat, azon kívül, hogy tanúik az eseményeknek.

Ezenkívül az, hogy a KKBP célkitűzését milyen mértékben érte el, annak függvénye, hogy lesz-e végül bárorságunk békefenntartó erőket küldeni a régió stabilizálására, amely szerepel szomszédságpolitikánkban.

Alexandru Nazare (PPE-DE). – (RO) A mai vitában tárgyalt három jelentésben találkoztam néhány, az Európai Unió mint globális szereplő jövőbeni politikájának meghatározására vonatkozó hasznos ponttal.

Három megjegyzést szeretnék tenni. Először is, ki szeretném emelni az uniós külpolitika transzatlanti vonatkozásának fontosságát. Az Egyesült Államokkal meglévő kapcsolatok jelenlegi légkörét fel kell használnunk arra, hogy új fejezetet nyissunk ezen a területen, hogy globális szinten megerősítsük befolyásunkat.

Másodszor az erőfeszítések párhuzamosságának és a források hiányának megelőzése érdekében harmonizálni kell az Európai Unió és a NATO biztonsági vonatkozásait.

Harmadszor, úgy gondolom, hogy az EU-nak az európai biztonsági és együttműködési politikát Koszovó jogállásának tisztázását követően a nyugat-balkáni stabilitás erősítésére kell felhasználnia. Koszovó ma Peter Faith, az EU különleges képviselője szerint a „felügyelt függetlenség” szakaszában van. Bár Faith úr az Európai Parlament közelmúltbeli meghallgatásán elutasította Koszovó esetében az „EU-védnökség” kifejezés használatát, elismerte, hogy a „teljes függetlenséghez” vezető út hosszú és nehéz. „Csoda lenne, ha két év alatt elvégeznénk küldetésünket”, mondja Faith úr.

Úgy gondolom azonban, hogy az EU koszovói bevonása tekintetében világos időkeretet kell meghatároznunk. Ezért üdvözlöm a Bizottság kezdeményezését, hogy Koszovóról tanulmányt kell készíteni, feltéve, hogy hozzájárul az EULEX misszió sikeréhez.

Benita Ferrero-Waldner, a Bizottság tagja. – Elnök asszony! Engedje meg hogy néhány megjegyzést tegyek, de különösen egyet: Úgy gondolom, hogy ez a vita megmutatta, hogy növekvő elfogadottságot élvez az a megközelítés, amelyet Európa a válságkezelés és a konfliktus-megelőzés terén követ. A müncheni biztonsági értekezlet megerősítette az átfogó megközelítést, mivel a biztonság és a fejlődés együtt jár – az egyik nem lehet meg a másik nélkül. Úgy gondolom, hogy ez az európai megközelítés szomszédainknál és azon túl is a békét és biztonságot előmozdító stratégiánk központi eleme.

Működik, de megfelelő forrásokkal kell ellátni, tehát polgári és katonai területen is kapacitásaink és képességeink kiépítésén kell dolgoznunk, és megpróbáljuk ebből részünket a tőlünk telhető legnagyobb mértékben kivenni.

De szeretnék kérdésekre is válaszolni, különösen Saryusz-Wolski úrnak, a Külügyi Bizottság elnökének a KKBP-költségvetés alulfinanszírozottságáról. Igaz, hogy a költségvetést ebben az évben csökkentették, de ez reméljük nem akadályozza a polgári EBVP terén fennálló politikai céljainkat, tekintettel arra, hogy ebben az évben nincsenek új, jelentős missziók. Emlékeztetni kell arra, hogy a KKBP-költségvetés csak bizonyos költségeket fedez – felszerelési költségek, szerződéses alkalmazottak, külön juttatások, például az uniós különleges képviselők – bár a tagállamok szintén fizetik kiküldött személyzetük költségeit. A költségvetés – amint azt tudják nem ebben az évben, hanem 2013-ban – 400 millió euróra emelkedik.

A költségvetési tételcsoportok közötti átcsoportosítások vonatkozásában, amelyet Dombrovskis úr említett, a Bizottság a költségvetési hatóságnak benyújtott negyedéves jelentésében tájékoztat a KKBP-költségvetésen belüli átcsoportosításokról, és az elmúlt években a KKBP-költségvetés szerinti valamennyi előirányzatot lekötöttek.

Engedjék meg, hogy két különleges kérdéshez hozzászóljak: először a humán biztonságról. A humán biztonság olyan valami, amit én személyesen nagyon szeretek, mert elő kell mozdítani: a nélkülözés nélküli élet és a félelem nélküli élet mint a kül- és biztonságpolitika terméke. Ezt az európai biztonsági stratégiáról szóló 2008-as jelentésünkben is elismertük, amint azt korábban mindketten említettük. Ezenkívül az európai biztonsági stratégiáról szóló jelentés elismeri, hogy fejlődés és a szegénység felszámolása nélkül nem lesz fenntartható béke. Ezért ez nagyon fontos, és az emberi jogok elősegítése is része ennek a kiegyenlítődsnek.

Végül, engedjenek meg néhány szót a korai előrejelzésről és a konfliktusmegelőzésről, amelyről Píks úr beszélt. Átlátában egyetértsek azzal, hogy mint Európai Unió inkább a konfliktusok korai időszakában kell fellépünk, amely korai előrejelzést, konfliktusmegelőzést és megelőző diplomáciát jelent. Bizottsági oldalról ezen a területen az egyik ilyen kezdeményezés, amelyről beszélünk a béketeremtő partnerség részeként a nem kormányzati szervezetekkel való kapcsolatok megerősítése, valamint a nyílt információforrások felhasználásának javítása. A jövőben azonban meg fogjuk próbálni megerősíteni a korai megelőzés oldalát. Tudjuk, hogy ez egy nagyon fontos rész.

Javier Solana, a KKBP főképviseleje. – Elnök asszony! Nagyon rövid leszek. Szeretnék köszönetet mondani azoknak a parlamenti tagoknak, akik hozzászóltak, és tudomásul vettem megjegyzéseiket és kérdéseiket. Feltétlenül kapcsolatba fogok lépni Önökkel annak érdekében, hogy megfelelően válaszolhassak egyes kérdésekre.

Azt szeretném mondani, hogy ez a második alkalom, hogy ilyen jellegű vitát folytatunk az Európai Parlamentben, egy közel háromórás megbeszélést az európai biztonságról. Úgy gondolom, hogy ez nagyon fontos, és nagyon remélem, hogy ez a jövőben is fennmarad. A három előadónak nagyon köszönöm a munkáját, és biztosak lehetnek benne, hogy a jövőben továbbra is együtt fogunk működni Önökkel.

Jacek Saryusz-Wolski, előadó. – Elnök asszony! Ez egy nagyon széles, és számomra kielégítő vita sikerekről, hiányosságokról és folyamatban lévő intézkedésekről. Általánosságban szólva azt szeretném mondani, hogy ez a félig üres-félig tele pohár szindróma, attól függően, hogy ki nézi.

Bizonyos kérdéseket a hozzászólók zöme megválaszolt. Van haladás ezen a területen? Igen. Elegendő? Nem. Nagyobb a konvergencia az olyan intézmények között, mint a Parlament, a Tanács, a Bizottság és a tagállamok? Igen nagyobb az előrelépés, bár az Unió külpolitikájának széles sávja még nem eléggé nagy, és itt az Ön szavaira hivatkozom, Ferrero-Waldner biztos asszony, a pénzre. Ha több pénzünk lenne, vagy legalább annyi, amennyit a Bizottság javasolt a szélessávra a vidéki térségekben 1,5 milliárd euró – talán a tagállamok, ha nem kell fizetniük készségesebben vennének részt a KKBP fellépésekben. Önök jól tudják, hogy e Ház azt kéri, hogy ezt az Unió költségvetése fizesse.

A polgárok értékelik ezt a külpolitikát? A válasz ismét „igen”. Eléggé használjuk a külpolitikát az Unió legitimizálására? A válasz „nem”. Képességek: a szó tágabb értelmében minden, ami válságmegelőző kezelés és gyors válasz, mindenünk megvan, ami csak lehet, sőt – remélem, hogy Solana úr helyesel – több. Már érintettem a finanszírozást. Jogi és intézményi eszközöket tekintve – Lisszabon – mindenki egyetért abban, hogy a Szerződés előírásai alapján több és jobban felszerelt eszközre van szükségünk.

Ezt a konvergenciát körültekintően dolgozzák ki, és tisztelettel adózom a főképviseelőnek nemcsak külső, hanem belső megfontolt fellépéséért és diplomáciájáért. Hogyan jött létre ez a hasonló gondolkozás? Ha

Ön, Solana úr, képes az egész Unió nevében beszélni, előzetesen mindenkit meg kell győzni és mindenkit be kell szállítani a hajóba.

Felmerült az értékek kérdése. Egyetértünk az értékek vonatkozásában? Igen, egyetértünk, de különböző gyakorlatunk van, és az értékek tengelye az érdekekkel szemben szintén jelen van, és a legjobb példa arra, hogy ezt hogyan juttassuk el Közép-Ázsiába: szerepelt a közép-ázsiai stratégiáról szóló vitában.

Zárásként azt szeretném mondani, hogy megérintett, amit Solana úr mondott –, hogy a külpolitikán keresztül az EU azonosítja magát. Nagyobb identitást kap. Az, amit mi megközelítésünkben a Parlamentben hozzáadunk, az az, ami nagyobb legitimitást nyújt, ami azt jelenti, hogy nagyobb befolyást biztosít. Ezért ez az európai integráció szerves része lehet. A kiemelkedő vita azt mutatta, hogy a külpolitikában több Európa után vágnak, és hogy az európai politikai és anyagi tőke közös teljesítése terén is többre van szükség.

Elnök. – Egy kicsit több időt engedünk az előadóknek, de kevés az időnk, és nem folytathatjuk így tovább.

Karl von Wogau, előadó. – (DE) Elnök asszony! Hölgyeim és uraim! Szeretnék néhány ponthoz hozzászólni.

Először is, szeretném megmagyarázni, hogy miért nem vettem bele jelentésembe a „humán biztonság” és a „védelem felelőssége” elvet. Ez nagyon vitatott volt. Személyes véleményem szerint ezek az általunk kialakított elvek, miközben nagyon fontosak, nem illenek a biztonsági politikához, mivel az egész világon katonai beavatkozás igazolására vissza lehet ezekkel élni. Ez egy olyan valós kockázat, amit én el tudok képzelni. Ezért támogatom ezt a két elvet, de nem a biztonságpolitika esetében.

Az is elhangzott, hogy európai hadsereget hozok létre, és jelentésemben erre szólítok fel. Azt szeretném kérni, hogy ismételten olvassák át az egész jelentésemet – bizonyára nem fogják megtalálni benne az „európai hadsereg” szót. Amit a jelentés mond az az, hogy az adófizetők pénzét e területen jobban kell felhasználni, mint ahogy az eddig történt.

Azután itt van az európai biztonsági stratégia, amelyet most mindenki támogat. Az ehhez szükséges munka éveket vett igénybe, nagyon sikeres volt. Véleményem szerint a következő lépés a biztonságpolitika végrehajtására vonatkozó anyag, egy, a biztonsági politikáról szóló fehér könyv elkészítése kell, hogy legyen. Ezt a feladatot már a következő parlamenti időszakban kell elvégezni.

Végül, de nem utolsósorban, úgy gondolom, hogy a következő tárgyalásoknak, amelyeket e témában folytatunk az EUBAM Rafah kérdéssel kell foglalkozniuk: hogyan lehet újjáéleszteni ezt a missziót, és lehetőség szerint hogyan lehet azt kiterjeszteni.

Ari Vatanen, előadó. – Elnök asszony! Csak szeretném megismételni, amit Wilson elnök 1917-ben mondott, és amit például tisztelt kollégánk, Swoboda úr mondott egy fél órával ezelőtt: a nemzet egyedül nem tudja megoldani a problémákat. E Ház és az EU tanúsíthatja ezt. Tanulnunk kell a hibáinkból. Bármilyen társadalmi helyzetben vagyunk, együtt kell dolgoznunk: a való világban nincs szemezgetés, nincs potyázás (free riding). Nem hagyhatjuk, hogy csak néhányan vigyék vállukon a terheket: meg kell osztanunk azokat, mert demokratikus nemzetek vagyunk. Ez egy nemes indok.

Néha nehezen értem meg, hogy miért van az, ha kimondják a „NATO” szót, az emberek rögtön – talán amerikaellenes érzéseik miatt, talán mert katonaság-ellenes hajlamaik vannak – ellene vannak. Igen, pacifisták vagyunk. Ki nem pacifista? Minden épeszű ember pacifista. Ki akar szenvedni; ki akar háborút? De megelőzéséhez eszközökre van szükségünk. Kezdeményezőknek kell lennünk. A háborúk jönnek és mennek, ha megvan az ilyen hozzáállás, de aktívan kell építenünk a békét.

Én tényleg hitelt adok e Ház tagjai többségének, akik ma éjszaka ismét bebizonyították, hogy az építő, felelős józan ész kerül fölénybe; hogy e Ház az, aminek lennie kell: egy Ház, amely előre néz, mert ha nem működünk együtt, a béke áldozattá válik.

Engedjenek meg egy utolsó megjegyzést. Michel Platini – a futball mestere – most épp egy másik teremben beszél. Franciaországban voltam, amikor a ruandai mészárlás történt – és ez nem Franciaország ellen irányul, hanem egy észrevétel arra vonatkozóan, hogy a média hogyan tájékoztat – és az a tény, hogy Zinedine Zidane-nak szemölcs volt a térdén a szó szoros értelmében nagyobb figyelmet kapott, mint a ruandai mészárlás. Nem, nem maradhatunk csöndben: kezdeményezőknek kell lennünk; különben megbocsátjuk az ilyen eseményeket a világban.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazás 2009. február 19-én, csütörtökön lesz.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Alexandra Dobolyi (PSE), írásban. – (HU) Miként reagáljon Európa arra, hogy keleti határain egyre erősödik számos feltörekvő nagyhatalmat és energiahordozókban gazdag tagállamot tömörítő regionális szervezet, a Sanghaji Együttműködés Szervezet? Oroszország révén a SESZ szomszédos az Európai Unióval, ezért megkerülhetetlen, hogy az érdeemben foglalkozzon e szervezettel. Ha a SESZ tagjait, illetve megfigyelőit elemezzük, akkor arra a következtetésre kell jussunk, hogy ezen országok rendelkeznek a világ olaj- és gáztartalékainak jelentős hányadával.

Mindezek következtében egy megújított Oroszország- és Közép-Ázsia stratégia kérdése megkerülhetetlen, az egyes országokra lebontott politikai kockázatelemzéssel egybekötve.

Megjegyzendő, hogy az EU jelenlegi kiszolgáltatottsága és nagymértékű energiatülszórása, ahogyan azt az orosz-ukrán gázárvita megmutatta, aláássa a hiteles, hatékony és következetes közös kül- és biztonságpolitika fejlődését.

Ehhez adódik még hozzá, hogy a különböző országok különféleképpen reagálnak, történelmi tapasztalataiktól és gazdasági érdekeiktől vezérelve. Ma az EU-nak – sokkal inkább, mind eddig bármikor – fontos az egységes politikai fellépés, az eltérő nemzeti érdekek és álláspontok összehangolása.

Nélkülözhetetlen, hogy az Unió javítsa fellépésének hatékonyságát és következetességét a globális szinten, melyhez nagymértékben hozzájárulhat a Lisszaboni Szerződés ratifikálása és a szerződésben biztosított külpolitikai eszközök.

Az EU nagyobb hatékonyságú, fordulatszámú működtetésének egyre sürgetőbb igénye, az egyre gyorsabb intellektuális válaszokat kikényszerítő történések felvetik a külpolitika irányítása szervezeti, döntési mechanizmusainak áttekintését, a megfelelő strukturális válaszok megadását.

Glyn Ford (PSE), írásban. – Gratulálok Vatanen úrnak a jelentéséhez, amelyet támogatok. Különösen támogatom az uniós katonai műveleti parancsnokság létrehozására vonatkozó elképzelést. Természetesen a NATO-nak kell lennie az első pontnak, ha a biztonság veszélybe kerül. Bár a Bush-Gore vitában valamivel több mint tíz évvel ezelőtt George Bush azt mondta, hogyha ő lett volna az elnök, nem avatkozott volna be Koszovóban.

Most a Bush kormány külpolitikájával szembeni ellenszenvem ellenére úgy tűnik számomra, hogy teljesen ésszerű Bush szempontjából az az álláspont, hogy az Egyesült Államok saját érdekeit nézi. Bár ez nem az az álláspont, amit Európa követhetett vagy követnie kellett. Azon az erős erkölcsi érven túl, hogy kötelesek voltunk megvédeni azokat, akiknek a szerbek népirtásával kellett szembenézniük, menekültek tíz-, illetve százazeivel is számolnunk kellett. Nekünk saját érdekünkben és az ő érdekükben képesnek kell lennünk az amerikaiak nélküli kötelezettségvállalásra. Ennek érdekében alacsony árat fizetünk azért, hogy állandó uniós katonai műveleti parancsnokságunk legyen, amely egy jövőbeni hasonló esetre készen áll.

Anneli Jäätteenmäki (ALDE), írásban. – (FI) Elnök asszony! Finnországnak nem kell szégyenkeznie biztonságpolitikai megoldásai miatt. Finnország a NATO-n kívül Svédországgal, Ausztriával és Svájcjal jó társaságban van. Könnyű azonosulni velük. A semlegesség a NATO tiszteletben tartásával egy érett állam számára modern alternatíva.

Egy puhább NATO-ról kezdtünk el beszélni, amint a „harcias” elnököt egy „békés” elnök váltotta fel az Amerikai Egyesült Államokban. Feltételezhető, hogy az elragadtatott szónoklat a puha NATO-ról Obama és Hillary Clinton külügyminiszter alatt gyakoribb jelenség lesz. Várjuk meg azonban, amíg eltelik valamennyi idő, és aztán nézzük meg, hogyan fejlődik a NATO.

Az a véleményem, hogy a NATO alapvető jellege egyáltalán nem változott azóta, hogy a kétpólusú biztonsági rendszer megbukott. Másrészt a puha NATO-ról szóló hírverés sikeres volt.

Az Oroszország irányába való egyszerű bámészkodás (Oroszország, Oroszország, Oroszország) vagy a várakozás az új téli háborúra sehová sem vezet. A NATO sem a megfelelő válasz a Finnországot a jövőben érintő nagyobb problémákra, amelyek főként gazdasági jellegűek.

Adrian Manole (PPE-DE), írásban. – (RO) A NATO–EU szövetség szerepére vonatkozó értékelésnek annak elismerésével kell kezdődnie, hogy a politikai fellépés a közelmúltban alapvetően megváltozott Európában és az Egyesült Államokban is azáltal, hogy az Európai Unió most legitim szerepet játszhat a globális biztonság terén.

Ez a helyzet azt kívánja a szövetségtől, hogy „újrapolitizálódjon”, úgy, hogy nyílt párbeszéd fórumává váljék, amely megvitatja azokat a fő kérdéseket, amelyekbe köteles beleszólni. Például egy őszinte transzatlanti párbeszéd a terrorizmus leküzdésére vonatkozó elengedhetetlen megközelítésről feltétlenül szükséges pontosan azért, mert a szövetségeseknek különböző elképzeléseik vannak arról, hogy hogyan reagáljanak, ha ezzel a közös kihívással állnak szemben.

A jelenlegi helyzetben, amikor a tagállamok a globális biztonságot érintő, állandóan növekvő változatú kihívásokkal találkoznak, az etnikumok közötti konfliktusoktól a szövetséges terület közvetlen szomszédságában a globális terrorista hálózatokig és a tömegpusztító fegyverek elterjedéséig, különös jelentőséget kell tulajdonítani az e kérdésre vonatkozó elemzéseknek és párbeszédeknek, és támogatniuk kell a szövetségi reformfolyamatokat. Különösen hivatkozom a közvetlen szomszédságban lévő területeket érintő biztonsági problémákra, ahol a szövetség a demokratikus védelmi és biztonsági intézmények létrehozásában a Balkánon és a Fekete-tenger tágabb körzetében kulcsszerepet játszhat.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), írásban. – (RO) Közös, koherens és naprakész európai biztonsági politikára van szükségünk, amely segít európai identitásunk megerősítésében, és az EU számára lehetővé teszi, hogy egységes, hiteles hangon szólaljon meg a nemzetközi szinten.

A mostani helyzet, amely tele van olyan kihívásokkal, mint például a gazdasági válság, az energiabiztonság, az éghajlatváltozás és a migráció kezelése, közös érdekek védelme, valamint a béke, a biztonság elősegítése és a területi integráció tiszteletben tartása érdekében együttműködést és felelősséget követel a tagállamoktól.

Az EU-nak csak akkor lehet hatása, ha egységes hangon szólal meg, rendelkezésére állnak a szükséges eszközök, és azokat hatékonyan használja, segítve a szomszédos államokkal az együttműködés erősítését.

Stratégiai módon kell gondolkoznunk, tevékeny részt kell vállalnunk és következetesen kell cselekednünk globális szinten. Regionális biztonságra és szoros kötelékre van szükségünk továbbá a fontos regionális szereplőkkel.

Az EU-tól keletre fekvő szomszédos országokkal való stratégiai partnerség szükségszerű, és be kell fektetnünk az Oroszországgal folytatott kapcsolatba, amelynek során koherens stratégiát kell kialakítanunk közös, kölcsönösen előnyös kötelezettségvállalásokkal.

Be kell fektetnünk a szomszédos országokba, különösen az EU-tól keletre fekvő országokba, és biztosítani kell számunkra a szükséges ösztönzőket annak érdekében, hogy folytathassák reformjaikat, valamint képesnek kell lennünk arra, hogy erősítsük az EU jelenlétét a térségben. Új eszközök állnak rendelkezésünkre, például a keleti partnerség, amely segít bennünket abban, hogy partnereinkkel a térségben magasabb szinten új, szilárd megközelítést hozzunk létre.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN), írásban. – (PL) A nemzetközi biztonság a nemzetközi kapcsolatok egyik legnagyobb értéke. Napjainkban ezen elv újradefiniálásának és a súlypont nem katonai tényezők felé való áthelyeződésének szemtanúi vagyunk, amely a stabilitást és a nemzetközi biztonságot fenyegeti. Ilyen fenyegetésekre példa a szervezett bűnözés, az internetes terrorizmus, a kalózkodás (ezt láthatjuk Szomália partjainál), az éghajlatváltozás és a világgazdasági válságból eredő veszélyek. Az Európai Uniónak, miközben figyelmét olyan közös katonai eszközök kiépítésére fordítja, mint az Eurocorps, az Európai Légiközlekedési Flotta és az állandó uniós műveleti parancsnokság, nem szabad elfeledkeznie más fenyegetésekről, amelyek nem kevésbé fontosak. Több figyelmet kell fordítani olyan szervek és intézmények kiépítésére, amelyek lehetővé teszik számunkra, hogy felülkerekedjünk a világgazdasági válság által okozott pénzügyi helyzeten, valamint hogy megvédjük a természeti környezetet és a biológiai sokféleséget. A belső fenyegetésekről, például a kábítószerkről, a társadalomban tapasztalható szegénységről és az internetes bűnözésről sem szabad elfeledkezni.

Mindezek az elemek fontos tényezők, amelyek befolyásolják a nemzetközi biztonságot, az Európai Unió és minden nemzet biztonságát. Ezen alapvető kérdések megoldása nélkül szilárd európai biztonsági stratégia létrehozása lehetetlen.

Flaviu Călin Rus (PPE-DE), írásban. – (RO) A közös biztonsági politika olyan téma, amelyet számtalanszor megvitattak, és amelyről nagyon sokat írtak. Az Európai Unió növekvő fontosságú facilitátor regionális és globális szinten is. Épp ezért gondolom, hogy az Európai Uniónak láthatóan tevékenynek kell lennie határain belül és kezdeményezőnek a világ minden részén.

A mai három jelentés – tanulmányozása után úgy gondolom, hogy három következtetést vonhatunk le:

1. Az Európai Uniónak kell egy olyan közös biztonsági politika, amely képes a határain belüli demokráciák és a vele szomszédos országokkal való partnerségek támogatására.
2. Az Európai Uniónak egységes egész képét kell tükröznie, és szüksége van egy olyan gyorsreagálási haderőre, amely a béke, a demokrácia és az emberi jogok támogatása érdekében bármikor képes a beavatkozásra.
3. Az Európai Uniónak globálisan meg kell szilárdítania pozícióját és közvetítőként kell fellépnie a stabilitás és a béke érdekében a világ fő hatalmai között.

Katrin Saks (PSE), írásban. – (ET) Elnök úr! Szeretném megköszönni kollégámnak, Vatanen úrnak ezt az EU és a NATO közötti szinergiáról szóló alapos jelentést. Az együttműködés és a partnerség átfogó erősítése, a források ésszerű felhasználása és a párhuzamosság elkerülése felhívás mindkét szervezet tagja számára arra, hogy rugalmasabbak, céltudatosabbak és gyakorlatiasabbak legyenek – ez a jelentés mindazt tartalmazza, amit mi Európában és az Európai Parlamentben saját pozícióinkból is mindig hangsúlyoztunk.

A jelentés más fontos jellemzői között találtam azt az ajánlást, hogy az Európai Unió tagjelölt országainak, amelyek a NATO tagállamai is, bizonyos átmeneti jogállást kell biztosítani az Európai Védelmi Ügynökségben. Ez a NATO szempontjából kétségtelenül megoldás lenne a törökországi kérdésre.

Kollégánk, von Wogau úr EBVP-ről és az európai biztonsági stratégiáról szóló jelentése általában telibe talál. Az európai biztonsági stratégia és az EU biztonsággal kapcsolatos fellépéseit vezérlő álláspontok segíteni fogják az EU-t abban, hogy hatékonyabban álljon ki védelmi érdekei mellett, ahogy azt a von Wogau-jelentés javasolja. Helyes a jelentés orientációja, miszerint az EU-nak törekednie kell más partnerekkel való együttműködésre.

Köszönöm!

Theodor Dumitru Stolojan (PPE-DE), írásban. – (RO) Szeretném kifejezésre juttatni Saryusz-Wolski úr jelentése iránti támogatásomat, amely helyesen hangsúlyozza, hogy az európai polgárok számára az energiabiztonság garantálására vonatkozó feladatnak az uniós közös kül- és biztonságpolitika fontos prioritásává kell válnia.

Hangosan és érthetően szeretném mondani: energiaellátásunk biztonsága, és különösen a gázellátási források diverzifikálása csak szép álmom marad, hacsak nem építjük meg a Nabucco vezetéket.

A Nabucco projektet az egész EU-nak stratégiai célként kell elfogadnia. Ez komoly pénzügyi befektetést és különösen hatékony európai kül- és biztonságpolitikát igényel. A hatékony politika regionális stabilitási garanciákat nyújt abban a térségben, amelyen ez a gázvezeték át fog haladni. Ennek a célnak a szem előtt tartásával minden erőfeszítést meg kell tennünk annak érdekében, hogy közös kül- és biztonságpolitikánk számára koherens és hatékony struktúrát biztosítsunk, amelyre oly nagy szüksége van ahhoz, hogy elérje a kitűzött célokat.

Úgy gondolom például, hogy az EU-nak a külső energiapolitikához szüksége van egy magas beosztású tisztviselőre, aki erős politikai támogatást élvez és rendelkezik a cselekvéshez szükséges eszközökkel.

Tisztában vagyok azzal, hogy az EU-nak megfelelő pénzügyi és humán erőforrást kell biztosítani közös kül- és biztonságpolitikája számára ahhoz, hogy elérje azokat a konkrét eredményeket, amelyeket az európai polgárok elvárnak tőlünk.

Daniel Stroj (GUE/NGL), írásban. – (CS) Jelenlegi formájában alapvetően elutasítom az európai biztonsági stratégiáról és az európai biztonsági és védelmi politikáról szóló jelentést (A6-0032/2009). Ez a jelentés az EU militarizációjának jellemző példája, és bizonyíték arra a tényre, hogy az EU biztonsági témakörében a katonai források és intézkedések helyettesítik, sőt kiszorítják a szükséges politikai jellegű intézkedéseket. A jelentésben található számos megállapítás és ajánlás közvetlenül ellentétben áll azzal a ténnyel, hogy az EU-t állítólag békeprogramként alakítják ki. Nem csoda, hogy az uniós polgárok, ha bármikor lehetőségük van véleményük kifejtésére, a Lisszaboni Szerződés ellen foglalnak állást, olyan okok miatt, amelyekbe beletartozik az az irány is, amely létrehozza az EU katonai jellegét. A jelentés erősen eltévelyedett és veszélyes álláspontot tartalmaz, amely egyrészt az EU biztonsági érdekeiről beszél, míg másrészt kritizálja Oroszországot azért, amiért a Kaukázusban megvédi saját, teljesen jogos biztonsági érdekeit.

Dushana Zdravkova (PPE-DE), írásban. – (BG) Hölgyeim és uraim! Az a tény, hogy e Házban a biztonsággal és a védelemmel kapcsolatban három jelentést vitatunk meg, a NATO-csúcstalálkozó előestéjén az európai

polgárokkal szembeni komoly politikai felelősségünk kifejezése. A közös külpolitikáról és biztonságról szóló tanácsi jelentés fő vonatkozásairól és határozatairól szóló állásfoglalások elfogadására megállapított gyakorlat kiváló lehetőség arra, hogy felszólítsák a tagállamokat, hogy ezt a gyakorlatot nemzeti szinten alkalmazzák.

Különösen fontos, hogy az európai biztonsági és védelmi politika, valamint a nemzeti biztonsági politikák együttes elemzésére és vizsgálatára független tudományos kapacitásokat hozzanak létre. Ez lesz az alapja a tagállamokban található elemzőközpontok hálózatán keresztül történő, az EBVP-ről szóló nyilvános vitának.

Nem lehet kidolgozni az EU biztonságáról és védelméről szóló fehér könyvet, ha a tagállamok a dokumentumot nem ültetik át nemzeti stratégiájukba. Ez magában foglalja a nemzeti elemzési kapacitások és a számítógépes tanulásra vonatkozó képesség erősítését, valamint a polgári-katonai együttműködés területén új koncepciók tesztelésére és megértésére vonatkozó képzést.

Arra kell ösztönöznünk a tagállamokat, hogy az EBVP-vel összefüggésben a NATO-ra vonatkozó új stratégiai elv kialakításának folyamatában az EU és a NATO közötti interakcióhoz szükséges szilárd alap létrehozása érdekében a biztonsági területén közös stratégiai felülvizsgálatot végezzenek.

20. A barcelonai folyamat: Unió a Mediterráneumért (vita)

Elnök. – A következő tétel Napoletano asszony jelentése (A6-0502/2008), a Külügyi Bizottság nevében, a következő címmel: A barcelonai folyamat: Unió a Mediterráneumért (2008/2231 (INI)).

Pasqualina Napoletano, előadó. – (IT) Elnök asszony, Ferrero-Waldner asszony, Vondra úr, Hölgyeim és uraim! Ezzel a jelentéssel a Parlament az euro-mediterrán partnerség erősítéséhez való konstruktív hozzájárulásra tesz javaslatot.

A tavaly július 14-i párizsi csúcstalálkozóból eredő javaslatok két célkitűzést határoztak meg, amelyek támogatásunkra érdemesek. Ezek közül az első, hogy gyakorlati formát kell adnunk a gazdasági, regionális és környezeti integrációs projekteknek és hatékonyabbá kell tennünk azokat egy, az e feladatok ellátásával megbízott titkárság létrehozásával, amely köz- és magánfinanszírozásban részesül; a második a politikai párbeszéd erősítése az egész folyamaton belül, új intézményeken, például a társelnökségen, az állam- és kormányfők csúcstalálkozóján és a rendszeres külügyminiszteri találkozókra keresztül. Ebben az összefüggésben szeretném kihangsúlyozni az Euro-Mediterrán Parlamenti Közgyűlés szerepét, amelyet elismertek a párizsi szövegben, majd a marseille-i dokumentumban.

A Parlament a gázai tragikus események után kialakult patthelyzetből kivezető út keresésében kíván segíteni. Sok függ azonban attól a politikától, amelyet a választások után megalakult új izraeli kormány fog követni. Ki szeretném azonban emelni, hogy az Euro-Mediterrán Parlamenti Közgyűlés a közeljövőben fog összeülni és be fogja mutatni azt a szerepet, amelyet a parlamenteknek játszniuk kell még ebben a nehéz helyzetben is.

Hangsúlyozni szeretnénk az intézmények azon értékét, amely az Európai Uniót, valamint a Földközi-tenger déli és keleti országait is bevonja, jelezve ugyanakkor, hogy elengedhetetlen, hogy a teljes projekt ne csak a kormányközi megközelítésre korlátozódjon. A civil társadalom és a szociális partnerek széleskörű bevonását reméljük, nem utolsósorban azért, mert a gazdasági válság súlyosbíthatja a már endemikus és szörnyű problémákat, mint például a munkanélküliség és a növekvő migrációs nyomás, amely ezt a jelenséget még nehezebben kezelhetővé teszi. Arra szólítunk fel, hogy nagyobb figyelmet kell szentelni az emberi jogi kérdéseknek, amelyek többé vagy kevésbé minden partnerország magatartását befolyásolják.

Az intézmények tekintetében ne felejtjük el, hogy a Lisszaboni Szerződés hatályba lépésével az Európai Unió koherens és strukturált képviselőket biztosíthat magának a Tanács elnökén és az európai külügyminiszteren mint új intézményeken keresztül. Ugyanakkor az európai jelenlét terén üdvös lenne a folyamatosság biztosítása, legalább a társelnökségben. Tudjuk, hogy a cseh elnökség fogékony volt erre és reméljük, hogy a svéd elnökség is kész elfogadni ezt az üzenetet.

Elnök asszony! Hölgyeim és uraim! Szeretném megköszönni minden tagtársamnak, valamint a különböző képviselőcsoportoknak és bizottságoknak, hogy véleményt nyilvánítottak. Valamennyien hozzájárultak a jelentés tervezetének elkészítéséhez, amely úgy gondolom, hogy széleskörű támogatást élvez.

Alexandr Vondra, a Tanács soros elnöke. – Elnök asszony! Hálás vagyok a lehetőségért, hogy hozzájárulhatok a mai vitához a barcelonai folyamat: Unió a Mediterráneumért kérdéskörében. Tudom, hogy a Parlament

ezt a témát külön érdeklődéssel követi. Pasqualina Napoletanot különösen is dicséret illeti. Ennek eredményeként az állásfoglalásra irányuló indítvány, amelyről később fognak szavazni, értékes hozzájárulást jelent közös munkánkhoz.

A tavaly júliusi párizsi csúcstalálkozó létrehozta az Unió a Mediterráneumért szervezetet és megalkotta a meglévő barcelonai folyamatra épülő partnerséget. A jelenlegi rotációs elnökség ennek a partnerségnek az erősítését részesíti elsőbbségben. Bár a Lisszaboni Szerződés még nem lépett hatályba, biztosíthatom Önöket, hogy a közös tulajdon szellemében különös hangsúlyt helyezünk a kezdeményezés fejlesztésére, és különösen a regionális projektekre. Ezek fontosak. A régió polgárai számára konkrét jelzést adnak, hogy a partnerség az ő érdekükben dolgozik.

Az Unió a Mediterráneumért nem az egyetlen együttműködési mechanizmus. A bilaterális dimenzió az európai szomszédsági politika alatt folytatódik, és bizonyos esetekben csatlakozást megelőző keretrendszerrel egészül ki – éppúgy, mint Mauritánia esetében az AKCS-keretrendszer.

Ezek a megközelítések együttesen ösztönzik a reformot az egyes országokon belül, és erősítik a regionális együttműködést. Természetesen a szomszédsági politika is jelentős keleti dimenzióval rendelkezik, és igazán üdvözljük a politika párhuzamos fejlődését.

A párizsi csúcstalálkozón az a megállapodás született, hogy a munka négy kulcsterületen folytatódik tovább: a Földközi-tenger térségében a szennyezésmentesítés; tengeri és szárazföldi autópályák; polgári védelem; és alternatív energiák fejlesztése, például a földközi-tengeri napenergiaterven keresztül.

Különös figyelmet kap a felsőoktatás és a kutatás, valamint az üzleti vállalkozások támogatása a mediterrán üzletfejlesztési kezdeményezésen keresztül. Az e területen indítványozott projektjavaslatok technikai vonatkozásait a tavalyi marseilles-i megállapodásnak megfelelően a Barcelonában létrehozandó titkárság intézi.

Ezek a konkrét projektterületeken kívül az Unió a Mediterráneumért miniszteri értekezlete számos, mindannyiunkat érintő globális kihívással fog foglalkozni. Ezek közé tartozik a béke és a biztonság keresése, a gazdasági válság társadalmi és geopolitikai hatása, környezeti kérdések, a migrációs áramlások és a nők szerepe társadalmainkban.

Két olyan különleges együttműködési terület van, amelyről tudom, hogy a Parlament számára fontos, és amelyet mi is teljes mértékben támogatunk. Az első egy parlamentközi együttműködés az Euro-Mediterrán Parlamenti Közgyűlés és bizottságai megalakításán keresztül. Ez a kezdeményezés kulcsfontosságú az Unió a Mediterráneumért erős parlamenti dimenziójának létrehozása vonatkozásában. Az Önök állásfoglalásában hangsúlyozottak szerint demokratikus legitimitásának erősítésére szolgál. Segíti továbbá azoknak az alapvető értékeknek az előmozdítását, amelyek az Európai Unió számára alapvető fontosságúak. Melegen üdvözljük azt a módot, amellyel Önök és elnökük felkarolta ezt a kezdeményezést, és teljes támogatásunkról biztosítom Önöket.

A második terület, amelynek véleményem szerint részünkről különös prioritást kell élveznie, a kultúrák közötti kapcsolatok fejlesztése. Ez döntő fontosságú, ha a földközi-tengeri térségben ösztönözni kívánjuk a kultúrák közötti jobb megértést. A civil társadalmat, a helyi szociális és regionális partnereket mind be kell vonni. Az Anna Lindh Alapítványnak különösen fontos szerepet kell játszania e területen.

Az Unió a Mediterráneumért lehetőséget nyújt számunkra, hogy jobb kapcsolatok alakuljanak ki annak tagjai között. A közelmúlt eseményei megmutatták, hogy ez nem könnyű vállalkozás, de hangsúlyozták az ezirányú munka folytatásának jelentőségét. Nagyon is ismerjük a gázai válság által okozott, a régió lakossága előtt álló nehézségeket. Amint tudják, emiatt kellett elhalasztani az Unió a Mediterráneumért üléseit, de az elnökség úgy gondolja, hogy a regionális együttműködés és párbeszéd a béke elérésének, a bizalom kiépítésének és a jólét megteremtésének útja, és természetesen azt várjuk, hogy az Unió a Mediterráneumért keretein belüli munkát a lehető leghamarabb tovább folytathatjuk.

Ezért az Unió a Mediterráneumért uniós tagjai nevében most készül a cseh EU-elnökség és az Unió a Mediterráneumért francia társelnöksége által, arab partnereinknek címzett diplomáciai lépés, esetleg az egyiptomi társelnökséggel együtt. Célja az arra való felkérés, hogy közvetlenül az Arab Államok Ligájának március végi dohai csúcstalálkozója után az Unió a Mediterráneumért valamennyi tevékenysége automatikusan és feltétel nélkül folytatódjon. Az egyiptomi Sharm el-Sheikh-ben március 2-án tartandó gázai adományozói konferencia lehetőségét kívánjuk felhasználni a kérdés további megvitatására a három külügyminiszter, Karel Schwarzenberg, a cseh külügyminiszter, Bernard Kouchner, a francia külügyminiszter és az egyiptomi külügyminiszter között.

ELNÖKÖL: SIWIEC ÚR*alelnök*

Benita Ferrero-Waldner, a Bizottság tagja. – (FR) Elnök úr! Hölgyeim és uraim! Napoletano asszony! Először is, engedje meg, hogy gratuláljak elvégzett munkájához, mivel ez lehetővé tette, hogy egy olyan jelentés készüljön, amely több szinten is valóban fontos.

Először is, mert ez az Európai Parlament igazán pozitív és konstruktív hozzájárulása egy koherens euro-mediterrán politika meghatározásához, amely egy olyan kihívás, amely iránt mélyen elkötelezettek vagyunk.

Azután azért, mert helyesen kiemeli, az Unió a Mediterráneumért szervezetet ki kell egészíteni. Nem pusztán kormányközi szervezetnek kell lennie, hanem ki kell egészíteni azzal, hogy éppen más szereplők, például helyi és regionális hatóságok részvétele előtt megnyílik. Fontos a parlamenti vonatkozás növelése a parlamenti gyűlés szerepének erősítésével, valamint a civil társadalom állandó bevonásának létrehozása.

Igaz, hogy az Unió a Mediterráneumért szerepe egy újraindításra váró regionális partnerség közös jellegének kialakítása, intézményi és politikai szinten. Igaz azonban az is, hogy ez csak a barcelonai vívmányok alapján érhető el, amelyeket ki kell terjeszteni és konszolidálni kell.

A Bizottság által finanszírozott regionális együttműködés e vívmányok része. Ezért ma nincs ok ennek megkérdőjelezésére. Épp ellenkezőleg, támogatja és garantálja az Európai Unió régióban való fellépésének koherenciáját, annál is inkább, mert célkitűzései tökéletesen összeegyeztethetők az európai szomszédsági politika, a régió országaival folytatott kétoldalú kapcsolatok fő keretrendszerének céljaival.

Ugyanez igaz az Európai Unió belüli döntéshozatali és prioritás-megállapítási mechanizmusokra alkalmazott közösségi módszerekkel való megfelelésre, mivel az Unió a Mediterráneumért egy olyan kezdeményezés, amely az európai keretrendszer szerves részét képezi.

Elnök úr! Az Unió a Mediterráneumért szervezetet megalkotó csúcstalálkozónak, amint tudja, hármas célkitűzése volt: az euro-mediterrán kapcsolatok politikai energiával való újrafeltöltése, a kapcsolatok intézményi irányításának megváltoztatása a kezdeményezés közös vezetésének javára és végül az Európai Unió és földközi-tengeri térségbeli partnerei közötti multilaterális együttműködés strukturális projektek körüli kialakítása, amely körzetek közötti integrációt eredményez és valószínűleg csökkenti a földközi-tengeri térség két oldala közötti fejlődésbeni különbségeket.

Társadalmi-gazdasági fejlődés útján, élénkebb kereskedelemmel és a beruházások növelésével valóban csökkentenünk kell ezeket a különbségeket. Párbeszéddel és a konfliktusok politikai megoldásával szembe kell szállnunk az ideológiai radikalizmussal, amely számára a fejlődés hiánya és a jogtalanság érzete termékeny talajt biztosít. Felelős és összehangolt migrációs politikát kell folytatnunk, ahogy Ön mondta, az európai demográfiai stabilizáció és a földközi-tengeri országok demográfiai növekedésének kihasználása érdekében. Íme néhány példa azokra a kihívásokra, amellyel az Unió a Mediterráneumért keretében partnereinkkel együtt szembe kell néznünk.

Valójában tudjuk, hogy ezeket a célokat parlamenti támogatás, az Európai Parlament és az Euro-Mediterrán Parlamenti közgyűlés támogatása nélkül nem érhetjük el. Ebben a szellemben dolgozunk azzal a határozott meggyőződéssel, hogy mindezen kérdések tekintetében az Európai Bizottság számíthat az Önök együttműködésére, és ezt előre is szeretném megköszönni.

Természetesen azt is tudjuk, hogy a gázai háborút követően a legnyugtalanítóbb közel-keleti helyzettel szemben – ezt ma már megvitattuk – valójában van egy gondunk: nem hagyhatjuk az Unió a Mediterráneumért kezdeményezést egy politikai vákuumban. Ezt mindig is mondtuk. Valójában ez a helyzet.

Emiatt kellett felfüggeszteni a munkát, amelyet én személyesen nagyon sajnálok, de természetesen reméljük, hogy egy adott pillanatban ismét elkezdhetünk dolgozni. A Sharm el-Sheikh-ben tartandó megbeszélés, ahol a Bizottság természetesen társ-szponzorként jelentős szerepet fog játszani, nagyon fontos lesz. Remélem, hogy azt követően különböző egyéb találkozókra is sor kerül. Tulajdonképpen már sok munkát elvégeztünk, és ha a Bizottság dolgozik, azt nagyon komolyan veszi.

Ezenkívül sok minden történt a titkárság irányítására vonatkozó szabályok vonatkozásában is, amelyek készen állnak, és amelyeknek lehetővé kell tenniük a barcelonai munka indítását.

Vural Öger, a Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság véleményének szerzője. – (DE) Elnök úr, Napoletano asszony, Hölgyeim és uraim! Az Unió a Mediterráneumért kezdeményezéssel újra életre kelhet az 1995-ben elindított barcelonai folyamat. Sajnos ma azzal a ténnyel kell szembesülnünk, hogy a közelmúltbeli közel-keleti válság azt jelentette, hogy a projekt nem vált valóra. A barcelonai titkárság megnyitását bizonytalan időre el kellett halasztani, és a megígért pénz nem tud befolyjni.

Így tehát mindeddig nincsenek kézzel fogható eredmények, amelyet nagyon sajnálok. Azon gondolkodom, hogy nem összpontosítottunk-e túlságosan az intézményekre, és hogy nem ez-e a jelenlegi zsákutca oka. Alulbecsültük a politikai válságok Unió a Mediterráneumért kezdeményezésre gyakorolt hatását?

Hogyan biztosíthatjuk a projektek folytatását? Az európai integráció történetében a gazdasági és a kereskedelmi területen nagyon sikeresek voltunk. Éppen ezért a Nemzetközi Kereskedelmi Bizottságban azon gondolkodtunk, hogy hogyan lehetne sikeres mechanizmusainkat dél-európai szomszédainkra is alkalmazni. Az egyik cél 2010-ig egy szabadkereskedelmi terület létrehozása, de ez is megállt. Pontosan azért, mert a politikai konfliktusok akadályozzák ezt a folyamatot, azért kell a gazdasági a területet erősíteni.

A nemzetközi kereskedelem kedvező hatással lehet nemcsak a régió gazdasági, hanem – és különösen – politikai és társadalmi helyzetére is. E tekintetben a regionális gazdasági integráció döntő fontosságú. Déli szomszédainknak szorosabban kell egymással együttműködniük.

Ugyanakkor azokat az országokat, amelyek már kialakították kétoldalú kereskedelmi kapcsolataik hálózatát, meg kell győzni a multilaterális dimenzió többletértékéről. Fontos szerepet játszik ebben a helyi polgárok tájékoztatása a gazdasági integráció előnyeiről. Ez egy olyan lépés lenne, amely tovább stabilizálná a földközi-tengeri térség déli részének helyzetét. Ezt kívánom valamennyiünknek, különösen a régió polgárainak.

Íñigo Méndez de Vigo, az Alkotmányügyi Bizottság véleményének szerzője. – (ES) Egy vers soha nincs kész, csak félbemarad, mondta egy Sète-ben született költő. Úgy gondolom, hogy valami hasonló történt a barcelonai folyamattal is: nem fejeződött be, csak félbemaradt – legalábbis részben.

Ezért gondolja a Parlament, hogy a francia elnökség alatt tett erőfeszítések, amelyek célja az volt, hogy új életet leheljenek a barcelonai folyamatba, nagyon fontosak. Az Alkotmányügyi Bizottságban ezért igen aktívan együttműködtünk Napoletano asszony jelentésének elkészítésében, akinek köszönöm türelmét és megértését.

Miért foglalkozott az Alkotmányügyi Bizottság ezzel a kérdéssel, elnök úr? Több okból is. Először is, azért, hogy az Unió a Mediterráneumért kezdeményezéssel biztosított legyen a barcelonai folyamat folyamatossága. Másodszor, a párhuzamos struktúrák elkerülése, valamint annak érdekében, hogy a folyamat ágyazódjon be az Unió intézményi keretrendszerébe. Harmadszor, amint már Ferrero-Waldner asszony említette, annak kifejezésére, hogy ez nem egyszerűen csak egy kormányközi folyamat, hanem a parlamenti vonatkozás hangsúlyozására.

Az Alkotmányügyi Bizottságban ezért ragaszkodtunk a Pöttering elnök úr által már 2008. július 13-án felvetett kérdésekhez. Ezek arra vonatkoznak, hogy a parlamenti közgyűlés hogyan üljön össze évente egyszer, a politikai irányultságok szerint hogyan szerveződjön csoportokba és hogyan készítsen konzultációs jelentéseket.

A Tanácsot is megpróbáltuk támogatni azokkal a fontos határozatokkal kapcsolatban, amelyeket meg kellett hoznia. Vondra úr, e Ház együtt kíván működni a Tanáccsal és lefektettük azokat a feltételeket, amelyeknek ezen új Unió a Mediterráneumért kezdeményezés központjának meg kell felelnie. Véletlenül ezek a feltételek egy olyan ország városának felelnek meg, amelyet én nagyon jól ismerek; valójában az Alkotmányügyi Bizottság úgy döntött, hogy Barcelona megfelelő központ lenne. Ezenkívül a miniszterek nem sokkal azután ezt szintén elismerték, amely Elnök úr, ismételten a Tanáccsal való együttműködés iránti óhajt tükrözi.

Paul Valéry-t idézve kezdtem; engedjék meg, hogy Paul Valéry egy verssor-idézetével fejezzem is be: *Tu n'as que moi pour contenir tes craintes!*.

Úgy gondolom, hogy a félelem enyhítése érdekében a Földközi-tenger mindkét partján semmi sem lenne jobb mint az Unió a Mediterráneumért sikere. Reménykedjünk ebben, elnök úr, és köszönöm még egyszer Napoletano asszony megértését és segítségét.

Vito Bonsignore, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök úr! Hölgyeim és uraim! Gratulálok Napoletano asszonynak erőfeszítéseire és ahhoz az egyensúlyhoz, amelyet e kérdés számára biztosított, és köszönöm

Ferrero-Waldner asszonynak, aki mindig figyelemmel kíséri munkánkat, azt a fontos munkát amelyet világszerte végez.

Nagy egységet kell mutatnunk, mert azok a problémák és kihívások, amelyekkel a Földközi-tenger térségében kell szembenéznünk, különösen nehezek. Arra kell törekednünk, hogy Európa erősebb és befolyásosabb szerephez jusson, tekintve, hogy stratégiailag az Egyesült Államokkal egymás mellett állunk.

Az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportja az évek során mindent elkövetett annak érdekében, hogy Európa még erősebb, még aktívabb szerepet játsszon. A finanszírozás nem elég; a finanszírozás önmagában már nem elég; alapvetően megújult politikai cselekvésre van szükség. A számos kihívás egyike az Európába irányuló bevándorlás kezelése. Ezt a problémát nem lehet megoldani politikai ellenfelek együttműködésén keresztül, sem populizmussal; ehelyett szigorú ellenőrzésére van szükség a jogszabályok és az emberi jogokról szóló egyezmény betartásának biztosítása érdekében.

Az Unió a Mediterráneumért, az Euro-Mediterrán Parlamenti Közgyűlés és a közös külpolitika a déli régióval összefüggésben kiváló és legitim eszközök, amelyek alkalmasak arra, hogy Európa számára erősebb, jelentősebb és hitelesebb szerepet alakítsanak ki.

Ezért képviselőcsoportom a szélsőbaloldal által benyújtott módosítások ellen fog szavazni; úgy gondoljuk, hogy rendkívül vitathatóak és nem igazán konstruktívak. Az a politikai szárny, amelyhez én tartozom, új lendületet kíván adni ennek az értékes tevékenységnek, amely a közeljövőben alapvető fontosságúvá válik, és ezért támogatjuk az Euro-Mediterrán Parlamenti Közgyűlés újraindítását, nem pusztán vitalórumként, hanem egy olyan helyként, ahol fontos közös döntések születhetnek jövőnkre és mindazok jövőjére vonatkozóan, akik a Földközi-tenger partjain élnek.

Carlos Carnero González, a PSE képviselőcsoport nevében. – (ES) A Szocialista Képviselőcsoport nevében mindenekelőtt szeretnék gratulálni Napoletano asszonynak a ma délután előterjesztett kiváló jelentéshez, de mindenekelőtt és legfőképpen azért, mert euro-mediterrán volt az első perctől. Munkája és lendülete nélkül nem is tudnánk elképzelni először is egy euro-mediterrán parlamenti fórumot vagy következőképpen egy Euro-Mediterrán Parlamenti Közgyűlést, és nem lennénk abban a helyzetben, hogy feltegyük a kérdést, mi legyen a polgárok képviselőinek szerepe abban, amit megpróbálunk létrehozni.

Szeretném követni Méndez de Vigo kollégám példáját, aki mindig kiváló irodalmi szereplőket idéz, Shakespeare Lear királya egyik mondatának idézetével, amely így szól: „Nem leggonosz, míg azt mondhatjuk: ez volt leggonosz”. Próbáltuk az ellenkezőjét tenni, mert egy olyan időben, amikor a Közel-Keleten a helyzet rosszabb mint bármikor, egy olyan eszközt hoztunk létre, amelynek célja a régió mint egész vonatkozásában a politikai, gazdasági és társadalmi fejlődéshez való hozzájárulás mint a konfliktusok megoldásának alapvető keretrendszere. Végül is ez az Unió a Mediterráneumért. Ez egy olyan Unió a Mediterráneumért, amely nem újonnan jött létre, hanem a barcelonai folyamat mély gyökereiből épül fel, amely olyan új intézményeket hoz létre, mint a Barcelonában felálló állandó titkárság. Ez egy olyan dolog, amit európaiakként, mediterránokként, spanyolokként és parlamenti képviselőkként üdvözlünk, és amelyet régóta vártunk. Jelenti továbbá az Euro-Mediterrán Parlamenti Közgyűlés elfogadását olyannak, aminek lennie kell: parlamenti képviselők és polgárok számára ezen Unión belüli kifejezési módot.

Az Euro-Mediterrán Parlamenti Közgyűlés számára biztosítani kell amit megérdemel: konzultációs, felügyeleti és javaslattevési feladatokat. Az Unió a Mediterráneumért kezdeményezésnek közös igazgatáson kell alapulnia, megfelelő finanszírozásra van szüksége és a regionális integrációra, valamint a polgárok igényeinek kielégítésére kell összpontosítania. Ily módon képesek leszünk a béke, a szolidaritás és a civilizációk szövetsége földközi-tengeri térségének kialakítására.

Marios Matsakis, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr! Én is szeretnék gratulálni Napoletano asszonynak nem csak az általa készített kiváló jelentéshez, hanem ahhoz az értékes együttműködéshez is, amelyet az árnyékelőadóknak biztosított. A jelentés témája rendkívül fontos, mivel azzal a lehetőséggel foglalkozik, hogy legyen egy olyan euro-mediterrán unió, amely az államokat a barátságon és az együttműködésen keresztül köti össze, és amelynek közös célja a béke, a stabilitás és a polgárok jólétének elérése.

Ez nem könnyű feladat, már csak azért sem, mert az olyan regionális konfliktusokat, mint például az izraeli-palesztin probléma, nem könnyű megoldani – vagy néha még foglalkozni sem könnyű ezekkel. A reményt azonban soha nem szabad feladni, és az Unió a Mediterráneumért csak segíthet ennek a reménynek az életben tartásában. Ki tudja? Talán segít abban, hogy a remény hosszú távú stabilitás és a regionális problémák tartós megoldása formájában váljon valósággá.

Ebben a vitában meg kell említeni a francia kormány által javasolt projekt kezdeményezéséhez való értékes hozzájárulást, és fontos annak megismétlése is, hogy az Unió a Mediterráneumért megalapítása nem alternatívája Törökország tervezett csatlakozásának az EU-hoz. Biztosítanunk kell, hogy a török emberek tudják és megértsek, nincs ilyen hátsó szándék vagy trükk.

Végül az előttünk fekvő módosításokkal kapcsolatban az ALDE Képviselőcsoport a PSE Képviselőcsoporttal együtt a jelentés további tökéletesítését célzó öt kompromisszumos módosítással ért egyet. A GUE/NGL Képviselőcsoport által benyújtott további öt módosítást nem tartjuk igazán hasznosnak, így képviselőcsoportom ezeket nem fogja támogatni.

Még egyszer gratulálok az előadónak.

Salvatore Tatarella, az UEN képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök úr! Hölgyeim és uraim! Teljes szívvel támogatok minden olyan kezdeményezést, amelynek célja az Unió a Mediterráneumért fejlesztése.

Ebből a megközelítésből remélem, hogy az Euro-Mediterrán Parlamenti Közgyűlés parlamenti szerepe megerősödik, többek között a közgyűlés földközi-tengeri partnerekkel való kapcsolatának a megerősítésével és azzal, hogy lehetővé teszi, hogy javaslatokat tegyen a külügyminiszteri találkozók számára, valamint megfigyelőként részt vegyen az állam- és kormányfők találkozói, miniszteri konferenciák és a magas beosztású tisztviselők által tartott előkészítő megbeszéléseken.

Szeretném hangsúlyozni, hogy erősíteni kell az Euro-Mediterrán Beruházási és Partnerségi Eszköz szerepét és kezdeményezéseit, valamint létre kell hozni egy EuroMediterrán Beruházási Bankot, amelyet már korábban bejelentettek, de még nem valósult meg.

Támogatom azt a javaslatot, hogy az európai intézmények mintájára létre kell hozni egy Euro-Mediterrán Regionális és Helyi Közgyűlést a régiók és a városok további bevonása érdekében, valamint egy Euro-Mediterrán Gazdasági és Szociális Bizottságot a szociális partnerek és a civil társadalom bevonása érdekében.

Üdvözlöm továbbá az Euro-Mediterrán Energiaközösség létrehozására vonatkozó javaslatot egy olyan politika keretében, amelynek célja nagyszabású projektek végrehajtása a megújuló energia és az energetikai infrastruktúra területén.

Remélem továbbá, hogy az Unió állandó hatékony szerepet játszik a béke megteremtésében, a konfliktusmegoldásban, a demokrácia erősítésében, a vallásszabadság védelmében és a terrorizmus, a kábítószer-kereskedelem, a szervezett bűnözés és az emberkereskedelem elleni harcban.

Végül, az Unió nem térhet ki az elől a feladat elől, hogy a földközi-tengeri térségben összehangoltan lépjen fel az érintett államokkal a migrációs politika és a migrációs áramlások kezelése érdekében. Nem összpontosíthat tovább kizárólag a biztonságra, a jogállamiságra és az illegális bevándorlás visszaszorítására, hanem mindenekelőtt az aktív politikára, a közös szabályok forrásaira, valamint a célzott és fenntartható foglalkoztatásra is figyelmet kell fordítania.

David Hammerstein, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (ES) Napoletano asszony, köszönöm ezt a kiváló jelentést. Néhány nappal a gázai háború kitörése előtt a Parlament és az Euro-Mediterrán Parlamenti Közgyűlés képviselőjében Jordániában jártam a legutóbbi miniszteri konferencián, amelyre azelőtt került sor, hogy a tevékenységet a közel-keleti erőszak miatt ismét fel kellett függeszteni. A konferencia témája a víz volt. Azon kulcsfontosságú kérdések egyikéről szóló miniszteri konferencia volt, amely tekintetében a teljes földközi-tengeri térség együttműködésére van szükség, és amely konfliktusokat eredményez, a túlélés problémája és néhány lehetséges nagyszabású, földközi-tengeri térséget érintő projekt témája is, amelybe beletartozik a napenergia, a víz továbbítása és számos más dolog.

Ennyire döntő kérdés ez. Ezeket a tevékenységeket felfüggesztették, de remélem, hogy az Unió tevékenysége a földközi-tengeri térség vonatkozásában hamarosan továbbindul és haladás következik be a Közel-Keleten.

Számos igen nagyratörő célkitűzésünk volt a földközi-tengeri térségben. Az eredmények jóval szerényebbek voltak, különösen az emberi jogok, a demokrácia és a környezet területén.

Támogatnunk kell a Dél-Dél piacot és a déli országok közötti együttműködést is, és nem csak a nagy szabad mediterrán piac megszállottjaként, amelyet nem előz meg azoknak az országoknak az együttműködése, amelyek elásták a konfliktusokat, egyiket a másik után.

Foglalkoznunk kell ugyanakkor az energiaválsággal is. Az energiaválság és a jelenlegi gazdasági válság lehetőséget teremthet arra, hogy nagyon fontos projektekben előrelépés történjen Európában és déli szomszédainknál is, például termoszolár üzemekre (magas hőmérsékletű napenergia) vonatkozó tervek és intelligens, tiszta hálózatok létrehozása Észak-Afrika, a Közel-Kelet és Európa összekapcsolására egy hatalmas, tiszta tervben, amelynek célja az éghajlatváltozás és a gazdasági válság elleni küzdelem.

Willy Meyer Pleite, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (ES) Elnök úr! Szeretném azzal kezdeni, hogy megköszönöm Napoletano asszony munkáját. Másodszor, árnyékelőadóként szeretném hozzátenni, hogy arra kértem képviselőcsoportomat, hogy ne szavazzák meg ezt a javaslatot, két alapvető okból.

Először is azért, mert a legújabb konfliktus, a legújabb izraeli támadás Gáza ellen olyan mértékű, hogy nem maradhat büntetlen. Mindennek van határa, ez nem az első alkalom, de ez a palesztin szuverenitás elleni támadás olyan nagyságrendű, hogy ténylegesen megakadályozza az annapoliszi megállapodás megvalósulását és gátolja a palesztin állam létrehozásának lehetőségét, amely az egyetlen esély az Unió a Mediterráneumért békében és szolidaritásban való fenntartására.

A második ok, ami miatt azt javasoltam, hogy ne szavazzunk a jelentés mellett az az, hogy a szabadkereskedelmi terület tekintetében a regionális különbségeket nem vették figyelembe. Szerintünk lényeges, hogy a kereskedelmi kérdéseket tekintve mindenkit egyenlő elbánásban kell részesíteni, figyelembe véve a regionális különbségeket és az egyes országok különös jellemzőit.

Luca Romagnoli (NI). – (IT) Elnök úr! Hölgyeim és uraim! Úgy gondolom, hogy egyrészt Napoletano asszony állásfoglalásra irányuló indítványa mellett fogok szavazni, mert véleményem szerint kétségtelenül stratégiai fontosságú a végrehajtandó főbb projektek meghatározása és hasonlóképpen hasznos annak hangsúlyozása, hogy ennek érdekében „programmegállapodási” megközelítést kell elfogadni. Ezeknek a megállapodásoknak azonban – és úgy gondolom, hogy ennek kihangsúlyozása nagyon fontos – a szubszidiaritás elvére kell alapulniuk.

Őszintén némiképp zavarban vagyok amiatt a felszólítás miatt, hogy friss lendületet kell adni a közös migrációs politika kezelésének, bár elismerem a tagállamok közötti együttműködés fontosságát, és nemcsak ezt; a Földközi-tenger déli partjain fekvő országokkal való együttműködés természetesen fontos és meg kell valósítani.

Teljes őszinteséggel van bennem némi kétely az euro-mediterrán szabadkereskedelmi terület létrehozását célzó gazdasági és kereskedelmi kezdeményezésekkel kapcsolatban. Ez nem azért van, mert elfogult vagyok, hanem azért, mert szeretnék tisztán látni abban, hogy ez miként lehet kölcsönösen előnyös.

Ioannis Kasoulides (PPE-DE). – Elnök úr! Mindenekelőtt szeretnék gratulálni Napoletano asszonynak a jelentéséhez. Az Unió a Mediterráneumért bizonyára jelentős előrelépés az euro-mediterrán partnerség érdekében tett erőfeszítések terén. E partnerség egyik akadálya eddig az elérhetőség volt: a partnerek lakosságának képessége arra, hogy elismerjék a barcelonai folyamat és az Unió a Mediterráneumért kezdeményezésünk hatását.

Engedjék meg, hogy mondjak egy példát. Amikor arra kértek, hogy készítsek egy jelentést a földközi-tengeri térség szennyezésmentesítéséről az érintett programok a következők voltak: Mediterrán Hotspot Beruházási Program, Vízügyi Stratégia a földközi-tengeri térségben, az EU tengervédelmi stratégiája, az UNEP/MAP, a Mediterrán Stratégia a Fenntartható Fejlődésért, a Mediterrán Környezetvédelmi Technikai Segítségnyújtási Program, a mediterrán uniós vízügyi kezdeményezés és a MYIS, amely a Horizont 2020 program alatt futott. Ez a felaprózódás az elérhetőség kárára válik.

A másik akadály a közel-keleti probléma. Üdvözlöm Solana úr álláspontját, hogy a négyes most másként fog működni, mint a múltban. Ez nem az Európai Unió részéről fennálló akarat hiánya miatt van így, hanem az amerikai kormány korábbi politikája miatt. Remélem, hogy ez alkalommal Mitchell úr térségbe való megérkezésével politikai fejlődés következik be. A közelmúltban Libanonban tettem látogatást és ott azt tapasztaltam, hogy az UNIFIL az európai kontingensek jelenlétével lehetetlenné teszi az ismétlődő ellenségeskedést Dél-Libanonban és Izraelben.

Jamila Madeira (PSE). – (PT) Köszönöm kolléganőmnak Pasqualina Napoletanónak a kiváló jelentést. Tizennégy évvel Barcelona és öt évvel az első Euro-Mediterrán Parlamenti Közgyűlés után létrejött az Unió a Mediterráneumért, amely gazdasági és parlamenti hatalommal, civil társadalommal és együtt döntő kormányfőkkel rendelkezik. Mindenki többet és jobban szeretne tenni ezen a területen, ahol 720 millió polgár valódi potenciált jelent a fejlődéshez és a világbékéhez. Az, hogy kizárólag a gazdasági és üzleti

vonatkozásokra szorítkozzunk, egyértelműen tévedés. A növekvő válságra való reagálás természetesen politikai választ is kíván, de a humanitárius válságokra, a vészhelyzetekre és a katonai válságokra, például a 2008 elején és 2009 végén tapasztaltakra való reagálás döntő fontosságú.

A politikusoknak és a polgároknak reagálniuk kell a világ problémáira. A világ választ vár tőlük, és mi, polgárok és politikusok, hónapokkal később, különösen olyan platformokon mint az Unió a Mediterráneumért még mindig várunk a válasszal. Remélem, hogy legalább ez a válságidőszak arra sarkall bennünket, hogy tanuljunk és fejlődjünk. Bár csak a hibáinkból tudunk tanulni, a válaszadás felgyorsításával való fejlődés elengedhetetlen.

Miguel Portas (GUE/NGL). – (PT) Ferrero-Waldner biztos asszony felszólalásában összefoglalta az új Unió célkitűzéseit. Valójában ez az Unió a francia elnökség idején született, a tévedések csillagjegye alatt. Az első tévedés, hogy programjából kikerültek a régiók konfliktusai, különösen az izraeli-palesztin konfliktus és a nyugat-szaharai konfliktus. A második tévedés, hogy az Unió gazdasági és környezeti projektek megosztásával próbálja magát erősíteni, anélkül, hogy megvizsgálná azt a szabadkereskedelmi környezetet, amelyben található. A harmadik tévedés az arra való célzás, hogy lehetőség van arra, hogy erre az Unióra átvihető Törökország Európai Unióhoz való csatlakozási kérelme.

Napolitano asszony jelentése nem tárgyalja az első tévedést, és ez behatárolja annak hatókörét. Semmilyen gazdasági és regionális integráció sem jön létre, ha az Uniónak nem lesz bátorsága megküzdeni a fennálló konfliktusokkal, és mindezt a nemzetközi jog alapján. Másrészt a jelentés világos ajánlásokat tartalmaz a második és a harmadik tévedésre vonatkozóan, és mindez jó irányba halad.

Az Unió a Mediterráneumért Törökország számára nem működhet úgy mint egy váróterem vagy hátsó ajtó, feltéve, hogy teljesíti a csatlakozási feltételeket, és az Unió a Mediterráneumért nem lehet az európai szabadkereskedelmi stratégia toldaléka, társadalmi integrációs politikák nélkül.

A jelentés ajánlásai fontosak: egy polgári és képviselői vonatkozással rendelkező Unió, amely bevonja az Arab Államok Ligáját; regionális projektek társadalmi dimenzióval; és a projektek kiterjesztése az emberek életéhez elengedhetetlen területekre, azaz a vízre, a mezőgazdaságra és az oktatásra. A program-megállapodásokra és egy Euro-Mediterrán Beruházási Bankra vonatkozóan is világos szabályokat tartalmaz.

Az Unió tévedésekkel született, de legalább létezik. Támogatom ezt a jelentést, mert úgy gondolom, hogy ez az Unió végül azzá válik, amivé tesszük. Ezért megadom neki támogatásom.

Luís Queiró (PPE-DE). – (PT) Számos fontos politikai kérdés érinti a földközi-tengeri medencét. Az „Unió a Mediterráneumért” kezdeményezés ezért érdemes támogatásunkra, mivel új lendületet adhat annak a folyamatnak, amely szükséges és hasznos, de amely nem volt kellően sikeres vagy elérhető. Felmerül a kérdés, hogy hogyan tudjuk folytatni ezt a stratégiát. A Barcelonában követett modell nem hozta meg a várt sikereket. Ez az új partnerség gyümölcsöző lehet?

Napolitano asszony jelentése ezen érzés ellen szól. Nem akarjuk azonban, hogy az Unió ugyanazoktól a problémáktól szemnévden, mint a barcelonai folyamat. Úgy tűnik, hogy számos projektet és számos cselekvési területet foglal magában, de a prioritások sorrendje nem megfelelő. A két parton élő emberek között a kultúrák közötti és a társadalmak közötti megértés száműzése a (26) bekezdésbe, valamint az emberi jogok demokratizálódására és előmozdítására vonatkozó kérdés (27) bekezdésben és a migrációs áramlások kérdésének (28) bekezdésben való tárgyalása, miután oly sok szó esett más szektorokról és más kérdésekről, téves benyomást kelt arról, hogy mik ennek a partnerségnek a prioritásai, vagy miknek kellene lenniük.

Világos stratégiára van szükség. Véleményünk szerint ennek a stratégiának nagyobb előnyöket és több együttműködést kell biztosítania szomszédainknak, de több eredményt is el kell várnia tőlük gazdasági, társadalmi és demokratikus szinten, valamint jól meghatározott és talán kevesebb szektorra kellene összpontosítania annak megakadályozására, hogy minden terület egyforma prioritást kapjon, amelynek az a veszélye, hogy végül semmi sem kap prioritást. A helyzet az, hogy ez csak megfelelő támogatással és finanszírozással érhető el. Annak felismerése, hogy a földközi-tengeri térségnek szüksége van egy beruházási bankra, végülis kedvező fogadtatásban kell, hogy részesüljön. Elengedhetetlen, hogy nagyratörő legyen, amely azt jelenti, hogy minden tőlünk telhetőt megteszünk.

Végül, elnök úr, meg kell említenem a közel-keleti konfliktust. Ez a folyamat, bár nem alternatívája a béketrágyalásoknak, hozzájárulhat, és hozzá is kell járulnia a jobb megértéshez, a függetlenséghez és a két

ellentétes oldal közötti kölcsönös tisztelethez. Ezek a tényezők – ahogy mindannyian tudjuk – a régióban a béke megteremtéséhez elengedhetetlenek.

Elnök. – A hozzászólók listája kimerült. Jelentkezés alapján való szólítás keretében történő hozzászólásra négyen jelentkeztek az ülésteremből.

Christopher Beazley (PPE-DE). – Elnök úr! Meg tudná magyarázni a biztos asszony a Parlamentnek szóló válaszában pontosan, hogy az új kifejezéssel illetett „Unió a Mediterráneumért” – ellentétben a „Mediterrán Unióval” – hogyan marad uniós politika? Úgy gondolom, hogy nagyon fontos, hogy két másik uniós tengert is figyelembe vegyen: a Fekete-tengert és annak szinergiáját, valamint a Balti-tengert és annak stratégiáját.

Hazám érdekelt a földközi-tengeri térségben. Azt hiszem megfigyelői státuszunk is van. A tagállamok a Commonwealth tagjai, és – bár nem akarom bosszantani spanyol kollégáimat – Gibraltár tudomásom szerint technikailag még mindig Őfelsége domíniumainak része.

Nagyon fontos, hogy ez ne csak valamiféle regionális gyűjtőhely legyen, amelybe az EU többi részét nem teljesen vonják be – ahogy remélem, hogy a balti-tengeri és a fekete-tengeri térségbe teljesen bevonják azokat.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Az Unió a Mediterráneumért államaiban a gazdasági és társadalmi fejlődésnek, valamint az onnan származó polgárok jólétének fenntarthatónak kell lennie. Úgy gondolom, hogy az újonnan létrehozott Unió a Mediterráneumért szervezetnek az éghajlatváltozás kérdésével is foglalkoznia kell.

Körülbelül egymilliárd polgár él az euro-mediterrán régióban, amely a világ GDP-jének egyharmadát állítja elő. Regionális együttműködésre leginkább azokban az országokban van szükség, amelyekben a környezetet erő fenyegetésekkel kell megküzdeni.

A népességnövekedés és az éghajlatváltozás miatti csapadéksökkenés ebben a régióban az ivóvizet az egyik legveszélyeztetettebb elemmé tette a térségben. A vízhiány, a vízszennyezettség, a víztisztító telepek hiánya, a tengeri balesetek miatti olajszenyezés, az erdőpusztítások és a talajerózió kérdésével a földközi-tengeri térségre vonatkozó partnerség keretében kiemelt helyen kell foglalkozni.

Úgy gondolom, hogy az Unió a Mediterráneumért által támogatott egyik alapvető értéknek kell lennie a környezetvédelemnek és az éghajlatváltozás elleni harcnak, a megfelelőség és az ahhoz járuló okok megszüntetése tekintetében is.

Marie Anne Isler Béguin (Verts/ALE). – (FR) Elnök úr, miniszter úr, biztos asszony! Szeretnék én is köszönetet mondani Napoletano asszonynak, mivel az Unió a Mediterráneumért témakörben folyó első vita során inkább szkeptikus voltam és bár még mindig az vagyok, ma úgy gondolom, hogy van remény.

A kihívások hatalmasak. Megvannak a forrásaink, hogy szembeszálljunk velük? Tudjuk, hogy nincsenek meg. A célkitűzések természetesen nemesek: környezet, energia, küzdelem az elszivatagosodás ellen, bevándorlás stb. Nem kellene azonban elsüllyednünk egy befejezetlen listában, amely csak csalódást okozna a földközi-tengeri térség másik oldalán.

Ha megengedi azonban, biztos asszony, szeretnék megemlíteni egy konkrét országot, amely nem a földközi-tengeri térség parti állama, de amelyet bevontak; ez egy AKCS-ország és az Unió a Mediterráneumért tagja is. Ez az ország, Mauritánia, napjainkban nagyon komoly politikai válságon megy keresztül. Úgy gondolom, hogy mint az Unió a Mediterráneumért egyik partnere, mint egy AKCS-ország, valamint a szomszédsági politika nevében ez az ország megérdemli támogatásunkat, hogy kikerüljön ebből a válságból.

Úgy gondolom, hogy ez az, amit a konfliktusban lévő két fél kér tőlünk, és felelősek vagyunk azért, hogy kötelezettséget vállaljunk arra, hogy kisegítjük őket ebből a jelentős politikai válságból.

Avril Doyle (PPE-DE). – Elnök úr! A víz a földközi-tengeri térség egészében az együttműködés kulcsfontosságú kérdése. Éppúgy, remélem, mint a pán-európai hálózat vagy a HVDC összeköttetés, a csatlakozót is beleértve Spanyolország és Afrika észak-nyugati partja között.

Döntő fontosságú a megújuló energia, beleértve a szél, a víz, a különféle napenergiát hasznosító technológiák és mások használatának általánossá tétele. Az, hogy a csúcsteljesítményű idején ezekre lehet-e hagyatkozni, teljes egészében attól függ, hogy az inputot a hálózatunkba a lehető legtöbb forrásból biztosítani kell annak érdekében, hogy az output mindig képes legyen az igények kielégítésére. Ha nem fúj a szél Írország észak-nyugati partján – és Írországot a szélenergia vonatkozásában úgy határozták meg mint Európa Szaúd-Arábiáját! – fújni fog Afrika észak-nyugati partján, vagy a napenergiával működő termálüzemek a

földközi-tengeri térségben, különösen Spanyolországban fogják táplálni a hálózatot, vagy a régiószerte felállított napelemes létesítmények sora adja a hálózati teljesítményt.

Ez a földközi-tengeri térség win-win forgatókönyve az energiabiztonság, az energiapolitika és mindenekelőtt a jelenleg az iparban, közlekedésben, valamint a fűtéshez és hűtéshez használt fosszilis tüzelőanyagoktól való függésünkből eredő széndioxid-kibocsátásunk jelentős regionális csökkenése szempontjából.

Elnök. – Figueiredo asszony csatlakozott hozzánk és a Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottság véleményét fogja bemutatni a jelentkezés alapján való szólítás keretében.

Ilda Figueiredo, a Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottság véleményének szerzője. – (PT) A Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottság véleménye hangsúlyozza, hogy valamennyi tagállamnak több figyelmet kell szentelnie a nőkkel szembeni hátrányos megkülönböztetés minden formájának kiküszöböléséről szóló egyezmény, valamint minden más Egyesült Nemzetek és Nemzetközi Munkaügyi Szervezet emberi jogi okmány ratifikálásának. Felhívja továbbá a figyelmet a nők helyzetére, és sajnálatát fejezi ki amiatt, hogy ez a kérdés a bizottsági közleményben nem kapott különös figyelmet, különösen a „projektek” dimenzióban, amelynek tartalmaznia kell a földrajzi, gazdasági és társadalmi kohézió előmozdítását, és amelynek mindig figyelembe kell vennie a férfiak és nők esélyegyenlősége és a nemek közötti egyenlőség kérdését.

Végül csak ki szeretném emelni a szegénységgel és a társadalmi kirekesztéssel kapcsolatos aggodalmakat, amely a nőket súlyosan érinti. Egy végső szóval szeretném zárni a palesztinai és a nyugat-szaharai súlyos esetekkel kapcsolatban, ahol a nők és a gyermekek a háború és a kizsákmányolás legfőbb áldozatai, egy szóval a hátrányos megkülönböztetés teljes folyamata, amely ezeket az embereket éri, és amely súlyosan érinti a nőket és a gyermekeket.

Alexandr Vondra, a Tanács soros elnöke. – Elnök úr! Mindenekelőtt köszönöm ezt a hasznos vitát, amely számos elképzelést vetett fel. Valóban érdekes dokumentumot készítettek elő.

Hol állunk most? Tudjuk, hogy miért tesszük ezt: a földközi-tengeri térség civilizációnk bölcsője, ezért logikus, hogy mi az Európai Unióban különös figyelmet kívánunk szentelni annak. A múlt évben francia kezdeményezésre indult, és ezt a folyamatot mozgásban kell tartanunk és minden lehetőségét ki kell használnunk.

Tehát tudjuk, hogy miért tesszük ezt és mit akarunk elérni. Önök közül sokan kiemelték, hogy milyen fontos, hogy a földközi-tengeri térség a béke, a stabilitás és a biztonság térségévé váljon, ahol a demokratikus elveket, az emberi jogokat és az alapvető szabadságokat – beleértve a nemek egyenlőségét és a nők szerepét a társadalomban – támogatják és teljes egészében tiszteletben tartják.

Azt is tudjuk, hogy hogyan akarjuk ezt elérni, ezért van az Unió a Mediterráneumért és tevékenységeink széles spektruma. Önök nagyon jól ismerik a legfontosabb területeket, a megújuló energiaforrások, a napenergia-program és a vízkezelési program kiemelését. Épp egy hete voltam Portugáliában, amely ország példaként szolgálhat arra, hogy hogyan kell fenntartható, dinamikus programot létrehozni a megújuló energiaforrásokra vonatkozóan, amely nagyon fontos a földközi-tengeri térség számára.

Csak meg kell mozdulnunk. Amikor tavaly Párizsban és Marseilles-ben találkoztunk, nem sejtettük, hogy milyen helyzet áll elő Gázában, de az Elnökség a Bizottsággal együtt elegendő erőfeszítést tesz annak érdekében, hogy el lehessen indítani az elmúlt évben megkötött megállapodások végrehajtását. Így úgy gondolom, hogy indokoltan várhatjuk, hogy március végét követően, amint tájékoztattam Önöket, elindítjuk az Elnökség legújabb tevékenységét.

2009-es tevékenységi programunk igen lényeges: körülbelül kilenc miniszteri konferencia szerepel az ütemtervben. Megvannak a források amelyek, amennyire tudom, körülbelül 1 milliárd eurót tesznek ki. Így úgy gondolom, hogy készen állunk. Van néhány, a gázai helyzethez kapcsolódó realitás, amelyek bizonyos késést okoztak, de úgy gondolom, hogy ezt meg tudjuk oldani.

Nagyon köszönöm a hasznos vitát. Természetesen továbbra is rendelkezésükre állunk.

Benita Ferrero-Waldner, a Bizottság tagja. – (FR) Elnök úr! Hölgyeim és uraim! Sok mindenről kell még szólni természetesen, de a következő kérdéssel kezdem: mi mindebben a közösségi dimenzió?

Először is azt mondhatom Önöknek, hogy a közösségi dimenzió fontos ebben a kérdésben, mert az Unió a Mediterráneumért projekt a barcelonai folyamaton alapul és örökölte a barcelonai folyamat vívmányait. Tehát minden vívmány benne van. Sokat dolgoztunk ezen.

Másodszor, az Unió a Mediterráneumért a szomszédságpolitikai keretrendszer része. A szomszédsági politika képviseli a kétoldalú politikát és a barcelonai folyamatot, miközben az Unió a Mediterráneumért képviseli a multilaterális részt. Természetesen azt is elmondhatom Önöknek, hogy a Fekete-tenger és a balti-tenger ugyanannak a keretrendszernek a része, bár azok Északon fekszenek. Ne aggódjanak tehát. Szerencsére minden ott van. Valójában ezt akarta a francia elnökség, más szóval a társelnökség megosztását a földközi-tengeri térség országaival – amint azt korábban is mondtam – és az együttes munkát.

Most mi – a Bizottság – valamennyi jövőbeni közösségi projektet is kezelünk, mert szükség van rá, és mert mi szintén parlamenti ellenőrzés alatt állunk. Csak a magánfinanszírozásban finanszírozható projektek kezelése eltérő.

A titkárság, amelynek székhelye Barcelonában lesz, végzi a projektek támogatását. Így képzeljük el a támogatást, majd magánfinanszírozásból próbáljuk meg a támogatást, mert a többi a Bizottság ellenőrzése alatt marad. A döntést először a 27 tagállam hozza meg, ahogy mindig, majd azután újra a társelnökség kap lehetőséget arra, hogy együttműködjön a 143-akkal, Déllel és Északkal.

Ami Mauritániát illeti, Isler Béguin asszony, az ország csak multilaterális kapcsolatokban vesz részt, nevezetesen az Unió a Mediterráneumért szervezetben, de nem érinti a szomszédsági politika. Ez az egyetlen különbség.

Ezek után hozzászövelem, hogy az ideiglenes felfüggesztés ellenére a Bizottságban a prioritásként meghatározott négy-hat projekt megvalósítása érdekében konstruktív szellemben dolgozunk természetesen. Ezek a projektek a polgári védelem, a Földközi-tenger szennyezésmentesítése, a tengeri autópályák és a napenergia-terv, amelynek keretében sokat dolgozunk a megújuló energián, különösen a napenergián, mivel ez utóbbi a szélenergiával és más energiaforrásokkal együtt nagyon fontos.

Összesen az Unió a Mediterráneumért mostantól a 2008-2009-es költségvetésből 60 millió euró pénzügyi támogatásban részesülhet, különösen regionális programokon keresztül. Ezenkívül 50 millió euró már lekötésre került a Szomszédsági Beruházási Alap számára, régiós beruházási projektek támogatására.

Támogatni kívántuk továbbá az egyetemi csereprogramok előmozdítását, és ezért határoztam például az Erasmus Mundus programnak a földközi-tengeri térség déli országaira való kiterjesztéséről, amely további egyetemi ösztöndíjakat biztosít számukra.

Ami a nők kérdését illeti, Isler Béguin asszony, természetesen mi is foglalkozunk ezzel, amint az a barcelonai vívmányokból kitűnik. Emlékszem, ott voltam a nők első konferenciáján a földközi-tengeri térségért, amelyet 2007-ben, Isztambulban tartottak. Természetesen tovább foglalkozunk ezzel a kérdéssel.

Továbbra is ott van, ahogy Önök is tudják, egyrészt a kétoldalú aspektus, az egyes országokkal való kapcsolatokat érintően, másrészt a multilaterális aspektus, amely most az Unió a Mediterráneumért egyik központi kérdése.

Csak egy szót szeretnék gyorsan szólni a titkárságról: egy szerkesztőbizottság felállítását tervezzük, amely hamarosan feladatul kapja különösen a titkárság jogi alapszabályának elkészítését. A Bizottság már sokat haladt előre az előkészítő munkában. Az alapszabály jogi személyiséggel ruházza fel a titkárságot; ezt azután hivatalosan kell jóváhagynia az Unió a Mediterráneumért magas beosztású tisztviselőinek.

Zárásként ismételtelen szeretném megemlíteni, hogy az Euro-Mediterrán Parlamenti Közgyűlés megfigyelőként való részvetele az Unió a Mediterráneumért ülésein nagyon fontos, és mi támogatjuk ennek a szerepnek az erősítését az Unió a Mediterráneumért szervezeten belül. Ezenkívül, amikor Kratsa asszony Marseille-be ment, e kérdésben komoly támogatást kapott tőlünk.

Úgy gondolom, hogy a legfontosabb pontokról szoltam. Természetesen még sok mondanivaló van a témáról.

Pasqualina Napolitano, előadó. – (IT) Elnök úr, Ferrero-Waldner asszony, Vondra úr, Hölgyeim és uraim! Úgy gondolom, hogy ez a vita nagyon hasznos volt, és tisztázta a déli országokkal folytatott kétoldalú és többoldalú partnerségünkre vonatkozó meglehetősen bonyolult eszközrendszerünk néhány aspektusát.

Egyetérték Ferrero-Waldner asszony magyarázatával, amely kiemelte, hogy a barcelonai vívmányok a helyükön maradnak, és pontosan ez az oka, amiért mi a Parlamentben talán az első fogalommeghatározást részesítettük előnyben, amely a következő volt: „A barcelonai folyamat: Unió a Mediterráneumért”. Talán egyértelműbb lett volna, hogy egy olyan rendszert erősítünk, amelynek már volt egy megépített alapja.

Hasonlóképpen remélem – egészen őszintén mondom, nem leszek már előadó – de remélem, hogy Európa intézményi keretrendszere fejleszteni tudja önmagát. Miért? Mert ha egyszer lesz egy európai külügyminiszterünk, aki részben képviseli a Bizottságot és a Tanácsot is, remélem, hogy ez a miniszter nem a 28. külügyminiszter lesz a többiek mellett, hanem legalább az európai oldalon, a tagállamok érezni fogják, hogy ez a személy képviseli őket. Talán nem lesz szükség arra, hogy további államokkal egészüljön ki az Unió, hanem ha van egy rangidős képviselőnk a külügyminiszterben, talán konszolidálni tudjuk az Európai Unió szerepét. Ez az, amin mindannyiunknak tovább kell dolgozni, és így őszintén támogatjuk nemcsak azt, hogy a regionális programoknak folytatódniuk kell, hanem azt is, amint azt a Biztos asszony tudja, hogy a Parlament nagy jelentőséget tulajdonít ezeknek a programoknak, amelyek talán jobb eredményeket mutattak.

Köszönöm mindannyiuknak ezt a vitát.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra csütörtökön, 2009. február 19-én kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (PSE), írásban. – (PL) Az Európai Unió és a Földközi-tengeri medence országai közötti szoros partnerségnek mindenekelőtt az emberi jogok és a jogállamiság tiszteletben tartásán kell alapulnia. „A barcelonai folyamat: Unió a Mediterráneumért” című javaslat, amelyet 2008. július 13-án Párizsban fogadtak el, hozzájárul a békéhez és a jóléthez, és fontos lépés lehet a gazdasági és területi integráció, valamint az ökológiai és az éghajlati együttműködés irányába.

Kár, hogy a barcelonai folyamat elindítása óta egyes partnerországokban nem volt lényeges előrehaladás az általuk aláírt 1995-ös barcelonai nyilatkozatban hangsúlyozott, egyes közös értékekhez és elvekhez való csatlakozás, vagy azok tiszteletben tartása tekintetében (különösen a demokrácia, az emberi jogok és a jogállamiság vonatkozásában).

A földközi-tengeri medence országaiban a szegénység és a társadalmi kirekesztés elterjedtsége, amely súlyosan érinti a nőket és a gyermekeket, nyugtalanító. Elengedhetetlen, hogy a tagállamok és a barcelonai folyamatban kötelezettséget vállaló partnerek hangsúlyozzák a nemek közötti egyenlőség bevonását minden politikába és különleges intézkedésbe, amely támogatja a férfiak és a nők esélyegyenlőségét. Valamennyi államnak, amely részt vesz A barcelonai folyamat: Unió a Mediterráneumért kezdeményezésben, a lehető leghamarabb ratifikálnia kell a nőkkel szembeni hátrányos megkülönböztetés minden formájának kiküszöböléséről szóló egyezményt, valamint minden más Egyesült Nemzetek és Nemzetközi Munkaügyi Szervezet emberi jogi okmányt.

Tunne Kelam (PPE-DE), írásban. – Üdvözlöm az EU kapcsolatainak az euro-mediterrán régióban való továbbfejlesztésére irányuló erőfeszítéseket, de szeretném azt is kiemelni, hogy az EU-nak nem szabad elhanyagolnia két másik tengerét – a Balti-tengert és a Fekete-tengert. A balti-tengeri stratégia a svéd elnökség alatt az egyik prioritás lesz. A fekete-tengeri szinergia szintén stratégiai jelentőséggel bír. Az EU-nak ügyelnie kell arra, hogy kiegyensúlyozott módon megtalálja mindezekben a régiókban a fejlesztésre vonatkozó közös szellemet. Az EU egy integrált közösség és valamennyi régiója hosszú távú stratégiai fejlesztésének egyenlő jelentősége van.

Egyértelműen szükség van a földközi-tengeri térség nem uniós tagállamaival való szoros partnerségre, amely az emberi jogok és a jogállamiság tiszteletben tartásán alapul. Sajnos még mindig számos országban e területen komoly problémák vannak. Sürgetem az EU tagállamait, hogy ezeket a kérdéseket a legnagyobb komolysággal kezeljék.

Az Arab Liga bevonása jelentős lehetőség arra, hogy valamennyi állam közösen megoldást találjon a régió konfliktusaira. Felhívom az EU tagállamait, hogy kiegyensúlyozott álláspontra helyezkedjenek, és inkább a közvetítő szerepét játsszák, ahelyett, hogy különböző konfliktushelyzetekben állást foglalnának. Csak kiegyensúlyozottan járulhatunk hozzá a Közel-Keleten a hosszú távú béke eléréséhez.

21. Egyperces felszólalások fontos politikai kérdésekben

Elnök. – A következő napirendi pont tárgya: egyperces felszólalások fontos politikai kérdésekben.

Csaba Sógor (PPE-DE). – (HU) Romániában a Székelyföld autonómiája több évszázados múlttal rendelkezik. A modern román állam megszületési alapokmánya garantálta a székelyföldi területi autonómiát, amely a kommunista időkben is létezett.

Figyelembe véve az Európai Unió országainak biztosított autonómiaformákat, 2009. február 8-án Sepsiszentgyörgyön, több ezres tömeg követelte, hogy az államelnök vonja vissza az erdélyi magyarokat sértő kijelentéseit, biztosítsák az etnikai arányos képviselést az állami intézményekben, állítsák le az irányított betelepítéseket, állítsák meg a székelyföldi gazdaság szándékos elsorvasztását, gyorsítottan szolgáltatassák vissza az elkobzott egyházi és közösségi vagyont, állítsák le a militarizált egységek bővítését, hozzák létre az állami támogatású önálló magyar egyetemet, ismerjék el a magyar nyelvet regionális hivatalos nyelvként és ismerjék el a kollektív jogokat és a Székelyföld területi autonómiáját.

Iliana Malinova Iotova (PSE). – (BG) Gratulálnunk kell a Cseh Parlament Alsóházának a Lisszaboni Szerződés ratifikálásához. Ez az európai eszme egy újabb diadala, és további bizonyítéka annak, hogy egyre többen hisznek az európai értékekben. Ezért kérem, hogy határolódjunk el azoktól, akik megsértenék ezeket az értékeket, és lerombolnák az azokba vetett hitünket.

Hogyan magasztalhatjuk egyrészt a chartában foglalt alapvető jogainkat, ha ugyanakkor tűrjük, hogy megvetés és kifogásolás tárgyát képezzék? Vallási és etnikai toleranciáról, az idők méltóságteljes életéhez, és az ebben való aktív részvételükhöz fűződő jogokról beszélünk, míg az egyik bolgár politikai párt vezetője, az Európai Néppárt teljes jogú tagja, különböző etnikai és korcsoportokat különböztet meg, és különböző emberosztályokra vonatkozó elképzelést erőlteti. Hogyan kellene bánnunk az ilyen vezetőkkel? Kérdésemet a Ház jobboldalához intézem, mert az Európai Néppárt elnöke, Martens úr ugyanezt a személyt ajánlotta hazám következő miniszterelnökének. Vessük el a kettős normákat, tiszteljük saját cselekedeteinket és szavainkat, és emlékezzünk arra, hogy több mint 50 évvel ezelőtt éppen az emberi jogok hoztak össze bennünket.

Filiz Hakaeva Hyusmenova (ALDE). – (BG) Az európai gazdaságélénkítési terv immár érvényben van. A válság általános probléma, ugyanakkor a protekcionizmus, valamint a nemzeti iparok és foglalkoztatás előmozdítása teret hódít. A munkaerő szabad mozgását és a szabad kereskedelmet jelentő alapvető szabadságok próbára vannak téve. A válság különféle képpen nyilvánul meg a különböző országokban. Az Európai Unió közelmúltban fellendült „gazdasági tigriseiben”, köztük Bulgáriában, a bankrendszer viszonylag stabil, a munkanélküliség nem magas, van kiemelkedően képzett munkaerő és stabil valuta. A válság dinamikájára tekintettel azt kérem, hogy kerüljön sor a gazdaságélénkítési terv naprakészre tételére, hogy jobban összhangban legyen a reálgazdasággal. Válságok idején a tőke alacsony kockázatnak kitett területeket keres, és ott a lehetőség arra, hogy életképtelen iparágak helyett inkább új, zöldmezős technológiákba fektessünk be. Az utóbbi gazdaságok recesszióba süllyedésének eshetőségét először az adott gazdaságok újjáélesztéséhez kellene használni, e finanszírozás és know-how segítségével pedig olyan stabilitási központokká válhatnak, amelyek körül az Európai Unió gazdasági és pénzügyi rendszere gyorsabban helyreállhat.

Andrzej Tomasz Zapałowski (UEN). – (PL) Elnök úr, a terjedő válság idején szeretnék gratulálni az Európai Bizottságnak a lengyel hajógyárak tönkretételéhez. Az európai elit egoista megközelítése, a hajógyárakban és az azokkal együttműködő cégekben foglalkoztatott több mint 100 000 ember álláshelyének elvesztése feletti örömről bizonyosan azt fogja eredményezni, hogy e munkavállalók jelentős hányada a közeljövőben a nyugat-európai álláspiacon jelenik meg. Ez a döntés csak mélyítette az európai válságot.

Szeretném tudni, hogy az európai elit hogyan fog viselkedni; szolidaritást mutat-e azokkal az országokkal, amelyekben a válság hatalmas méretet öltött, vagy csak a saját érdekeiről fog gondoskodni? Az európai társadalom pontosan válság idején tapasztalja meg, hogy az Európai Unió alapját képező nyilatkozatok és alapelvek igazak-e, vagy csupán néhány állam más államok ellen játszott játékaról van szó egy nemes alapelvekre alapított intézményen belül. Ebben az összefüggésben meglepőnek tartom, hogy a Bizottság nem reagál az EU számos tagállamának a legfőbb alapelveket sértő, jelenlegi intézkedéseire, míg Lengyelországot hasonló intézkedések meghozataláért büntetést kapott.

Rebecca Harms (Verts/ALE). – Elnök úr, különös híreket kaptam Észak-Írországból a múlt héten. Arról van szó, hogy Sammy Wilson úr, a regionális kormány környezetvédelmi minisztere betiltotta az Egyesült Királyság kormánya által az energiahatékonyság tárgyában szervezett tájékoztató kampányt. Nem tudom elhinni, hogy a közös éghajlati és energiaügyi célkitűzéseink – a 20%-kal kevesebb CO₂, a 20%-kal több megújuló energiaforrás, valamint a 20%-kal nagyobb energiahatékonyság – mögötti nyomós okainkat egy tagállami regionális kormány nem fogadja el.

Ezért arra kérem a Bizottságot, hogy derítse ki, milyen okok vannak e különös és meglehetősen furcsa észak-írországi tilalom mögött. Sőt, úgy vélem, hogy annak, aki az éghajlattal kapcsolatban oly szkeptikus, mint Wilson úr, gondoskodnia kellene az állampolgárokról, és támogatnia kellene az energiahatékonyságot és az energiaszámla csökkentésére tett erőfeszítéseket.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Ma a portugáliai Corticeira Amorim vállalatot érintő botrányos helyzetre szeretném felhívni a figyelmet. Az elmúlt két évben ennek a vállalatnak az összesített nyeresége meghaladta a 30 millió eurót, melyből 2008-ban 6 millió eurót regisztráltak. Ebben a hónapban a Corticeira Amorim mégis mintegy 200 dolgozó elbocsátását jelentette be. Ezt a válság hatásaival indokolta. A vállalat azonban megfelelkezik arról, hogy pontosan ezek a dolgozók segítettek a milliókat érő csoport felépítésében, amely – a még jelenleg is több milliós nyereség realizálása érdekében – köztámogatásban, azon belül közösségi finanszírozásban részesül. Ezért tiltakozni szeretnék e Házban, és kifejezésre juttatom az említett, botránynak minősülő bejelentés elleni felháborodásomat, továbbá remélem, hogy mindenki összefog az olyan vállalatok elítélése érdekében, amelyek ezt a válságot használják ki dolgozóik elbocsátására, akkor is, ha még mindig hatalmas nyereséget realizálnak.

ELNÖKÖL: McMILLAN-SCOTT ÚR

alelnök

Elnök. – Mielőtt átadnám a szót a következő felszólalónak, örömmel jelentem be, hogy Dr. Ayman Nour egyiptomi parlamenti képviselőt, akit néhány éve olyan okokkal tartóztattak le, amelyeket az Európai Unió Tanácsa komolytalannak ítélt, ma szabadon engedték. Az Európai Parlament számos határozatot hozott vele kapcsolatban, így nagy örömmre szolgál, hogy bejelenthetem, hogy immár szabad.

Bernard Wojciechowski (IND/DEM). – (PL) Elnök úr, bár Lengyelország delegál képviselőket az Európai Parlamentbe, a saját országukban korlátozott az eljárási hatáskörük. A lengyel jogszabályok nem biztosítanak az európai parlamenti képviselőknek olyan jogi eszközöket, amelyek lehetővé tennék megbízatásuk hatékony teljesítését. Ez olyan jelentős problémákat érint, mint például a központi kormányzat és a helyi önkormányzatok közigazgatási hatóságaira gyakorolt hatékony befolyás.

A szenátorok és a nemzeti parlament képviselői számos joggal rendelkeznek: az állami testületek tájékoztatási joggal tartoznak nekik, illetve joguk van adatokat kérni a központi kormányzat és a helyi önkormányzatok közigazgatási szerveitől. Az adatszolgáltatásra a jogszabályok 40 napos határidőt jelölnek meg. Lengyelországban szinte senki sem tartja fontosnak az európai parlamenti képviselőket, kivéve a médiát, amikor olcsó szenzációra vadászik. A weboldalamon tájékoztattam a választókat arról, hogy az európai parlamenti képviselők nem rendelkeznek jogszabályban foglalt fellépési lehetőségekkel. Az egymást követő lengyel jogalkotók jogalkotási hanyagsága ebben ez esetben jól ismert. Azt gondolom, az Európai Parlamentnek szélesebb jogkört kellene kérnie a képviselők saját országukban való eljárásához.

Jim Allister (NI). – Elnök úr, az uniós pénzeszközök „aki kapja, marja” rendszerben való szétosztása helytelen. Mégis ezt láttuk a héten Észak-Írországból. Az a miniszter, aki az uniós vidékfejlesztési támogatások ilyen rendszerű, gavalléros szétosztásáról döntött, amely ahhoz a megalázó és bizarr színjátékhoz vezetett, hogy a mezőgazdasági termelők két napig álltak sorba ahhoz, hogy visszakapják a saját, átalakított pénzük egy részét, az a miniszter nem méltó a hivatalban maradásra. Ezzel az intézkedésével egy csapásra megalázott keményen dolgozó mezőgazdasági termelőket, és tanúbizonyságot tett arról, hogy egyáltalán nem ismeri az uniós pénzeszközök szétosztásával kapcsolatos alapvető követelményeket.

Ennek a szégyennek az a forrása, hogy a miniszter felelőtlenül megtagadta, hogy vidékfejlesztésre elegendő összeget utaljon ki. A keddi jelenetet pontosan az 1. tengelyre előirányzott szánalmas 50 millió font okozta – és mindebből csak 15 millió fontot szánt a modernizációs alapra.

Egy másik téma kapcsán, az északír környezetvédelmi miniszter, Wilson úr védelmében hadd jegyezzem meg, hogy örülök, hogy ő nem felel meg annak a sztereotípiának, amelyet a nem gondolkodó, hisztérikus éghajlatváltozás-aktivisták elvárnak ebben a Házban.

Colm Burke (PPE-DE). – Elnök úr, az *Irish Times*-ban hétfőn megjelent közelmúltbeli felmérés eredményei azt mutatják, hogy Írországból növekszik a Lisszaboni Szerződés támogatottsága: jelenleg a szavazók 51%-a szavazna igennel, különösen most, hogy az ír gazdaság ilyen sérülékeny helyzetben van. Ez nyolc százalékpontos növekedést mutat az *Irish Times* múlt év novemberében végzett, legutóbbi felméréséhez képest. A „nem” szavazatok száma szintén visszaesett 6 százalékponttal, 33%-ra.

Ami az Európai Unióval való jelenlegi feszült kapcsolatunkat illeti, mivel a jelenlegi kormány részéről nincs e téren kezdeményezés, fel kell tártani és kezelni kell az ír választók időszakos, EU-ból való kiábrándulásának gyökereit. Az ír néppel érdemi párbeszédet kell kialakítani az európai folyamat megértésének és támogatásának újraépítése érdekében. Ezt a kommunikációs szakadékot úgy számolhatjuk fel, hogy az EU-tagság előnyeivel kapcsolatos pozitív információknak szabadabb áramlást biztosítunk.

Azt hiszem, fontos Európa pozitív szerepét hangsúlyozni az oktatási rendszereinken keresztül is. Ez nemcsak Írország esetében érvényes, hanem a többi tagállamban is. Kérem, hogy az elégtelen kommunikáció problémáját lehetőleg mielőbb oldják meg.

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE). – (BG) Szeretném felhívni a figyelmüket a Bolgár Ortodox Egyházon belüli újabb szakadás kérdésére. Az egyházszakadás akkor következett be, amikor az ország felfokozott politikai helyzetben volt, és a Bolgár Ortodox Egyháznak, mint számos más szervezetnek, meg kellett őriznie pozícióját Bulgária demokratizálódó arculatában. Sajnos ez a bolgár egyházfelekezeti törvény ellenére a Bolgár Ortodox Egyház úgynevezett „Második Zsinatához” vezetett. Az említett törvény nagyon liberális, megengedi bármely egyház bulgáriai bejegyzését, amennyiben az nem szolgál emberiségellenes célokat. A „Második Zsinat” azonban a „Bolgár Ortodox Egyház Szent Zsinataként” szeretné bejegyeztetni magát. A törvény kimondja, hogy a Bolgár Ortodox Egyház Bulgária történelmi egyháza és mentes a bejegyzési kötelezettség alól. A pátriárka és a Szent Zsinat tagjainak megválasztását nem szabályozza jogalkotási intézkedés. Mindenkihez szólok, akik számára fontos az egyén lelki szükségleteivel összhangban lévő vallásszabadság, hogy ne adják meg magukat becsapni az úgynevezett „Második Zsinat” manipulatív meghatározásainak. Ez a zsinat nem jegyezhető be, és nincs jogalapja.

Toomas Savi (ALDE). – Elnök úr, a múlt heti izraeli választások eredményei azt mutatták, hogy a lakosság nagy része azokat a pártokat támogatja, amelyek a hadsereg megerősítésében látják az ország védelmének legalkalmasabb módját. Bár a centrista párt, a Kadima kapta a legtöbb szavazatot, az a tény, hogy a jobboldali pártok jelenleg 65 képviselői hellyel rendelkeznek a Kneszetben a legutóbbi választásokon nyert 50 képviselői hellyel szemben, tükrözi az izraeli polgárok izraeli-palesztin konfliktusról alkotott változó véleményét. Az említett pártok a radikális megoldás hívei, nem bíznak a látszólag végtelen és hatástalan béketárgyalások sikerében.

A Közel-Kelet kell, hogy legyen az Európai Unió közös kül- és biztonságpolitikai prioritásainak egyike, az egész térség stabilitása pedig jelentősen függ az izraeli-palesztin kapcsolatokról. Ezért rendkívül fontos, hogy az Európai Unió folytassa a béketárgyalásokat, és helyreállítsa az izraeliek és a palesztinok békés együttélés lehetőségére vonatkozó reményét.

Mirosław Mariusz Piotrowski (UEN). – (PL) Elnök úr, Vaclav Klaus, a Cseh Köztársaság elnöke holnap látogatást tesz az Európai Parlamentben. A Prágában kialakult botrányt figyelembe véve reméljük, hogy az elnök, aki az Európai Unió soros elnöke is, méltó és tiszteletteljes fogadtatásban részesül majd. A Klaus elnök úr által kifejtett és alátámasztott, Lisszaboni Szerződéssel kapcsolatos véleményről megpróbálták a felzúdulással elterelni a figyelmet, hogy homályban maradjon a tény, a szerződés bevezetésének legfőbb ellenzője Németország lehet majd. A karlsruhei alkotmánybíróság döntése fordulópont lesz. A média tudósításai szerint a bírák felének komoly kétségei vannak, és azt gondolják, a szerződés megsértheti az ország alkotmányát. Ez azt mutatja, hogy senkinek sem szabad elsietnie egy ilyen komoly döntés meghozatalát, és ezt nem csak a látogatóba érkező cseh államfő gondolja így.

László Tőkés (Verts/ALE). – (RO) A romániai őszi választásokat és az új kormány megalakulását követően tapasztaltuk, hogy a romániai politikai életbe – Szlovákiához hasonlóan – intenzíven visszaért a magyarellenesség felbujtás.

A magyar egyházak által szervezett, február 9-i sepsiszentgyörgyi demonstráció pontosan e felbujtás elleni tiltakozás volt. A demonstráción előterjesztett petícióban Székelyföld tartomány több ezer lakosa tiltakozott a térség etnikai arányainak oly módon történő megváltoztatása ellen, hogy más térségekből származó románok csoportjait telepítik be közvetlenül a tartományba.

Traian Băsescu elnök az e tartományban élő magyarokat abszurd módon etnikai tisztogatással vádolta. Ezzel egy időben a kolozsvári önkormányzati választások során a demokraták szórólapjai – ugyanezt a rágalmat használva – a magyar jelöltek elleni gyűlöletre bujtottak. Évtizedekig tartó hátrányos megkülönböztetés és jogok megtagadása után ki vádol kit?

Szeretném felhívni a Parlament figyelmét arra a tényre, hogy Romániában kifinomult módszerek alkalmazásával még most is zajlik Erdély homogenizálásának és románná tételének folyamata, melynek során mesterségesen megváltoztatják az etnikai arányokat.

Gerard Batten (IND/DEM). – Elnök úr, 2009. február 12-én Geert Wilders holland parlamenti képviselő számára a belügyminiszter utasítására megtagadták az Egyesült Királyságba való belépést. Demokratikus úton megválasztott, demokratikus európai ország demokratikus pártját képviselő politikus számára ezelőtt soha nem tagadtak meg belépést.

Különösnek tűnik, hogy a brit kormány képes megtalálni a jogi eszközöket Wilders úr kitiltására, ugyanakkor képtelen megakadályozni az Európai Unióból, és valójában az egész világból érkező válogatott terroristák, politikai és vallási szélsőségesek, gengszterek, bűnözők, nemi erőszakot elkövető személyek és pedofilok belépését.

Wilders úr kitiltása talán valamilyen összefüggésben áll az egyik brit nemes, Lord Ahmed állítólagos fenyegetésével, miszerint amennyiben Wilders úr megjelenik a Lordok Házában, 10 000 iszlám tüntető jelenik meg az épület előtt. Ez egy, a sötét korszak ideológiájának visszafogása volt, és úgy tűnik, hogy az Európai Unió egyes határainál nem igazán rendelkezünk a gondolatok szabad mozgásával.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – Elnök úr, a Lisszaboni Szerződés témakörével kapcsolatban képviselőtársam beszélt a Szerződés támogatottságának ír szavazók körében tapasztalható növekedéséről, én azonban figyelmeztetnék arra, hogy egy fecske nem csinál nyarat. Úgy vélem, ezt az Eurobarometer nemrégiben készített közvélemény-kutatásának hátterével kell összevetni, amely azt mutatja, hogy az ír EU-tagság támogatottsága a 2006. tavaszi 77%-ról 2008 őszén 67%-ra, 10 százalékpontot esett vissza. Igen, van egy olyan teendőnk, hogy meg kell győznünk az ír szavazókat az Európai Unió pozitívumairól.

Ezért aggódnék azokért, akik előbbre akarják hozni a második írországi népszavazás időpontját. Úgy vélem, óvatosnak kell lennünk, időt kell adnunk az ír szavazókat nyugtalanító kérdések tisztázására, és időre van szükségünk e kérdések teljes körű és nyilvános megvitatásához, és ha eljött az ideje, lehetővé kell tennünk a szavazók számára a véleménynyilvánítást.

Vasílica Viorica Dăncilă (PSE). – (RO) A jelenlegi gazdasági és pénzügyi válság jelentős próbatétel Európa számára, amelynek minden eddiginél egységesebbnek kell mutatkoznia a gazdaság lehető legrövidebb időn belüli helyreállítását elősegítő intézkedések meghozatalában.

A tagállami költségvetések hatalmas nyomásnak vannak kitéve az említett kihívásokkal való szembesüléskor, ezért meg kell találni a legjobb eszközöket és intézkedéseket annak megakadályozására, hogy jelentősen túllépjenek a Bizottság által a költségvetési hiányra előírt határértékeket, valamint annak megakadályozására, hogy egyes tagállamok, illetve magánszektorbeli gyártók javára protekcionista intézkedések elfogadására kerüljön sor.

Az ilyen határozatoknak – a válság elhúzódásának elkerülése, és mindenekelőtt a pénzügyi piacokba vetett bizalom helyreállításának lehetővé tétele, valamint a válság politikai szempontból vett elhúzódásának elkerülése végett is – mielőbb át kell jutniuk az elfogadási eljárásokon, figyelembe véve a közelgő európai parlamenti választásokat is.

A közkiadások finanszírozására eurokötvények kibocsátása lenne egy lehetséges megoldás. Számításba kell vennünk azonban azt a kockázatot, hogy a meghozott intézkedések alapján a végsőig eladósítjuk magunkat, és nehezen kerüljük el azt a helyzetet, hogy a jövő generációira hárítjuk ezeknek az adósságoknak a kifizetését.

Ignasi Guardans Cambó (ALDE). – (ES) Elnök úr, másfél évvel ezelőtt elfogadtuk az audiovizuális médiáról szóló irányelvet. Az irányelv szövegének középpontjában a származási ország tiszteletben tartásának elve állt, amelyet az audiovizuális információ Európai Unión belüli szabad mozgásának biztosításához elengedhetetlenként határoztunk meg.

Az irányelv azonban hazámban, Spanyolországban nem alkalmazható, mert tagállamra vonatkozik. A Valenciai Község pontosan az ellenkező elvet teszi kötelezővé, és politikai okok miatt azoknak a közvetítőállomásoknak a bezárását erőlteti, amelyek eddig lehetővé tették polgárai számára katalóniai közszolgálati televíziójelek vételét.

Más szóval az audiovizuális információk mozgása teljes mértékben szabad az Európai Unió tagállamai között, ugyanakkor viszont arról kell beszámolni, hogy Spanyolországban léteznek olyan hatóságok, amelyek félnak ugyanettől a kulturális szabadságtól, amely annyira alapvető. Annyira alapvető, hogy Európa egészében

előírták, és Spanyolországban egyeseket mégis megakadályoznak mások által sugárzott televíziós programok vételében. Ez volt az a paradoxon, amelyet meg akartam osztani Önökkel.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN). – (PL) *(a felszólalás kezdetén a mikrofon ki van kapcsolva)* tragikus időszakok az emberiség történelmében. Amíg tartott, több tízmillióan haltak meg. Az áldozatok közül sokan a Harmadik Birodalom és a megszállt országok területén működő, több mint tizenkétezer német haláltábor és koncentrációs tábor egyikében vesztették életüket. Ma folyamatosan tesznek kísérleteket az említett tragikus évekre vonatkozó igazság eltorzítására, és olyan információkat terjesztenek, hogy ezek a táborok lengyel, illetve lett táborok voltak, nem pedig németek. Ebben az egyik vezető erő a német sajtó. Nemrég a *Die Welt* azt írta, hogy a Majdanek lengyel koncentrációs tábor volt.

Ezzel kapcsolatban készítettem egy állásfoglalás-tervezetet, melynek célja, hogy egységesítse a koncentrációs táborok nomenklatúráját, nevüket a „német” vagy a „náci” szóval egészítve ki. Kezdeményezésem a Nemzetek Európájáért Unió Képviselőcsoportja támogatta, de sajnos arról értesültem, hogy az Elnökök Konferenciája blokkolta.

Hölgyeim és uraim, az Európai Unió csak akkor maradhat fenn és csak akkor fejlődhet, ha történelmi igazság és az emberi jogok tiszteletben tartása vezérli. Ezért azzal a kérdéssel fordulok képviselőtársaimhoz, hogy támogassák az UEN kezdeményezését, hogy többé senki se torzíthassa el a történelmet, vagy az áldozatokból hóhért, a hóhérokból pedig áldozatokat csináljon.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE). – (RO) Mivel néhány magyar képviselőtársaim az imént arra panaszkodott, hogy jogaikat nem tartják tiszteletben Romániában, szeretnék néhány tényt közölni.

A közelgő választási kampány nem adhat alkalmat egy olyan legitim államot célzó támadásokra és sértésekre, amely jogszabályain keresztül mintát szolgáltatott a nemzetiségek közötti kapcsolatok terén. A kisebbségek jogainak tiszteletben tartását a román alkotmány garantálja.

A magyar származású állampolgárok arányos képviselettel rendelkeznek a helyi közigazgatási struktúrákban. A magyar kisebbségek pártjainak például 195 polgármesterük és négy megyei tanácselnökük, 2 684 helyi tanácstagjuk és 108 megyei tanácstagjuk van. Mivel a fent említett helyi és megyei tanácsokban ők vannak többségben, a helyi költségvetéseket saját mérlegelési jogkörük szerint igazgatják. Ezt jelenti a helyi autonómia.

Parlamenti szinten a magyar kisebbségnek három képviselője van az Európai Parlamentben, 22 képviselője és kilenc szenátora a nemzeti parlamentben, és az elmúlt 12 évben részt vettek Románia irányításában. Az elhangzott panaszok nyílt választási propagandát jelentenek.

Luis Yañez-Barnuevo García (PSE). – (ES) Elnök úr, a Venezuelában tartott népszavazás az „igen” kampány győzelmével zárult, amit kegyesen elfogadott a demokratikus ellenzék is.

Az igazsághoz hozzátartozik, hogy a kampány során nem voltak egyenlők a lehetőségek: a kormánypárt az egész államapparátus fölényes támogatását élvezte, míg az ellenzék folyamatos zaklatásnak és erőszaknak volt kitéve.

Még ilyen körülmények között is, az ország gyakorlatilag közepén kettészakadt, és nagyon nehéz lesz jövőt építeni csupán a csoportok egyikével. Az Európai Uniónak az ország érdekében támogatnia kell a venezuelai politikai és társadalmi vezetők közötti párbeszédet, befogadást és egyetértést.

A meggondolatlan viselkedés, ítélezés és sértegetés nem fog segíteni Venezuelának abban, hogy megtalálja a demokráciához, a pluralizmushoz és a szabadsághoz vezető utat.

Ezért bíráljuk a venezuelai kormány azon döntését, hogy kiutasított egy spanyol képviselőt, és főleg azt, ahogyan ezt megtette. Ragaszkodunk azonban ahhoz, hogy a Ház óva intse a képviselőinket attól, hogy harmadik országok látogatásakor olyan kijelentéseket tegyenek, amelyek sértik a helyi jogszabályokat, és inzultálják az államfőt, még akkor is, ha esetleg megérdemli a kritikát. Az ilyen viselkedés rossz hatással van az Európai Parlament jövőbeli, más országokba irányuló misszióira.

Marian Harkin (ALDE). – Elnök úr, szeretnék szólni az élelmiszerek egyértelmű és megfelelő felcímkezéséről, különös tekintettel a baromfi- és a sertéshúsra.

Jelenleg a húst az EU-n kívülről beszállíthatják az Unióba, mégpedig jelentősen átalakított állapotban – úgy értem, panirozva vagy bundázva – amit aztán felcímkéznak és eladnak mint EU-ban gyártott terméket. Ez teljesen értelmetlen, a címkézés pedig megtéveszti a vásárlókat. Szükségünk van a származási ország feltüntetésére, hogy a vásárlók tudatos döntést hozhassanak.

Van olyan eset is, hogy a sertéshúst és a baromfit lefagyasztják, kiolvasztják, aztán friss húsként címkézik fel és adják el. Ez nemcsak a helytelen címkézésre példa, hanem potenciális veszélyt jelent az emberi egészségre is.

Szeretném megjegyezni, hogy az Egyesült Királyság környezetvédelmi minisztere, Hilary Benn és az ellenzék vezetője is kérte az egyértelmű címkézést. Biztos vagyok abban, hogy az EU számos tagállama támogatná ezt, hiszen senki nem akarja becsapni a fogyasztókat. Kérném a Bizottságot, hogy sürgősségi alapon foglalkozzon ezzel a kérdéssel.

Hanna Foltyn-Kubicka (UEN). – (PL) Elnök úr, egy mai tanácskozáson a nemzetek Európájáért Unió képviselőcsoport egyhangúan elfogadta azt az állásfoglalás-tervezetet, amely május 25-ét a a totalitarizmus elleni harc hőseinek napjává nyilvánítja. Az állásfoglalás szövegét hamarosan megküldik az EU legmagasabb szintű hatóságainak képviselői részére, köztük Pöttering úrnak. Az, hogy május 25-re esett a választás, nem véletlen: 1948-ban ezen a napon ölték meg a szovjet hatóságok Witold Pilecki lovaskapitányt, azt a lengyel katonát, aki szándékosan lett rab az auschwitzi haláltáborban, hogy ott kiépítse az ellenállási mozgalmat. Később megszökött, és a háború végéig harcolt a nácik ellen. Miután a szovjet hadsereg bevonult Lengyelországba, titkos küzdelmet folytatott az újabb megszállók ellen. Pilecki egy volt azon európaiak közül, akik a kegyetlen totalitárius rendszerek elleni küzdelemben veszítették életüket. Sokan ismeretlenek maradtak, de mindannyiuk hősiessége és odaadása megérdemli, hogy megemlékezzünk róluk. Így azt kérem Öntől, elnök úr, hogy támogassa képviselőcsoportunk indítványát.

Alexandru Nazare (PPE-DE). – (RO) Az Európai Unió közelmúltbeli történelmében számos sikertörténet fűződik a kisebbségek védelméhez. Ez vonatkozik a Romániában élő magyar kisebbségre is. Ez a kisebbség különböző jogokat élvez, köztük közigazgatási tisztségeket is, és ezeket a jogokat folyamatosan támogatja Románia elnöke, Traian Băsescu.

Más területeken azonban még mindig sok tennivalónk akad, és most a roma közösséggel kapcsolatos problémákról szeretnék beszélni. Ez próbára teszi az Európai Uniónak az a képességét is, hogy tud-e integrálni a kiközösítés veszélyének kitett csoportokat.

Marian Cozma, román kézilabdázó esete, akit a magyarországi cigány közösség két tagja gyilkolt meg kegyetlenül, újfent azt mutatja, hogy a bűnözés nem ismer határokat, és azzal, hogy a roma közösség problémái felett szemet hunyunk, éppen ellentétes eredményt érünk el.

Ennek az eredően transznacionális és a kirekesztés kockázatának nagymértékben kitett kisebbségnek a helyzetét csak egy európai szintű, összehangolt politika elfogadása révén javíthatjuk meg. Ebben a szellemben Rareș Niculescu kollégámmal együtt benyújtottam egy európai roma ügynökség létrehozására irányuló indítványt. Az Európai Uniónak van a roma kisebbségre vonatkozó stratégiája, de nincs olyan szervezet, amely ezt koherens és hatékony módon a gyakorlatban alkalmazná.

Ahhoz, hogy az Európai Unió a belső kohézió megóvása mellett a nemzetközi szintér fontos szereplője maradjon, képesnek kell lennie egy páneurópai, toleranciára épülő környezet megteremtésére.

Vicente Miguel Garcés Ramón (PSE). – (ES) Elnök úr, nemrég tértem vissza Venezuelából, ahová a helyi választási hatóságok meghívására utaztam a február 15-i népszavazás választásokat segítő nemzetközi csoportjának egyik tagjaként.

A csoport európai tagjai a Nemzeti Választási Tanácsnak benyújtott jelentésükben összességében pozitívan értékelték a népszavazás megszervezését, átláthatóságát, a részvétel szintjét, a szavazás szabadságát és titkosságát, illetve valamennyi szakaszának biztonságát.

Herrero úr venezuelai televízióban elhangzott nyilatkozataival kapcsolatban el kell mondanom, hogy azok a választási folyamat legitimitása ellen irányultak, keményen vádolták az ország demokratikus intézményeit, és kis híján beavatkoztak egy szuverén ország belpolitikájába.

A Parlamentnek a demokratikus venezuelai intézményekkel szembeni semmiféle összeütközést nem szabad ösztönöznie. Az azonban Herrero úr döntése, hogy magyarázatot ad-e a Háznak egy olyan cselekedetével kapcsolatban, amely mindannyiunkat érint.

Călin Cățălin Chiriță (PPE-DE). – (RO) Visszaautasítom azokat a vádakat, amelyekkel képviselőtársaim, Sógor Csaba és Tőkés László illették Romániát.

Románia az Európai Unió, a NATO, az Európa Tanács, valamint az Európai Biztonsági és Együttműködési Szervezet tagállama, és az európai normák szerint tiszteletben tartja az emberi jogokat és a nemzeti kisebbségekhez tartozók jogait. Románia ezen a területen minden idevonatkozó nemzetközi szerződés tartalmát és szellemét betartja.

A magyar nyelv a jogszabályok értelmében minden olyan helységben és megyében a közigazgatás nyelve, ahol a magyar kisebbséghez tartozók száma meghaladja a lakosság 20%-át. Ez egy *de facto* és *de jure* helyzet. Románia széles körű anyanyelvű oktatási lehetőséget biztosít a magyarok számára bölcsődékben, általános iskolákban, középiskolákban, a felsőfokú szakképzésben és egyetemi karokon, egészen a mesterszintig és doktori iskoláig. Azokon a területeken, ahol a magyar kisebbség együtt él a románokkal, jól betartott szabály, hogy az iskolákban olyan tagozatok működnek, ahol az oktatás nyelve magyar, minden magyar származású tanuló számára. Éppenséggel valahogy azt is elfelejtették, hogy a kolozsvári Babeş-Bolyai Egyetem három tagozaton kínál kurzusokat román, magyar és német nyelven, hogy a zsidó tanulmányok fejlesztése virágzik ebben az intézményben, vagy a románoknak külön helyeket tartanak fenn.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE). – (HU) Elnök úr! Gratulálok az Európai Parlament hivatalos honlapja készítőinek, az EP sajtóosztályának, amiért tiszteletben tartja a többnyelvűséget és az országok térképén a települések nevét a honlap nemzeti nyelvén tünteti föl. Így az Unió állampolgárai anyanyelvükön tájékozódhatnak a másik 26 országról. A cseh nyelvű Németországról szóló oldalon Köln Kolín, a francián Cologne. A szlovák nyelvű, Magyarországról szóló oldalakon szlovákul vannak feltüntetve a városok nevei, és ez így helyes. Ugyanilyen természetes kell hogy legyen, hogy a szlovákiai magyarok szülőfalujukat, szülővárosukat saját anyanyelvükön magyarul hívják.

Ezért üdvözlöm, hogy a szlovák parlament megszavazta a közoktatási törvényt, amely lehetővé teszi, hogy a kisebbségi tankönyvekben a kisebbség nyelvén feltüntessék a helységek földrajzi nevét, ezzel - ha a törvényt végrehajtják -, helyreállhat a korábbi status quo, újra használhatják a magyarok magyar nyelven a települések nevét.

James Nicholson (PPE-DE). – Elnök úr, szeretném a figyelmébe ajánlani a választókerületemben tegnap reggel előállt helyzetet, amikor a mezőgazdasági termelők kormányzati hivatalok előtt kényszerültek sorban állásra, bizonyos esetekben akár két éjszakán át, hogy a mezőgazdasági üzemek korszerűsítésére irányuló európai uniós támogatási rendszerre való pályázhasanak.

Helyi mezőgazdasági miniszterünk úgy döntött, hogy e támogatások odaítélése érkezési sorrend alapján történik. Ez csak az uniós vidékfejlesztési pénzek elosztásának nem megfelelő kezeléseként írható le. Ezért örömmel hallottam, hogy tegnap a Bizottság egyik tisztviselője megkérdőjelezte ennek az elosztási eljárásnak az érvényességét.

Tisztában vagyunk azzal, hogy nem minden mezőgazdasági termelő részesülhet ebből a különleges finanszírozási csomagból. Úgy vélem azonban, hogy a helyzet egyértelműen bizonyítja az agrárpar végső kiszolgáltatottságát, a régióban kétségkívül, ha a mezőgazdasági termelőknek téli hónapokban napokig kell az utcán sorban állniuk, hogy megkíséreljenek szerény összegű uniós finanszírozást szerezni.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) A energiaügyi és az éghajlat-változási csomag végrehajtása jelentős befektetéseket igényel az üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentését célzó intézkedésekbe.

A primer energiafogyasztás 40%-áért az épületek felelősek. Az épületek energiahatékonyságának növelése segít a primer energiafogyasztás és a széndioxid-kibocsátások szintjének csökkentésében.

Jövőre, a 2007–2013 közötti időszak félidejében a Bizottság a tagállamokkal együtt értékeli az operatív programokat és a strukturális alapok felhasználásának mértékét. Felszólítom a tagállamokat arra, hogy vizsgálják felül a strukturális alapok igénybevételének módszerét, a 2010–2013 közötti időszakban prioritást biztosítva az épületek energiahatékonyságának és a városi mobilitásnak.

Nyomatékosan felkérem az Európai Bizottságot és a tagállamokat arra, hogy az épületek energiahatékonyságának és a megújuló energia fokozottabb felhasználásával kapcsolatos költségekre az ERFA-ból kiutalt összeget 3%-ról 15%-ra növeljék. Ez a növelés nagyobb rugalmasságot fog biztosítani a tagállamoknak a strukturális alapok igénybevételében, felgyorsítva ezáltal azok felhasználását, különösen a jelenlegi gazdasági válság idején.

Ryszard Czarnecki (UEN). – (PL) Elnök úr, nagy szomorúsággal és haraggal szeretném elmondani, hogy egyik honfitársam, egy lengyel mérnök nemrég életét vesztette Pakisztánban; ő egy újabb uniós ország állampolgára, aki az adott térségben halt meg. Ez egy olyan újabb haláleset, amely azt mutatja, hogy létezik

az ellenértékek világa, olyan emberek világa, akik nem ismernek el olyasvalamit, ami más civilizációkban szentnek minősül: az emberi életet.

Úgy vélem, hogy ennek a drámai ténynek, és tulajdonképpen ennek a szakadatlanul bekövetkező ténynek számunkra újabb jelentőségteljes jelnek és egységre való ösztönzésnek kell lennie az ellenértékek világa elleni küzdelemben, továbbá egységre való ösztönzésnek kell lennie a politikai küzdelemben és a kontextusban – és nyíltan ki kell mondani – a terrorizmus elleni közös fronton. Véleményem szerint az Európai Unióban azok a politikusok, akik úgy érzik, hogy a terror ellen erőszak nélkül küzdeni lehet, tévednek.

Oldřich Vlasák (PPE-DE). – (CS) A gazdasági válság fokozódása az Európai Unió valamennyi országát érinti. A növekvő munkanélküliség azonban nem ok arra, hogy elkezdjük megsérteni a közös piac alapelveit. Szeretnék itt, e Házban tiltakozni a francia elnök, Nicolas Sarkozy azon nyilatkozatai ellen, amelyekben azt követelte, hogy a francia Peugeot márka Kolín nevű cseh városban lévő üzemét helyezze vissza Franciaországba. Az ilyen nyilatkozatok, amelyeket olyan politikusok tesznek, akik válság idején védeni és korlátozni akarnak cégeket, teljes mértékben indokolatlanok. A protekcionizmusra és valamely ország önmagába zárására irányuló kísérletek nem kívánatosak, és veszélyeztetik az Európai Unió értelmét.

A Federal Reserve Bank dallasi fiókjának elnöke, Richard Fisher, a következőket mondta:

„A protekcionizmus a gazdaság számára olyan, mint egy adag kokain. Felélénkíthet, de függőséget okoz, és a gazdaság halálához vezet.” Tartsuk ezt szem előtt, álljunk ellen a populista nyomásoknak, és ne veszítsük el hidegvérünket a válsággal szemben! Koncentráljunk arra, hogy ragaszkodjunk a cseh elnökség prioritásaihoz, és mozdítsuk elő az akadályok nélküli, nyitott Európa eszméjét!

Iuliu Winkler (PPE-DE). – Elnök úr, Romániában a múlt év novemberi választásokat követően nagykoalíciós kormány jött létre, melynek a román országgyűlés két házában 73%-os a parlamenti részesedése.

E koalíció egyik első intézkedése az volt, hogy kidolgozott egy rendszert arra, hogy az állami irányítás alatt álló romániai közintézmények és közigazgatási szervek egymás között osszák fel a vezető pozíciókat.

Ez két okból kifolyólag elfogadhatatlan helyzet. Először is az államigazgatásban újra feltétlen támogatáshoz vezet, sértve a köztisztviselők jogállásáról szóló törvényt. Másodsor, azokban a régiókban, ahol a magyar lakosság döntő többséget alkot, az intézkedésnek kisebbségellenes aspektusa is van: magyar nemzetiségű köztisztviselőket román nemzetiségű személyekkel váltanak fel. Február 8-án a romániai Sfântu Gheorghe (Sepsiszentgyörgy) városában egy nyilvános gyűlésen több mint háromezren vettek részt, a román pártok politikai játszmái ellen tiltakozva, és a magyar közösségek jogainak tiszteletben tartását kérve.

Nicodim Bulzesc (PPE-DE). – Elnök úr, a határokon átnyúló egészségügyi ellátásban a betegek jogairól szóló jelentés kapcsán szeretném hangsúlyozni azt a kérdést, hogy a betegeknek joguk van ahhoz, hogy tájékoztatást kapjanak az elérhető gyógyszerekről és kezelési lehetőségekről. Az európai betegeknek hozzá kell férniük a legújabb elérhető gyógyszerekkel, a hazai és a külföldi kezelési lehetőségekkel, a külföldi kezelés jogi és pénzügyi vonatkozásaival, a kezelési költségek visszatérítésével és számos más kérdéssel kapcsolatos minőségi egészségügyi információkhoz. Pillanatnyilag nem rendelkezünk ilyen típusú minőségi információkkal. Lehetnek bizonyos nemzeti kezdeményezéseink, de semmi olyasmivel nem rendelkezünk, ami hatékony lehet európai szinten.

A felmerült problémáink európaiak. Ezért támogatom az európai egészségügyi információs hálózat létrehozására vonatkozó elképzelést. Az említett hálózatnak valamennyi tagállam betegjogi szervezeteiből kellene állnia, és szorosan együtt kellene működnie az egészségügyi ágazattal és a politikai döntéshozókkal. Abban a reményben, hogy a Bizottság tudomására hozom, hogy szükség van a 150 millió európai beteg jobb tájékoztatására, az egészségügyi tájékoztatásról szóló írásbeli nyilatkozatot kezdeményeztem. Valamilyen szinten mindannyian voltunk már betegek, és soha nem tudhatjuk, hogy mikor következik be újra.

Maria Petre (PPE-DE). – (RO) Ma és holnap össze fognak futni épületünkben néhány, a Moldovai Köztársaságból érkezett fiatal diákkal. Azért jöttek az Európai Parlamentbe, mert hazájukban nem mondhatják el véleményüket, vagy ha mégis elmondják, megtorló intézkedésekre számíthatnak.

Az Európai Bizottság valamennyi jelentése, az Emberi Jogi Bizottságon belüli tárgyalásaink és a moldovai civil társadalom jelentései azt mutatják, hogy a véleménynyilvánítás szabadsága gyakran sérül, és a tömegkommunikációs eszközök nem lehetnek függetlenek. 2008-ban több tucat, a véleménynyilvánításra internetes fórumokat használó fiatal ellen folytatott nyomozást és fenyegettek bűnügyi nyilvántartásba vétellel.

Kérem, mutassanak irántuk érdeklődést, hívják be őket irodáikba, hallgassák meg őket, és írják alá a 13/2009. sz. írásbeli nyilatkozatot, amelyet számukra hoztunk létre, hogy ez az egységes Európánk keleti hatáiról érkezett generáció szabadon nyilváníthasson véleményt!

Avril Doyle (PPE-DE). – Elnök úr, a 2000/84/EK irányelv értelmében a nyári időszámítás március utolsó vasárnapján kezdődik, és október utolsó vasárnapján ér véget. Javaslatot szeretnék tenni ennek az időszaknak a meghosszabbítására, hogy maximalizálni lehessen a nyári időszámítás időszakához kapcsolódó számos gazdasági, biztonsági és környezeti előnyt.

2005-ben az Egyesült Államok megvalósított egy programot, amely a nyári időszámítás négy héttel – tavasszal további három héttel, ősszel pedig további egy héttel – történő meghosszabbítására irányult. Már egyértelmű bizonyíték van arra, hogy ez hozzájárult mind az energiafogyasztás, mind pedig a széndioxid-kibocsátások csökkentéséhez. Az Egyesült Államok Energiaügyi Minisztériuma tulajdonképpen azt állapította meg, hogy a nyári időszámítás négy héttel történő meghosszabbítása évente 100 000 otthon áramellátásához elegendő villamos energiát takarított meg. Ehhez hasonlóan a University of Cambridge nemrégiben végzett felmérése is arra utal, hogy a nyári időszámítás meghosszabbítása az energiafogyasztás és a széndioxid-kibocsátások csökkentését is eredményezné, mivel a naponta 16.00 órától 21.00 óráig tartó csúcskeresleti időszakban a költségesebb és szénkibocsátó segéderőművek közül sok üzemel.

Mivel az e Ház által múlt év decemberében elfogadott, az EU éghajlat-politikai és energiaügyi csomagjának alapkövét alkotó uniós kisbocsátáskereskedelmi rendszer felülvizsgálatának előadójaként nyomatékosan felkérem Önöket arra, hogy tekintsék ezt a javaslatot a 2 °C-os célkitűzés megvalósításához való hozzájárulásnak. Azt szeretném tehát, ha felülvizsgálnák a nyári időszámításról szóló irányelvet.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Elnök úr, két javaslatot szeretnék előterjeszteni. A Lisszaboni Szerződés ma többször említésre került. A legkevesebb, amit e Háztól elvárhatunk, az az, hogy képes legyen különbséget tenni a Lisszaboni Szerződés ellenzője és az EU ellenzője között. Ezenkívül, ha az íreknek ismételt szavazniuk kell, célszerű, hogy inkább tisztességes lehetőséget kapjanak, és ne azon mesterkedjünk, hogy tönkretesszük az eddig alkalmazott szabályokat, amelyek szerint az „igen” és a „nem” egyenlő eséllyel tűnhet fel a nyilvánosság előtt, majd pedig ezt a demokrácia, vagy valami más diadalaként ünnepeljük?

Második észrevételem természetesen az, hogy a közelgő választásokra tekintettel e Ház szemmel láthatóan önmagát tömjénezi. Azt javasolnám, hogy meg kellene vizsgálni azt a konkrét megközelítést, amelyet e Ház az évek során alkalmazott a globális pénzügyi válság problémáira, valamint azt, hogy ki milyen módon szavazott, ugyanis akkor kiderülne, hogy azok többsége, akik most tűzoltóként lépnek fel, valójában hozzájárultak a tűz keletkezéséhez.

Danutė Budreikaitė (ALDE). – (LT) Idén januárban az Európai Bizottság az európai gazdaságélénkítési tervben meghatározott energiaügyi és szélessávú hálózati projektek finanszírozására vonatkozó, kiegészítő javaslatokat tartalmazó csomagot készített. A javaslatban 5 milliárd EUR kiutalása szerepel ezekre a projektekre, melyből 3,5 milliárd EUR a 2008-as mezőgazdasági költségvetésből származna. A múlt héten azonban 6 állam meggátolta a Bizottság javaslatát. Úgy tűnik, ezek pontosan azok az országok, amelyek kialakítják a jelenlegi pénzügyi tervet, és amelyek azt kérték, hogy az EU költségvetésébe befizetett összegek a GDP 1%-ára csökkenjenek. Visszatérünk az 50 éve, a Közösség kezdeti létrehozása óta következetesen visszautasított nacionalizmushoz és protekcionizmushoz. Tisztelt képviselőtársak! Csak az államok közötti szolidaritás nyújthat segítséget a pénzügyi és gazdasági válság kihívásainak kezeléséhez és az EU jövőjének biztosításához.

Elnök. – Ezzel a napirendi pontot lezárom.

22. Az európai szomszédságpolitikai eszköz felülvizsgálata (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont Konrad Szymański Külügyi Bizottság nevében előterjesztett jelentése (A6-0037/2009) az Európai Szomszédsági és Partnerségi Támogatási Eszköz felülvizsgálatáról (2008/2236(INI)).

Konrad Szymański, előadó. – (PL) Elnök úr, nagyon szeretnék a Tanács egyik képviselőjéhez is fordulni, de a Tanács úgy döntött, hogy senkit sem küld erre a vitára. Úgy vélem, ez kár, és rossz szokás. Emellett úgy gondolom, hogy az elnöknek reagálnia kellene erre a helyzetre.

Visszatérve a szomszédság témaköréhez, el kell ismernünk, tisztában kell lennünk azzal, hogy az Európai Uniót körülvevő országok igen dinamikusan változnak. Ezért változtatásokra van szükségünk a szomszédságpolitikában. Az „unió a mediterrán térségért” elnevezésű kezdeményezés a déli igényekre adott válaszuk, a fekete-tengeri szinergia pedig az Európai Unió legutóbbi bővítésével felerősödött kihívásra válaszol. A keleti partnerség időszzerű válasz a keleten lévő európai szomszédok elvárásaira.

Az elmúlt években a szomszédságpolitikához kitűzött céljaink elérése érdekében a szomszédos országok polgárainak tényleges politikai és gazdasági közeledést kell érezniük az EU-val. Ezért olyan jelentős az elmélyített szabadkereskedelmi övezet létrehozása és a vízumdíjak csökkentésére irányuló gyors fellépés, az érintett országok jelentős része számára a vízumliberalizációra irányuló javaslatot tűzve ki végső célul. Az energiaügynek a szomszédságpolitika legfontosabb célkitűzései közé történő felvétele közös célunk, kölcsönös érdekünk kellene, hogy legyen, és ez magában foglalja, hogy pénzünket független energiaátviteli hálózatok korszerűsítésébe fektetjük, különösen keleten és délen. Csak ily módon érhetünk el politikai közeledést Ukrajnával, Grúziával, Örményországgal és végül Azerbajdzsánnal, a jövőben pedig – megfelelő egyensúlyt is fenntartva – az öt közép-ázsiai köztársasággal.

Amikor a szomszédság keleti aspektusáról beszélünk, elkerülhetetlenül felmerül Oroszország és az Oroszországgal fennálló partnerségünk problémája. Ma, amikor egy új megállapodásra irányuló tárgyalások küszöbén állunk, azonban csak egyetlen dolgot mondhatunk: Oroszország kihívást jelent a közös szomszédságunkban fennálló biztonságra nézve. Igen nehéz Oroszországot partnernek tekinteni ebben a térségben. Ezen a ponton az EU keleti bővítésének alapvető politikai problémájához érünk. A szomszédsági folyamat természetesen nem helyettesíti a csatlakozást, de európai országok esetében nem választható el a tagság perspektívájától. Enélkül erőfeszítéseink számottevően gyengülnek.

Ezt az alkalmat kihasználva szeretnék köszönetet mondani a képviselőcsoportok valamennyi koordinátorának, a társelőadóknak és a Külügyi Bizottság titkárságának is, akiknek a segítsége nélkül nem készülhetett volna olyan jelentés, amely jelenleg széles körű támogatottságot élvez, amint azt a plenáris ülésen benyújtott igen csekély számú módosításból látható. Ez jelentősen megkönnyíti a holnapi szavazást.

Benita Ferrero-Waldner, a Bizottság tagja. – Elnök úr, két és fél évvel ezelőtt a Tanács elfogadta a külső pénzügyi eszközök egyszerűsítésére vonatkozó bizottsági javaslatot. Számos különböző eszközt egyszerűsítettünk, melyek közül az egyik az európai szomszédsági és partnerségi eszköz (ENPI) volt. Ez egy kiemelkedően fontos eszköz, mert külső együttműködésünket határozottabbá, fokozottabban „politikaorientálttá” teszi, és jobban célozza a kulcságazatokat támogató finanszírozásunkat.

Nagy örömmel olvastam Szymański úr észrevételeit, és nagy örömmel láttam, hogy megítélése szerint az ENPI-re vonatkozó szabályozás a szomszédos országainkkal folytatott együttműködéshez megfelelő és érvényes. Felülvizsgálatunk előzetes megállapításai pontosan ugyanebbe az irányba mutatnak.

Az ENPI-országok programjai alátámasztják az ENPI-re vonatkozó cselekvési tervek végrehajtását, és tükrözik az EU és a partnerországok ambícióját. Valamilyen módon azoknak a politikai és gazdasági reformoknak az átviteli övezetei, amelyeknek az ösztönzésére az ENPI-n keresztül törekszünk. Ezen túlmenően az olyan eszközök, mint az ikerintézményi együttműködés és a TAIEX támogatást biztosítanak az intézménykiépítéshez, a jogszabályok közelítéséhez és a szabályozások összehangolásához. Az ágazati és a költségvetés-támogatási műveleteket az elfogadott reform-menetrend előmozdításához használják. Az ENPI különböző regionális megközelítéseinek és dimenzióinak támogatása egyedi regionális programokon keresztül történik. Létrejött egy több országot érintő program, különösen az olyan rendkívül látványos kezdeményezések – mint például a TEMPUS, az Erasmus Mundus vagy a CIUDAD – végrehajtására, amelyek valamennyi szomszédos ország számára közősek. Az innovatív, határokon átnyúló együttműködési elem sikeresen elindult.

Mindez egyértelműen mutatja, hogy az ENPI szabályozásáról szóló 2006-os megállapodás olyan eszközt biztosított számunkra, amely lehetővé teszi, hogy kézzelfogható eredményeket produkáljunk. Mindig van lehetőség tökéletesítésre, és én mindig hálás vagyok a javaslatokért.

Hadd mondjam el azt is, hogy a jelentés elsősorban azt hangsúlyozza, hogy tovább kell fejleszteni a civil társadalommal és a helyi hatóságokkal folytatott konzultációkat, amit már most is teszünk.

Másodszor, tudomásul vettem a demokrácia, a jogállamiság és az emberi jogok területén megvalósítandó ambiciózusabb fellépések iránti felhívásukat. Mint tudják, ezek a témakörök már a partnerországokkal folytatott együttműködésünk kiemelt kérdései, valamint a politikai reformok és a felelősségteljes kormányzás

az európai szomszédságpolitika középpontjában állnak. Léteznek a bírói testület megerősítésére vonatkozó célirányos projektjeink is.

Legyünk azonban őszinték. Először is azért, mert partnereink jelentős strukturális kihívásokkal állnak szemben, nem várhatjuk el, hogy a dolgok máról holnapra megváltozzanak, és amint azt Lord Patten is mondta egyszer: „a demokrácia nem instant kávé”. Úgy vélem, ez valóban igaz.

Harmadszor, úgy látom, hogy a jelentés több forrást követel. Nyilvánvaló, hogy a több forrás javítja befolyásunkat – ez igaz. Az első két évben többször fordultunk a költségvetési hatósághoz, elegendő mennyiségű kiegészítő pénzeszközt kértünk például Palesztina és Grúzia számára. Ezért javasoltuk azt, hogy egy ambiciózus keleti partnerség érdekében hívjunk le friss pénzeszközöket, amelyet hamarosan megvitatunk a Parlamentben.

Végezetül hadd mondjam el, hogy nagy örömmel látom, hogy a jelentés kedvezően fogadja a keleti partnerségről szóló közelmúltbeli bizottsági javaslatot, amelynek véleményünk szerint – az „unió a mediterrán térségért” és a „fekete-tengeri szinergia” elnevezésű kezdeményezéssel – igen jelentős többoldalú dimenziója van. Remélem, hogy a jövőben továbbra is élvezem az Önök támogatását és megértését.

Danutė Budreikaitė, a Fejlesztési Bizottság véleményének előadója. – (LT) Az EU 2004-es bővítését követően létrehozott ENPI 17 országra vonatkozik, melyek közül 15-öt fejlődő országgént tartanak számon. Az eszköz kiterjed az EU új keleti szomszédaira: Örményországra, Azerbajdzsánra, Grúziára, Ukrajnára, Moldovára és Fehéroroszországra.

Keleti szomszédaink biztonsága, különösen az ukrajnai energiabiztonság, az EU biztonságát is jelenti. Ezt bizonyította az Ukrajna és Oroszország közötti, immár hagyománnyá vált újévi gázválság. A tavaly nyári grúziai katonai konfliktus mindannyiunkat arra készítetett, hogy mérlegeljük az EU államainak biztonságát és a függetlenségünket érő veszélyt.

Ilyen helyzettel szembeesülve, azt javaslom – ahogyan korábban javasoltam –, hogy az ENPI kelet-európai országokban történő bevezetése érdekében az Európai Parlament részvételével, valamint az Euromed és az EuroLat közgyűlés alapelveire építve létre kell hozni egy keleti szomszédsági parlamenti közgyűlést, az Euroeast-et.

Örömmre szolgál, hogy ezt a jelentés már jóváhagyta.

Az Euroeast lehetőséget biztosítana az Európai Parlamentnek arra, hogy egyenlő figyelmet szenteljen minden szomszédos és fejlődő országnak.

Tunne Kelam, a Regionális Fejlesztési Bizottság véleményének előadója. – Elnök úr, szeretnék gratulálni kollégámnak, Szymański úrnak kiváló jelentéséhez. A Regionális Fejlesztési Bizottság nevében örömmel látom, hogy a határokon átnyúló együttműködés – az európai szomszédságpolitika országai és az EU tagállamai közötti közös projektek kidolgozásának és a közöttük fennálló kapcsolatok megerősítésének eszközeként – az ENPI-ről szóló rendelet hatálya alá került.

Szeretném ugyanakkor hangsúlyozni, hogy szükség van arra, hogy az EU határainak mindkét oldalán rendszeresen sor kerüljön a közös operatív programok igazgatásának és végrehajtásának nyomon követésére. A határokon átnyúló együttműködésnek hozzá kell járulnia a szomszédos régiók integrált fenntartható fejlődéséhez. Arra kérjük a Bizottságot, hogy készítsen részletes áttekintést a jelenlegi költségvetési időszakra jóváhagyott valamennyi közös operatív programról, és értékelje az átláthatóság, a hatékonyság és a partnerség elvének tiszteletben tartását. Egy ilyen értékelésnek, valamint az irányító hatóságok leggyakrabban felmerülő problémáit tartalmazó listával együtt, hozzá kell járulnia ahhoz, hogy megfelelőbb megoldásokat találjunk a következő programozási időszakra.

Arra is ösztönözném a Bizottságot, hogy segítse elő egyrészt az európai szomszédságpolitika programjai és projektjei közötti, határokon átnyúló együttműködésben a tapasztalatok és a bevált gyakorlatok cseréjét, másrészt pedig az európai területi együttműködésre vonatkozó célkitűzés és a már lezárult Interreg IIIA közösségi kezdeményezés keretébe tartozó fellépéseket.

Végezetül, a Regionális Fejlesztési Bizottság úgy ítéli meg, hogy az ENPI-nek a kelet és a dél közötti kiegyensúlyozott stratégiára kellene összpontosítania, mindkét területre külön-külön megközelítésekkel.

Ioannis Kasoulides, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, én is szeretnék gratulálni Szymański úrnak átfogó jelentéséhez, amelyet képviselőcsoportunk a holnapi szavazás során támogatni fog.

Szeretnék gratulálni Ferrero-Waldner biztos asszonynak is, mind az ENPI, mind pedig a jövőbeli projektek sikeréhez, melyekhez szükség van egy – különösen keleti szomszédainkat és partnereinket érintő – keleti partnerségre, valamint a fekete-tengeri szinergiára. Ha már ezek létrejöttek és kialakult az identitásuk – például a parlamenti közgyűlés stb., ahogyan azt a mediterrán térség esetében jelenleg tesszük –, talán külön identitást vesznek fel, még finanszírozásuk módjában is.

Úgy látom, hogy a tagok között bizonyos típusú rivalizálás, vagy mondjuk nyugtalanság van. Az előbb hangzott el, hogy nem hozunk létre semmi olyasmit, amelyből másnak pénzügyi hátránya származik. Ilyesmi nem történhet meg. Tudjuk, hogy az unió a mediterrán térségért és a fekete-tengeri szinergia stb. az Európai Unió érdekét szolgálja. Ezek a rendelkezések nem szolgáltathatnak okot arra, hogy az európai uniós tagságra törekvő országokkal újra meg újra közölni kelljen, hogy nem ez – az egyeseket aggasztó – tagság alternatívája.

ELNÖKÖL: DOS SANTOS ÚR

alelnök

Maria Eleni Koppa, a PSE képviselőcsoport nevében. – (EL) Elnök úr, a Szomszédügyi és Partnerségi Támogatási Eszközt az egyszerűbb eljárás biztosítása érdekében felül kell vizsgálni, ugyanakkor javítani kellene az átláthatóságot is. Az európai szomszédáspolitikai alapja egy bizalmi légkör kialakítása az Európai Unió közvetlen szomszédágában.

Mindenkinek érdeke a szomszédos országok erősödő gazdasági növekedése és stabilitása, mind keleten, mind a mediterrán térségben. Az egyes országokra vonatkozó sajátos követelményeket és szemléletmódot azonban az emberi jogokkal, a demokráciával, a jogállamisággal és a kisebbségi jogokkal kapcsolatos politikai prioritásoktól függően kell meghatározni. Szintén fontos, hogy a közösségi támogatás elérjen minden érdekelt állampolgári csoportot. Ezért kell a szomszédügyi támogatási eszközt megfelelően népszerűsíteni.

Ezen ambiciózus célok elérése érdekében a pénzeszközök Kelet-Európa és a mediterrán országok közötti elosztását egyenlő mértékben kell súlyozni, ahogyan azt a 2007–2013 közötti időszakra szóló pénzügyi keret is előírja. A barcelonai folyamatnak együtt kell működnie az európai szomszédáspolitikával, és a célkitűzéseket egyértelműen meg kell határozni.

Főként most, hogy a gazdasági válság minden olyan országot érint, amelyek részesülnek a szomszédügyi támogatási eszközből, tisztázni kell, hogy az Európai Unió ezen a pénzügyi támogatási formán keresztül nyújt segítséget a válság kezeléséhez. Ezért az Európai Bizottságnak e kérdéssel kapcsolatban értékeléseket kellene közzétennie.

Végezetül szeretném megemlíteni a fekete-tengeri szinergiát: ezt a térséget be kell vonni az európai szomszédáspolitikába. Az Európai Unió által ennek a térségi együttműködésnek biztosított támogatásnak bizonyos kiemelt ágazatokban (energiaügy, közlekedés, bevándorlás és a szervezett bűnözés elleni küzdelem) kézzelfogható eredményekre kellene irányulnia.

Metin Kazak, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, teljes mértékben támogatom Szymański úr jelentését, különösen az Európai Szomszédügyi és Partnerségi Támogatási Eszköz pénzügyi keretének megemelésére vonatkozóan. Többet kell törődnünk a szomszédos országokkal, különösen azután a három konfliktus után, amelyek az elmúlt hat hónapban történtek a Gázai-övezetben, Ukrajnában és Grúziában.

A Külügyi Bizottság számos, a képviselőcsoportunk által javasolt módosítási javaslatot elfogadott, többek között azt a 11 módosítást, amelyeket árnyékelőadóként nyújtottam be. Most azonban a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoport nevében szeretnék két újabb módosítást benyújtani.

Bár egyetérték azzal az elképzeléssel, hogy bizonyos, folyamatosan fennálló konfliktusok rendezése és a fekete-tengeri országok közötti kapcsolatok megerősítése érdekében további együttműködést kell folytatni Törökországgal és Oroszországgal, a (39) bekezdés szövege félreértéshez vezethet. A fekete-tengeri együttműködés négy különböző szinten zajlik: a tagállamok, a tagjelölt államok, az európai szomszédápolitika által érintett országok és Oroszország mint stratégiai partner szintjén.

Mivel Törökország tagjelölt állam, nem részese az európai szomszédápolitikának és inkább az előcsatlakozási támogatási eszközből részesedik, mint az Európai Szomszédügyi Támogatási Eszközből. Ezért az európai szomszédápolitika biztosan nem nyújt megfelelő alapot a Törökországgal való együttműködéshez.

A fekete-tengeri országokkal való együttműködési platformok már léteznek. A szinergia megerősítése érdekében az együttműködés új formái helyett talán inkább ezekkel a regionális kezdeményezésekkel kellene kapcsolatot teremtenünk.

A második módosítás az energiakérdésre vonatkozik. A jelentés (44) bekezdése csak Ukrajnára és Moldáviára utal, bár az energiaszektor szempontjából a szomszédos országok többsége is jelentős szerepet játszik, akár forrás-, akár tranzitorszádként. Főleg Grúziára és Azerbajdzsánra gondolok, amelyek szerepe meg fog nőni a Nabucco-projekt elindításával. Ez a projekt volt a témája egy januárban megrendezett nemzetközi konferenciának. Tehát számomra úgy tűnik, hogy az energia területén hozott intézkedéseknek minden szomszédos országra vonatkozniuk kellene.

Hanna Foltyn-Kubicka, az UEN képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök úr, az európai szomszédságpolitikát azzal a céllal fejlesztették ki, hogy integrálja az érintett országokat az Európai Unió szerkezetébe. Ez határozott együttműködést feltételez a gazdaság, a politika és a kultúra területén, anélkül, hogy bármely országnak kedvezne egy másik kárára. Ezt észben tartva igen nehéz megérteni a pénzügyi eszközök elosztásában fellelhető, a mediterrán országok és a kelet-európai államok közötti különbségeket, ez utóbbi csoport hátrányára.

Az európai szomszédságpolitika (ENP) szétválasztása régiók szerint abból a szempontból jogos, hogy ezek a régiók más-más problémákkal néznek szembe. De ez nem lehet indok a pénzügyi eszközök egyenlőtlen elosztására. Ez különösen megalapozatlan annak a tragédiának a fényében, amely nemrég sújtotta az egyik ENP-országot, Grúziát. A grúz polgároknak most igazán szükségük van a segítségünkre, valamint arra, hogy ugyanolyan bánásmódban részesüljenek, mint az Európai Unióval együttműködő országok.

Egy másik fontos cél, amelyet az ENP-nek el kellett volna érnie, az energiabiztonság. A jelenlegi európai válság nyilvánvalóan a szomszédságpolitika keretein belül zajló együttműködési elvek összefüggéstelenségét tükrözi. A válság minden kétséget kizáróan bebizonyította, hogy a szomszédságpolitika keretén belül intézkedéseket kell meghatározni, és a keleti partnerség részeként meg kell erősíteni az energiaszektor. Örülök, hogy az Európai Bizottság észrevette ezt a problémát, és éppen egy ilyen politika bevezetésére készül.

Cem Özdemir, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, én is azzal kezdeném, hogy megköszönöm Szymański úrnak a kiváló jelentést. Az Európai Szomszédsági és Partnerségi Támogatási Eszköz csak akkor lehet hatékony, ha ösztönzi a demokratikus átalakulást, és elősegíti a fenntartható – környezetbarát és tisztességes – fejlődést.

Ahhoz, hogy lehetővé tegyük az eszköz hatékonyságának ellenőrzését, tiszta, egyértelmű és mérhető célokat kell kitűznünk minden, az ENP keretén belüli cselekvési terv elé. Mi, a Zöldek/Európai Szabad Szövetség képviselőcsoport tagjai kifejezetten kérjük az ENP-vel kapcsolatos cselekvési tervek kontextusában az emberi jogokra vonatkozó eszközök következetes használatát és az ENPI által népszerűsített „Justice” projektek átfogó vizsgálatát.

Egy másik fontos pont, amelyet joggal hangsúlyoz a jelentés, az a civil társadalom fokozottabb bevonása az ENPI-vel kapcsolatos tervezési és ellenőrzési folyamatba. A 2008 nyarán kitört grúziai háború egyértelműen bebizonyította, hogy egészen addig az időpontig az Európai Unió nem fejlesztett ki és nem is vezetett be a kaukázusi térségre vonatkozó fenntartható konfliktusrendezési politikát.

A Hegyi-Karabah esetéhez hasonló „befagyott konfliktusok” továbbra is akadályozzák az ENP fejlődését a Dél-Kaukázusban. Ezért kérjük a Tanácsot, hogy aktívabban vegyen részt a konfliktus rendezésében. Ez az eszköz alkalmat ad az Európai Uniónak arra, hogy aktív szerepet játsszon a szomszédos régió belüli demokratikus átalakulás és fenntartható fejlődés elősegítésében.

Különösen a saját – a mi – szavahihetőségünk megőrzése érdekében az Európai Uniónak végre komolyan kell vennie a harmadik országokkal megkötött megállapodásaiban foglalt, a demokráciára és az emberi jogokra vonatkozó záradékokat, és megfelelő lépéseket tennie – ideális esetben pozitívakat vagy ha kell, negatívakat is.

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). – (PL) Elnök úr, miközben megköszönöm képviselőtársamnak, Szymański úrnak a jó minőségű jelentést, szeretném megosztani azzal kapcsolatos gondolataimat, hogy miért olyan fontos nekünk a szomszédságpolitika. Meg kell válaszolnunk ezt a kérdést. Elsősorban azért, mert sem az Európai Unió, sem Európa nem magányos sziget. Az Európai Unió Európában található, és ez fontos nekünk; annál is inkább, mert ambíciózusak vagyunk és „exportálni” szeretnénk az értékeinket, az elképzeléseinket és a tapasztalatainkat más országoknak.

Véleményem szerint a fontosabb döntések mellett – amelyek a közlekedésre, az energiaügyre, a szabad kereskedelemre és kölcsönös cserére vonatkoznak – vannak kisebb, szintén nagyon fontos dolgok, mint például az oktatás, a tudományos és kulturális kapcsolatok, és mindenekelőtt a személyközi kapcsolatok. Én az Európai Uniót egymással kommunikáló népek családjaként látom. Európa – én legalábbis így látom a dolgokat – akkor lesz erős, ha valamennyi részének megfelelő szerepe lesz, amit be is tud tölteni, tehát ez nemcsak az EU országaira, hanem a szomszédaira is vonatkozik.

Biztos úr, úgy vélem, mára majdnem befejeztük az Euromed kiépítését, amely egy érdekes program. Nagy mennyiségű támogatást adunk, talán túl sokat is, ahogyan képviselőtársam az Unió a Nemzetek Európájáért Képviselőcsoportból fogalmazott, most pedig meg kellene erősítenünk az Euroeast-re vonatkozó elképzelést. Ez nagyon fontos és azt gondolom, az újabb keletű energiaválság után senkinek sem fér kétsége ahhoz, hogy ez egy olyan dimenzió, amely nagyon-nagyon jelentős számunkra. A probléma itt a közösségi és regionális programoké, amelyeket támogatnunk kell, de amelyek sajnos pénzügyi támogatást igényelnek. Megfelelő összegeket kell félretennünk erre. Itt jó döntéseket hozunk, amelyeket a tagországok és szomszédaink együttműködés és közös projektek keretében a gyakorlatban is alkalmaznak majd.

Aloyzas Sakalas (PSE). – Elnök úr, 2008-ban több új, regionális kezdeményezést indítottunk el az európai szomszédságpolitika égisze alatt. Bár a pénzügyi eszközt 2006-ban tervezték, bebizonyosodott róla, hogy kellőképpen hatékony, mivel a jövőre irányul.

Az Európai Unió a szomszédos országokkal folytatott, illetve a köztük lévő multilaterális és regionális együttműködés megerősítése mellett döntött. A pénzügyi eszköz már lehetővé teszi, hogy az EU más nemzetközi szervezetektől pénzügyi hozzájárulást kapjon, illetve a szomszédságában működő egyéb multilaterális szervezetekkel együtt dolgozzon. Használjuk aktívan ki ezeket a lehetőségeket!

A második dolog, amiről beszélni szeretnék, a pénzügyi juttatásoknak a Földközi-tenger déli és keleti partján lévő, valamint a keleti szomszédok közötti elosztására vonatkozik. Végső esetben ez az EU által folytatott politika hitelességének megkérdőjelezéséhez vezethet. Az EU-nak ezért tartania kell magát az elkötelezettségeihez, és fenn kell tartania a pénzügyi juttatások földrajzi elosztását, ahogyan azt a 2007-2013 közötti időszakra vonatkozó pénzügyi terv megállapítja.

Létezik azonban egy másik fontos elosztásbeli különbség a szomszédok között. Arról a különbségről beszélek, amely az alakuló demokráciákban futó, a jogállamisággal és az emberi jogokkal kapcsolatos programok támogatására vonatkozik. 2007 és 2010 között a keleti szomszédainkra fordított teljes támogatás 21%-át a demokratikus fejlődés támogatására fordítjuk, a déli szomszédok esetében ez azonban mindössze 5%. Kérném a Bizottságot, vegye ezt a problémát figyelembe.

Grażyna Staniszevska (ALDE). – (PL) Elnök úr, az európai szomszédsági támogatás keretébe tartozó, a mediterrán térségre és a jövőbeli keleti partnerségre irányuló pénzügyi kezdeményezések egyik érintett régió rovására sem történhetnének, ahogyan ez jelenleg fennáll. Fontos figyelembe venni a keleti és a déli partnerállamok sajátos természetét.

Az újabb, keleti szomszédainkat érintő geopolitikai események egyértelműen megmutatták, hogy az európai szomszédságpolitikát hozzá kell igazítani az adott régió szükségleteihez. Ukrajna jó példa erre. Az Európai Unió legnagyobb keleti szomszédjának külön ösztönzést és előnyöket kellene nyújtani a keleti partnerség keretében: ezek motiváló hatással lennének az európai ambíciókat dédelgető országra. Ezenkívül szintén fontos lenne a szabadkereskedelmi övezet kialakításának felgyorsítása és az Ukrajnával folytatott, vízumentességre irányuló tárgyalások lezárása.

Az európai szomszédságpolitika (ENP) nem csupán a kormány és a nemzeti politikusok tetteit foglalja magában. Ezért örülök, hogy a jelentés kihangsúlyozza a lakosság és a helyi hatóságok szélesebb körű bevonását az ENP tervezésébe és gyakorlati alkalmazásába. Emlékeznünk kell arra is, hogy a szomszédokkal való jó, hatékony és kölcsönösen jótékony együttműködés biztosítása érdekében rendkívül fontos és értékes a tapasztalatok és a bevált gyakorlatok megosztása illetve a képzési kezdeményezések, köztük a szomszédos országok nyelveinek megtanulására irányuló programok.

Pierre Pribetich (PSE). – (FR) Elnök úr, először is gratulálni szeretnék képviselőtársamnak, Szymański úrnak az Európai Szomszédsági és Partnerségi Támogatási Eszköz felülvizsgálatáról szóló jelentéshez.

Ne feledkezzünk meg arról, hogy e jelentés legfőbb célkitűzése annak elkerülése, hogy a kibővült Európai Unió és közvetlen földrajzi szomszédai között új választóvonalak, vagy rosszabb esetben szakadékok jelenjenek meg, ugyanakkor arra is törekszik, hogy javítsa a vizsgált térség egészének stabilitását és biztonságát.

A béke terjesztése számtalanszor megismételt vágy, amelyet azonban útközben a gyűlölet és a tolerancia hiányának realitása gátol. E politika megfelelő működése következőképp részben meghatározza Európa nemzetközi geopolitikai helyzetét.

Hogyan vizsgálhatjuk felül hatékonyan ezt a szomszédsági és partnerségi támogatási eszközt? A lényeg egyetlen szóban összefoglalható: ambícióval.

Tulajdonképpen még több ambícióval a civil társadalommal és a helyi hatóságokkal folytatott párbeszédekben: az említett eszköz kialakításában és ellenőrzésében való részvételük javítása érdekében.

Több ambícióval a támogatások területén: a szomszédos országok közigazgatási, helyi és regionális kapacitásainak javítása, valamint a civil társadalomnak szánt csereprogramok népszerűsítése érdekében.

Több ambícióval a demokrácia, a jogállamiság és az emberi jogok területén.

Ezt a költségvetési támogatást azonban kiválasztási eljárásnak kell alávetni, hogy csak azok számára tegyünk hozzáférhetővé, akik hasznosítani tudják – országspecifikus megközelítéssel, politikai feltételekhez kötve, és emlékeztetben tartva politikáink értékelésének tökéletesítését. Elengedhetetlenül fontos a *par excellence* keretet jelentő európai szomszédságpolitika, valamint az olyan regionális kezdeményezések, mint a fekete-tengeri szinergia és a jövőbeli keleti partnerség közötti kapcsolat tisztázása is.

Tulajdonképpen azáltal, hogy a politikákat egyre behatároltabb földrajzi területekre korlátozzuk, azt kockáztatjuk, hogy elveszítjük az Európai Unió által követni kívánt szomszédságpolitika általános irányát, ismertségét és átláthatóságát.

Ezen az áron javítjuk az Unió kohézióját és összehangolását, az erre szánt költségvetésünket túlnyomórészt a kívánt irányokban utaljuk ki, és az Európai Unió végül teljes mértékben betölti stabilitási központi szerepét.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE). – (RO) Az Európai Szomszédsági és Partnerségi Támogatási Eszköz jelentős mértékben hozzájárult az Európai Unió szomszédos államaival fenntartott kapcsolatok fejlődéséhez.

Az egyik finanszírozási lehetőség a szomszédsági beruházási keret, melynek keretében az Európai Szomszédsági és Partnerségi Támogatási Eszközből kiutalt összeg felül az EU tagállamainak lehetősége nyílik arra, hogy adományokkal vegyen részt. Tisztában vagyunk azzal, hogy ebben a tanulmányban az Európai Szomszédsági és Partnerségi Támogatási Eszköznek biztosított finanszírozás nem elégséges az e térségre vonatkozó ambiciózus célkitűzések teljesítéséhez.

Nyomatékosan felkérjük az Európai Bizottságot arra, hogy végezzen elemzést a szóban forgó eszközkhöz egyenletesebben elosztott összegek jövőbeli kiutalásához, különösen abban a helyzetben, amikor más kezdeményezéseket, például a fekete-tengeri szinergiát is megfelelő finanszírozással kell támogatni. Románia – a térség által a stabilitás, a fejlődés, az energiabiztonság, állampolgárainak biztonsága és a környezetvédelem tekintetében biztosított nyilvánvaló lehetőségek alapján – eddig is támogatta és a jövőben is támogatni fogja a Fekete-tenger térségének fontosságát az Európai Unió szempontjából.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Az Európai Szomszédsági és Partnerségi Támogatási Eszközt jobban ki lehet, és ki kell használni a Fekete-tenger térségében. Véleményem szerint a Fekete-tenger térségében a szinergia pozitívum. Úgy vélem azonban, hogy ennek a térségnek különleges a geostratégiai jelentősége, és strukturáltabb együttműködési keretet érdemel a skandináv együttműködési keret vagy az unió a mediterrán térségért modellje alapján.

Az Európai Szomszédsági és Partnerségi Támogatási Eszköznek jobban hozzá kellene járulnia az Európai Unió és a Fekete-tenger, valamint az Európai Unió és a Moldovai Köztársaság, illetve Ukrajna közötti szállítási összeköttetések fejlesztéséhez. Románia több együttműködési programot szeretne kidolgozni a romániai és a moldovai köztársaságbeli városok között. Örömmel fogadom a városok közötti párbeszéd fejlesztését ösztönző CIUDAD program elindítását.

A Fekete-tenger partján lévő kikötők fejlesztésének, a cseppfolyósított gáz-tároló terminálok építésének, valamint a fekete-tengeri térség államai és a tagállamok közötti vasúti és közúti összeköttetések fejlesztésének szerepelnie kell azok között a prioritások között, amelyekre ezt az eszközt igénybe vesszük. Ezenkívül úgy vélem, ezt az eszközt ugyancsak igénybe kell venni az energiaszektorbeli együttműködéshez, valamint a Nyugat-Balkán térségébe történő energiaszállítási infrastruktúra bővítéséhez és egységesítéséhez.

Elnök. – Elnézést kell kérnem Alexandru Nazare úrtól, mivel az Elnökség tévedése miatt nem biztosítottunk neki felszólalási lehetőséget a rendes felszólalási idő alatt, bár szerepelt a listán. A „catch-the-eye” ideje után átadom neki a szót.

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN). – (PL) Elnök úr, három kérdésre szeretném felhívni a figyelmet ebben a vitában. Először is elengedhetetlenül fontos, hogy – a 2007–2013 közötti időszakra szóló pénzügyi terv rendelkezéseinek megfelelően – az EU költségvetéséből a mediterrán országoknak és a kelet-európai országoknak szánt pénzügyi támogatás tekintetében a földrajzi felosztás fennmaradjon, és hogy az Európai Beruházási Banki hitelei formájában továbbra is nyújtsunk támogatást ezeknek az országoknak. Az említett országoknak szánt hitelek EBB által a 2007–2013 közötti időszakra előrejelzett alsó határa – 8,7 milliárd EUR a mediterrán országok számára, és csupán 3,7 milliárd EUR a kelet-európai országok és Oroszország számára – a kelet-európai országok szempontjából kedvezőtlennek tűnik abban az értelemben, hogy szükségleteikhez képest aránytalanok.

Másodszor, elengedhetetlen az említett országokkal a keleti partnerség égisze alatti energiaügyi együttműködés, valamint olyan feltételek teremtménye, amelyek biztosítják ezekből az országokból az energiaforrások Európába szállítását, hozzájárulva ahhoz, hogy az energiaellátás terén alternatívákat biztosítson Európának. Harmadszor és végezetül, elengedhetetlenül fontos az EU gazdasági integrációjának elmélyítése a keleti partnerség országaival, a szabadkereskedelmi övezet ezen országokra történő kiterjesztésével, valamint társadalmi integrációval, melynek végső célkitűzése az ENPI-országok lakosai számára a vízumkövetelmények eltörlése kell legyen.

Daniel Petru Funeriu (PPE-DE). – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim, az Európai Unió szomszédos államainak szánt politika kidolgozásakor nem hagyhatjuk figyelmen kívül az említett országokban tapasztalható demokratikus deficitet. Ez a történelmükben gyökerezik. A demokratikus társadalom létrehozása érdekében szükségünk van arra, hogy ezen országok valamennyi állampolgára tisztában legyen a demokráciával.

A jelentés – egyébként joggal – fejtegeti a személyközi kapcsolatokat, én pedig azt a kérdést vetném fel Önöknek, hogy milyen jobb módja van a személyközi kapcsolatok létesítésének, mint az, hogy lehetővé tesszük ezen országok állampolgárai számára a szabad beutazást az Európai Unióbba?

Ezért felkérem a Tanácsot, hogy engedélyezze a Moldovai Köztársaság állampolgárai számára, hogy vízum nélkül utazhassanak be az Európai Unióbba; egyébként ez az egyetlen olyan ország, amelynek nyelve megegyezik az Európai Unió egyik hivatalos nyelvével. Egy ilyen intézkedés elfogadásáig természetesen arra kérném a Bizottságot, hogy tegyen meg minden szükséges lépést a Chișinău városában lévő „közös vízumközpont” működőképessé tételéhez. Valódi példát kell mutatnunk.

Corina Crețu (PSE). – (RO) Az elmúlt hat hónapban az Európai Unió sorozatos kihívásokkal szembesült, melyek megkérdőjelezték szerepét, kohézióját, cselekvési és reakcióképességét.

A grúziai válság és a gázválság kihangsúlyozta, hogy nem tudunk folyamatosan szembeszállni azokkal a keletről érkező fenyegetésekkel, amelyek a nemzetközi stabilitásra és energiabiztonságunkra irányulnak.

Kedvezően fogadom a szóban forgó jelentésben javasoltak szerinti ambiciózus keleti partnerséget, annál is inkább, mert hatékonyabb együttműködésre és Grúzia újjáépítésének támogatására törekszik, miközben javaslatot tesz egy szabadkereskedelmi övezet jövőbeli létrehozására és az Európai Unió számára a vízumkövetelmények feloldására.

Úgy vélem azonban, hogy nagyobb jelentőséget kell tulajdonítanunk a moldovai köztársaságbeli helyzetnek, ahonnan aggasztó jelzéseket kapunk a véleménynyilvánítás szabadságáról és az idén tavasszal esedékes választások tisztességességéről.

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE). – (RO) Az Európai Szomszédsági és Partnerségi Támogatási Eszköz alapvető fontosságú az európai szomszédságpolitika, különösen a keleti partnerség és a Fekete-tenger térségében folytatott együttműködés sikeréhez.

A keleti partnerségre irányuló projekt csak akkor lehet sikeres, ha rendelkezik az egyértelmű célkitűzések megvalósításához szükséges finanszírozással. Ugyanakkor ésszerűsíteniünk kell a keleti partnerségben érintett fellépések és pénzeszközök értékelésének mechanizmusait ahhoz, hogy az európai támogatást egyes kormányok ne kezeljék hűtlenül, és ne használják nem megfelelő célokra a politikai ellenzékkel szemben.

Fellépéseinknek mindig jól kidolgozottnak kell lenniük ahhoz, hogy az állampolgárok számára nyilvánvalóak legyenek az azokból származó előnyök. Úgy vélem, az Európai Szomszédsági és Partnerségi Támogatási

Eszköz által biztosított európai finanszírozásnak a keleti partnerség célterületén folytatott határokon átnyúló együttműködésre irányuló intézkedéseket kell előnyben részesítenie.

A határokon átnyúló együttműködésnek az a pontos feladata, hogy döntően hozzájáruljon a regionális fejlesztéshez, bizalmat építve ki a szomszédos államok között, és harmóniát teremtve a nemzetek között, elősegítve eközben az emberek határokon keresztül mozgását, emellett a kereskedelemnek különösen előnyös multiplikátorhatásai lehetnek.

Alexandru Nazare (PPE-DE). – (RO) Az Európai Szomszédsági és Partnerségi Támogatási Eszköz nélkülözhetetlen a stabilitás, a demokrácia és a jólét biztosításához a térségben. Ezenkívül ez az eszköz átforgalmazza a határokról alkotott fogalmunkat, a zárt terület és kizártság képét felváltja az együttműködési és politikai kapcsolatokkal rendelkező terület fogalma.

Az EU-tól keletre lezajlott közelmúltbeli események, amelyekről már esett szó a Házban – a gázprobléma és a válság Grúziában – újra bebizonyították, hogy szükség van egy olyan stratégiára, amely biztosítja, hogy az EU aktív szerepet vállalhasson ezen a geopolitikai területen. A határainktól keletre fekvő területekre vonatkozóan koherensebb személetet kell elfogadnunk. Olyan tiszta célokra van szükség, amelyek egyaránt tükrözik az Európai Unió érdekeit és a partnereink sajátos igényeit.

Örömmel üdvözlöm az olyan kezdeményezéseket, mint a fekete-tengeri szinergia és a keleti partnerség, amelyek megszilárdítják a régió országai közötti együttműködést, különös tekintettel a Moldovai Köztársaságra és Ukrajnára, valamint a Kaukázus és a Kaszpi-tengeri régió államaira. Aktívabb szerepet kell vállalnunk a fekete-tengeri térségben is, hogy megalapozzuk a Törökországgal és Oroszországgal kialakítandó kapcsolatainkat, mivel ez a terület az Európai Unió, Törökország és Oroszország szomszédságában helyezkedik el.

A partnerség olyan résztvevő országok számára is üdvös ösztönzést jelent, amelyek európai uniós tagságra pályáznak, mint például a Moldovai Köztársaság. Ez a partnerség jelentősen megnöveli az elkötelezettség szintjét mindkét oldal részéről.

A továbbiakban szeretnék pár szót szólni az EURONEST kezdeményezésről is, amely csupán egy példája annak a sajátos megoldásnak, amely révén javítani lehet az Európai Szomszédsági és Partnerségi Támogatási Eszköz alkalmazását olyan államokban, mint Örményország, Azerbajdzsán, Grúzia, Moldova, Ukrajna vagy Fehéroroszország.

A politika alkalmazását nem javíthatjuk a pénzügyi támogatás szintjének megemlése nélkül. A pénzügyi csomag kibővítésének szükségességén kívül ugyanannyi figyelmet kell fordítanunk arra is, hogy milyen módon költik el ezeket a támogatásokat.

Úgy vélem, a támogatások előirányzására vonatkozó pénzügyi mechanizmusok tekintetében rendkívül fontos az átláthatóság garantálása. Emellett az a véleményem, hogy a forrásokat úgy kell kiutalni, hogy javítani lehessen a partnerországokban élő civil társadalom közös projektekbe való bevonását, illetve az érintett országok polgárainak mobilitását, köztük a vízumkövetelmények enyhítését.

Benita Ferrero-Waldner, a Bizottság tagja. – Elnök úr, úgy gondolom, hogy ez az ENPI-re vonatkozó vita valójában elővezette a Bizottság következő, a keleti partnerségre vonatkozó közleményét. Az Önök által előterjesztett ötletek közül sok szerepel a keleti partnerségről szóló közleményben, és biztos vagyok abban, hogy amikor kézhez veszik, elégedettek lesznek vele.

Hadd mondjak el néhány dolgot. Természetesen nagyon hálás vagyok a sok javaslatért. A keleti partnerség lényege az, hogy együtt szeretnénk működni a keleti partnereinkkel – Ukrajnával, Moldáviával, Fehéroroszországgal – ha kell, a demokrácia és az emberi jogok terén, de a három kaukázusi állammal is a kereskedelemben, hogy megpróbáljunk még mélyrehatóbb társulási megállapodásokat létrehozni, másodsorban az energia területén, harmadsorban pedig a mobilitás fokozásában. A vízummentességre vonatkozó javaslataikkal kapcsolatban: a vízumrendszer egyszerűsítésével fogjuk kezdeni, bár ez sem könnyű, mivel számos tagállam még mindig húzódozik. Aztán természetesen vannak különböző platformok, amelyeket már említettem: például a civil társadalomra, az energiaügyre és a közlekedésre vonatkozó platform, vagy igen, az, ahol a bevált gyakorlatokat ki lehet cserélni.

A finanszírozással kapcsolatban csak annyit mondhatok, sajnos nincs több rendelkezésre álló pénzeszközöm. Természetesen – ahogyan ezt a szomszédságpolitika szülőanyjaként mindig elmondom – nagyon szeretném, ha több lenne. Az Önök intézménye egy nagyon fontos költségvetési hatóság, tehát kérem adjanak nekünk

egy esélyt a jövőben, és ténylegesen támogassanak is. Ez vonatkozik délen az „unió a mediterrán térségért” kezdeményezésre, keleten pedig a keleti partnerségre és az ENPI-re is.

A támogatás jelenlegi mértéke a keletnek fejenként évi 3,6 EUR, a déli szomszédságnak 3,4 EUR. Tehát mint ahogyan láthatják, majdnem azonos szinten vagyunk. Ez azonban sosem elég, mert a kihívások és a szükségletek hatalmasak. Tehát megalkottuk az úgynevezett szomszédsági beruházási keretre (NIF) vonatkozó elképzelést, amelyet nagyobb projektek kivitelezésére lehet felhasználni.

Ez minden, amit pillanatnyilag elmondhatok Önöknek, de talán egy későbbi fázisban, amikor a keleti partnerséget tárgyaljuk, belemehetünk a részletekbe is. Mindenesetre köszönöm, hogy részt vettek a vitában, és köszönöm a javaslatokat. Nagyon összhangban vannak azzal az iránnyal, amerre tartunk.

Konrad Szymański, előadó. – (PL) Elnök úr, szeretnék néhány észrevételt tenni ezzel a vitával kapcsolatban. Az eljárások egyszerűsítése, a szomszédságpolitika végrehajtási módjának nyomon követése és az Európai Parlament felügyeleti szerepe olyan kérdések, amelyekkel 2005 óta küzdünk, és úgy tűnik, e tekintetben sokkal többet nem tehetünk. Ma azonban kétségkívül fontos, hogy szomszédságpolitikánkat politikai tartalommal egészítsük ki. Ez a politikai tartalom olyan kérdéseket foglal magában, mint a vízumok, a közös piac és az energiaügy. Ha nem kezeljük ezeket a kihívásokat, elveszíthetjük azt a lehetőséget, hogy szomszédságpolitikánkat saját feltételeink szerint alakítsuk ki. Az idő ellenünk van. Azok az országok, amelyek ma szomszédságunk részét képezik, elveszíthetik stabilitásukat, és a regionális rend létrehozásának más alapelveire térhetnek át. Efféle eredménnyel nem leszünk elégedettek, és lehet, hogy a történelem soha nem ad nekünk újra ilyen lehetőséget. Az ilyen események saját biztonságunkat is érinteni fogják, és ezért a problémáról – konkrétan az Európai Unió érdekeiről – teljesen önző módon is el kell gondolkodnunk, hogy szomszédságunk stabilitás és jólét térsége legyen.

Ami a költségvetést illeti, nagyon jól tudom, hogy a szomszédságpolitika reformja tekintetében a Képviselőház számos részlege egyetért a politika sajátos területeinek finanszírozására, valamint adott régiók finanszírozására vonatkozó kérdésekben, de nem szabad megfeledkeznünk arról, hogy a szomszédságpolitika a költségvetésnek csak egy szakasza, és arról sem, hogy a következő pénzügyi terv alatt minden változatlan maradjon. Ha sikerül finanszíroznunk a földközi-tengeri, a keleti és a fekete-tengeri szomszédságot is, mindannyian győztesek leszünk. Ilyen sikert a szomszédság egyetlen részén sem érhetünk el másik rész rovására, mert az EU költségvetését úgy alakítottuk ki, hogy ez elkerülhető legyen. Inkább az EU költségvetésének reformjára kellene összpontosítanunk, hogy minden rész (a mediterrán, a keleti és a fekete-tengeri szomszédság) részesüljön a jövőbeli pénzügyi tervből.

Marcin Libicki (UEN). – (PL) Elnök úr, sajnálom, hogy Szymański úr kiváló jelentésének összefoglalását Ferrero-Waldner asszony nem hallhatta, mert továbbra is más témák foglalkoztatják.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra holnap kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Alin Lucian Antochi (PSE), írásban. – (RO) Teljes szívemből támogatom a jelentés azon rendelkezéseit, amelyek célja, hogy fokozzák az Európai Uniónak az ENPI célállamai iránti politikai kötelezettségvállalása szintjét, emellett kilátásba helyezik az egyes országokhoz igazított társulási megállapodások aláírását.

E politika hatékony végrehajtása érdekében az érintett államoknak teljes mértékben el kell köteleződniük a társadalmon belüli demokratikus reformfolyamat iránt. A reformok, különösen a demokrácia, a jogállamiság és a véleménynyilvánítás szabadsága területéhez kapcsolódó reformok végrehajtása az említett államok számára továbbra is komoly probléma, és hatásaik politikai akaratától, valamint a civil társadalom és állampolgáraik elköteleződésének mértékétől is függ.

Fontos, hogy ezeknek az országoknak a lakossága megértse, hogy az európai integráció nemcsak a határok törvényes átlépésének lehetőségét nyújtja, hanem valódi esélyt is kínál arra, hogy az országot kimozdítsa a holtpontról. Ebben az összefüggésben az európai projekteknek konkrétabb rendelkezéseket és különleges pénzeszközöket kell biztosítaniuk a lakosság tájékoztatására.

A lakosság megismertetése az integráció előnyeivel és az ország európai uniós csatlakozását követően vállalt kötelezettségeikkel olyan hatással jár, hogy aktívan bekapcsolódnak a társadalomban zajló reformfolyamatba, és csökken a hatalmon lévő elitnek az a lehetősége, hogy kényszerítő intézkedéseket alkalmazhasson az ellenzéki politikai pártok és a civil társadalom ellen.

Adam Bielan (UEN), írásban. – (PL) Elnök úr, az a kezdeményezés, amelyet Lengyelország és Svédország csak tavaly támogatott, már nem vitatott. A keleti határokon túli szomszédokkal folytatott szorosabb együttműködés nemcsak mindkét oldal számára előnyös, hanem Európa biztonsága szempontjából is lényeges és stratégiai fontosságú.

A keleti határainkon túli politikai és gazdasági helyzetnek közvetlen hatása van az EU egészében fennálló helyzetre, továbbá gazdasági egyensúlyunkra és biztonságunkra. A tavalyi év Oroszország számára a szomszédaival fenntartott kapcsolatainak próbája volt, amelyben a Kreml egészen egyszerűen kudarcot vallott.

A keleti szomszédságpolitika fejlesztése ezért szükségessé teszi aktív részvételünket a dél-kaukázusi térségben és a legközelebbi szomszédainkat érintő eseményekben. Ez a részvétel az adott területeken folytatott együttműködésünk előfeltétele. Itt a civil társadalom, valamint a demokratikus és az intézményi reformok támogatására, illetve Európa energiabiztonságának garantálására gondolok. Mutassuk meg, hogy mi lehetünk a legfontosabb szereplők keleten, és ne engedjük, hogy Oroszország végrehajtsa saját neoimperialista játéktervét!

Janusz Lewandowski (PPE-DE), írásban. – (PL) Az Európai Szomszédsági és Partnerségi Támogatási Eszköznek a déli és a keleti szomszédságpolitika finanszírozásához történő felhasználása e térségek egyikének a rovására sem történhet. E finanszírozás felhasználása vonatkozásában különösen fontos más források, köztük a magánfinanszírozás átláthatóságának biztosítása.

Az új EU–Oroszország megállapodásra irányuló tárgyalások során Oroszország fokozottabb együttműködésére kell összpontosítanunk, meghatározva a támogatás jobb megtervezését és többéves programozását eredményező egyértelmű pénzügyi együttműködési prioritásokat azon garanciák tekintetében, amelyek révén az orosz hatóságoknak nyújtott bármiféle pénzügyi támogatás hozzájárul a demokratikus normák erősítéséhez Oroszországban, valamint annak biztosítása tekintetében, hogy több, finanszírozásra elkülönített, közös projekt legyen.

Hangsúlyoznám azt is, hogy tényleges politikai feltételek és garanciák megteremtésére van szükség annak biztosításához, hogy a Fehéroroszországnak szánt segítségnyújtás azonnali és közvetlen hatással legyen az állampolgárokra, és azzal a hatóságok ne éljenek vissza politikai ellenfelek megtámadása céljából. Az Európai Uniónak hatékonyabb támogatást kellene nyújtania a civil társadalomnak és a demokráciát védelmező politikai pártoknak.

Az Európai Unió keleti szomszédságában nemrégiben bekövetkezett geopolitikai események kihangsúlyozták annak jelentőségét, hogy az európai szomszédságpolitikát – a partnerek igényeihez való hatékonyabb hozzáigazításával – tovább kell fejleszteni, amely magában foglalja az EU fokozottabb részvételét a fekete-tengeri térségben.

Marianne Mikko (PSE), írásban. – (ET) Az Európai Parlament Moldováért felelős delegációjának vezetőjeként természetesen érdekelnek az ENPI keleti dimenziójában bekövetkezett fejlemények.

Teljesen megértem és támogatom az Európai Unió déli tagállamainak az ENPI déli dimenziója fejlesztésének előmozdításához fűződő érdekeit. Ugyanakkor meggyőződéseim, hogy nem hanyagolhatjuk el keleti szomszédainkat. Közös otthonunk biztonsága és jóléte szempontjából a keleti és a déli szomszédaink egyformán fontosak számunkra.

A jelenlegi, 2010-ig hatályos rendszer alapján az ENPI pénzeszközeinek elosztása egyenlőtlen: 70% jut a déli dimenzió országainak, és mindössze 30% a keleti dimenzió országainak. A finanszírozásra vonatkozóan újabb megbeszélések az idén kezdődnek. Őszintén remélem, hogy a jelenlegi rendszer módosulni fog e megbeszélések során, és hogy a jövőben a pénzeszközök indokolható módon egyenlően kerülnek elosztásra.

A tavaly nyári események miatt – itt az orosz-grúz konfliktusra utalok – keleti szomszédaink véleményem szerint indokoltan várnak az EU-tól több hozzájárulást a biztonság megőrzésére. Az EU részvétele nem korlátozódhat csupán kinyilatkoztatott politikai támogatásra, hanem a reformok megvalósításában nagyon is valós együttműködést és segítségnyújtást is kell tartalmaznia.

Kimondhatatlanul boldog vagyok, hogy Észtország a nemrég létrehozott szomszédsági beruházási keret 15 alapító tagjának egyike. A jelenlegi gazdasági recesszió idején az 1 millió eurós támogatás meglehetősen jelentős és konkrét tett.

Toomas Savi (ALDE), írásban. – Elnök úr, üdvözlöm azt az elképzelést, hogy „a keleti partnerség nem lehet akadály a EU-tagságnak azon szomszédos országok esetében, amelyek [...] csatlakozni [kívánnak]”, amint azt a jelentés megállapította. A lehetséges jövőbeli tagságra irányuló ösztönzés a keleti partnerség szerves része, mivel a sikeres feltételes megközelítés alapját képezi.

Bár a teljes demokratikus átmenet irányába való haladás országonként változó – Fehéroroszországban csak kisebb előrelépések történtek, míg Ukrajnában és Grúziában néhány jelentős lépés történt –, az Európai Uniónak a keleti szomszédság országai számára mindig fenn kell tartania az EU-csatlakozás lehetőségét, mivel a működőképes demokrácia, a jogállamiság és az emberi jogok tiszteletben tartására irányuló erőfeszítések néha a visszaesésig kimerítőek lehetnek.

Az Örményországgal, Azerbajdzsánnal, Grúziával, Moldovával, Ukrajnával és Fehéroroszországgal szemben az Európai Szomszédsági és Partnerségi Támogatási Eszköz, valamint a csatlakozási ösztönzés elsődleges célja, hogy folyamatos haladást biztosítson az adott országokban a megszilárdított demokrácia felé.

23. A hivatalos fejlesztéstámogatástól eltérő tevékenységek finanszírozása az 1905/2006/EK rendelet hatálya alá tartozó országokban (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Berman úr Fejlesztési Bizottság nevében előterjesztett jelentése (A6-0036/2009) az 1905/2006/EK rendelet hatálya alá tartozó országokban a nem a hivatalos fejlesztéstámogatás keretébe tartozó tevékenységek finanszírozásáról (2008/2117(INI)).

Thijs Berman, előadó. – (NL) Én is örülök, hogy Deva úr helyet foglalt, most már Ferrero-Waldner asszony hallani fog engem, ami nagy megkönnyebbülés.

Ez a példa nélküli, elharapózó gazdasági válság a fejlődő országok számára kiújuló katasztrófát von maga után. A válság következtében visszaesnek az alapanyagárak, kevesebb a befektetés, kevesebb a kereskedelmi hitel, a bevándorlók pedig kevesebb pénzt küldenek haza. Eközben valamennyi gazdag ország bruttó hazai terméke rohamosan csökken, ami azt jelenti, hogy a fejlesztési együttműködésre szánt költségvetés is megtizedelődik, mivel ez a GDP 0,7%-a, legalábbis ennyinek kellene lennie, és a legtöbb ország még így sem tudja betartani ígéreteit.

Itt az új politikai eszközről szóló vita kontextusa a tárgy. Ha spanyol diákok néhány hónapos latin-amerikai tanulmányi ösztöndíjat kapnak, vagy fordítva, akkor az ilyen csere hasznos, szükséges és kívánatos, egy ilyen projekt viszont nem finanszírozható kizárólag olyan pénzeszközökkel, amelyek célja a szegénység elleni küzdelem. Míg ezen a területen az EU általi finanszírozás üdvözlendő, nem jelenti a szegénység elleni küzdelmet. Kiábrándító, ha ilyen projekteket vissza kell vonni, egyszerűen azért, mert nem létezik olyan jogalap, amelynek alapján támogathatók lennének.

Ezért kerestünk egy szerény eszközt, amellyel az EU a fejlődő országokban végrehajthat olyan politikát, amely a szó szoros értelmében nem tartozik a szegénység elleni küzdelem körébe. Találni kell majd olyan pénzügyi forrást és jogalapot, amely nem tartozik a fejlesztési politika körébe. A jogalap ezért nem alapulhat a Nizzai Szerződés 179. cikkén, mert itt pontosan a fejlesztési politika jogszabályi alapját kellene elkerülni.

Az EU saját érdekei – az európai diákok tanulmányútjai – nem finanszírozhatók a 179. cikk alapján. Ezenkívül az EU-nak a fejlesztési pénzeszközök elköltésekor eleget kell tennie a fejlesztési együttműködés, konkrétan a szegénység elleni küzdelem tekintetében jogszabályban előírt követelményeknek.

Némi kreativitással előteremthetők más források. Az iparosodott országok eszköz kiterjesztése egy olyan lehetőség, amelyet a Külügyi Bizottság terjesztett elő, és amelyet a saját bizottságom is támogat. Lehetőség még az oktatás, a kultúra és a kutatás, bár ez a 150., a 151. és a 170. cikk kombinációja. Ezzel az összetett jogalappal az Európai Parlament teljes együttdöntést tartana fenn ezzel az eszközzel kapcsolatban, a pénzt pedig, melynek összege jelenleg mintegy 13 millió EUR, nem a fejlesztéspolitikai kasszából és nem is a külpolitikai kasszából vennénk ki.

Előadóként – és ebben a Fejlesztési Bizottság támogatni fog engem – nem tudok egyetérteni a 179. cikkel mint jogalappal. Ha ez lenne a jogalap, ez az új eszköz hatástalanná válna, tekintettel arra, hogy pontos célja az, hogy megakadályozza a fejlesztési pénzeszközök más célokra történő felhasználását. Következésképp nem kell jogalapraknak kell lennie ehhez az eszközhöz, amely kötelezővé teheti.

Ezért az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportjával amellet érvelek, hogy ezt a módosítást halasztást nem tűrő kérdésként vissza kell vonni. Ütközik a közös

érdekünkel, hogy védeni kell a fejlesztési együttműködésre szánt költségvetést, még gazdasági válság idején is.

Benita Ferrero-Waldner, a Bizottság tagja. – Elnök úr, először is szeretném megerősíteni azt a kötelezettségvállalást, amelyet a Bizottság nevében tettem a pénzügyi eszközök 2009-ben történő féléves felülvizsgálatára. Ez a Parlament kérésére adott válaszom volt az eszközökkel kapcsolatos végső tárgyalások során.

Ez a felülvizsgálat közlemény formájában konkretizálódik, melyekhez adott esetben jogalkotási javaslatok kísérnek. A közlemény elfogadása 2009 áprilisában várható, és szerepel a Bizottság jogalkotási munkaprogramjában.

A felülvizsgálat az eszközök végrehajtásáról szól. Meg kell különböztetni a jelenleg folyamatban lévő – és a rendeletekben előirányzott – más féléves felülvizsgálatától, amely a 2011-2013 közötti időszakra vonatkozó programozási dokumentumokhoz és stratégiai dokumentumokhoz kapcsolódik. Ez az új programozás demokratikus ellenőrzések sorozatára ad majd lehetőséget – csakis, mint a 2007-2010 közötti időszakra vonatkozó első programozási tapasztalat esetén.

A két programozási tapasztalat eltérő, de kiegészíti egymást. Fontos, hogy az eszközökkel kapcsolatos kérdéseket az új programozási időszak előtt rögzítsük. A stratégia és a programozás felülvizsgálatára 2009-ben kerül sor, hogy készen legyen a Parlament általi 2010-es demokratikus ellenőrzésre.

Ami a fejlesztési együttműködési eszközt (DCI) illeti, előzetes gondolatmenetünk megerősít egy olyan kérdést, amely a felülvizsgálat középpontjában fog állni: a DCI alkalmazási körébe tartozó országoknak szánt hivatalos fejlesztési támogatástól eltérő tevékenységekkel kapcsolatos jogalkotási hiányosság.

Melyek ezek a hivatalos fejlesztési támogatástól eltérő tevékenységek? Eltérő jellegűek, de a Parlament által kezdeményezett jelenlegi négy előkészítő intézkedés megfelelő rálátást biztosít arra, amiről beszélünk: a DCI alkalmazási körén kívüli közepes jövedelmű ázsiai és latin-amerikai országokkal folytatott együttműködésre, valamint a Kínával és Indiával folytatott üzleti és tudományos cserékre.

Az ilyen tevékenységekkel kapcsolatban egyetértünk Önnel abban, hogy léteznie kell olyan jogszabálynak, amely előmozdítja az EU DCI-országokkal kapcsolatos aggodalmait. Ez vagy új jogi aktus segítségével, vagy az iparosodott országok eszközről (ICI) szóló, hatályos rendelet módosításával valósítható meg.

Amikor 2006-ban kidolgoztuk az új külkapcsolati eszközöket, megállapodtunk abban, hogy belpolitikáink külső dimenziójára is ki kell terjedniük. Megállapodtunk abban, hogy ezt a külső fellépésekre vonatkozó jogalap értelmében lehetne megvalósítani. Ez a korábbi helyzethez képest számottevő egyszerűsítést jelentett.

A Bizottság nehezen fogja követni ezt a megközelítést. Véleményünk szerint a jogalapnak tükröznie kell az eszköz célkitűzéseit és tartalmát. Elismerjük, hogy a hivatalos fejlesztési támogatástól eltérő tevékenységek problémásak. Természetükből adódóan ezek a tevékenységek nem minősülnek fejlesztési támogatásnak. Ezért egy olyan javaslat, amely csak ilyen tevékenységekkel foglalkozik, nem tarthat fejlesztési együttműködés körébe – a 179. cikk alapján, ahogyan Ön említette.

Tekintettel arra, hogy ismert hivatalos fejlesztési támogatási tevékenységeket akarunk leszabályozni, úgy tűnik, hogy a legmegfelelőbb jogalap a Szerződés 181a. cikke lesz, mivel az a gazdasági, a pénzügyi és a műszaki együttműködésre vonatkozik. Mielőtt azonban a Bizottság bármilyen javaslatot tenne, a Parlament által kifejezésre juttatott álláspont fényében alaposan mérlegeli a kérdést. Hasznos lenne ismerni a Parlament álláspontját, hogy – ígéretünkhöz híven – a választások előtt véglegesíthessük javaslatainkat.

Végezetül: megértem, hogy a javaslat több forrást követel. Ezt meg kell vizsgálnunk. Önök ismerik a pénzügyi keret negyedik fejezetének igen szoros helyzetét. Érvelhetnénk azzal, hogy a feltörekvő országok átmeneti helyzetben vannak, és hogy a jelenlegi támogatási keretnek ezt az átmenetet kell kísérnie, azaz a fejlesztési fókuszról fokozatosan áttérve a hivatalostól eltérő fejlesztési támogatási tevékenységre. Ez a felülvizsgálat részeként vizsgáljuk meg.

Ezek a Bizottság kezdeti észrevételei a ma megvitatásra kerülő jelentéssel kapcsolatban. Közös munkánkhoz jó alapnak tekintjük, és várom a képviselők mondanivalóját.

Vicente Miguel Garcés Ramón, a Költségvetési Bizottság véleményének előadója. – (ES) Elnök úr, a Költségvetési Bizottság véleménye szerint mindennél fontosabb az egyes költségvetési tételek egyértelmű elhatárolása.

Ezért a legrealisabb lehetőségnek egy új eszköz létrehozása tűnik a rendelet hatálya alá tartozó országoknak szánt hivatalos fejlesztési támogatástól eltérő intézkedésekre.

Költségvetési szempontból a Fejlesztési Bizottság finanszírozási javaslata nem tűnik megfelelőnek, mivel ez a pénz nem létezik, és ezekben a költségvetési tételekben nincsenek többéves alapon kiutalt pénzeszközök. Van finanszírozás 2009-re, későbbi időszakra azonban nincs.

Mindenesetre, tekintettel arra, hogy a szóban forgó új együttműködési eszköz finanszírozásának összhangban kell lennie a 2007–2013 közötti időszakra szóló pénzügyi kerettel, érdemes kiemelni a pénzügyi keret féldíós felülvizsgálatának jelentőségét. Ennek lehetővé kell tennie a különböző fejezetekben foglalt felső határok kiigazítását.

Nirj Deva, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, nagyon lelkesen üdvözlöm Ferrero-Waldner biztos asszony iménti nyilatkozatát, és arra kérem képviselőcsoportomat, hogy vonja vissza módosítását, hogy ez a jelentés mielőbb áthaladhasson. Ellenkező esetben meglehetősen nehéz helyzetben vagyok, viszont ebben a kérdésben támogatnom kell a szocialista előadót.

Azt kell mondanom, hogy a fejlesztési eszköz fejlesztési célokat szolgál. Ha azonban megnézi valaki, hogy mit jelent a fejlesztési eszköz, különösen a 179. cikk, minden megszorítás ellenére a hivatalos fejlesztési támogatási (ODA) eszköz lehetővé teszi múzeumok, könyvtárak, művészetek, iskolai zenei nevelés, edzési felszerelések és helyszínek előmozdítását; ezek mindegyike hivatalos fejlesztési támogatásnak számít. Koncertturné vagy a sportolók utazási költségeinek támogatása azonban természetesen nem számít annak. Fejlődő országokban szervezett olyan kulturális programok, amelyek fő célja az adományozó kulturális értékeinek népszerűsítése, nem számítható hivatalos fejlesztési támogatásnak. Kizárja a katonai támogatást, de nem zárja ki a békefenntartást. Igen változatos tevékenységekre terjed ki: még a rendőrök képzési kapacitásának biztosítására és fokozására irányuló polgári rendőrségi munka, a katonák leszerelése, a választások felügyelete, a bányák és a szárazföldi aknák megszüntetése is mind hivatalos fejlesztési támogatás.

Tehát azt a kérdést tesszük fel magunknak e Parlamentben, hogy csak fecsérjük-e az időnket, amikor tulajdonképpen a munka legfőbb területét lefedi az ODA-eszköz. Örömmel fogadom tehát Ferrero-Waldner biztos asszony azon kijelentését, miszerint azért van a 181a. cikk, hogy lehetővé tegye pénzeszközök keresését egyes kollégáim által remélt dolgokhoz.

Ana Maria Gomes, a PSE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, döntő jelentőségű rendezni a nem ODA-intézkedések finanszírozásával kapcsolatos jogalkotási hiányosságot a DCI alkalmazási körén kívül eső országokban. Az említett hiányosság kezelését célzó eszközre irányuló javaslatnak a DCI-t egyértelműen ODA-eszközként kell megtartania, és lehetővé kell tennie a tisztán ODA-fejlesztési együttműködésre kiutalt pénzügyi források, valamint a fejlődő országokkal folytatott, nem ODA-fejlesztési együttműködés más típusaira kiutalt pénzügyi források között. Ez a különbségtétel önmagában nagyon lényeges politikai üzenet, és megfelelően ismertté tenné az EU fejlesztési együttműködési politikáját.

Az új vagy felülvizsgált eszköznek kellőképpen széles körűnek kell lennie ahhoz, hogy kiterjedjen egy olyan intézkedéssorozatra, amely nem felel meg az OECD DAC-iránymutatásának, de amely döntő jelentőségű az EU fejlődő országokkal folytatott együttműködése: például az iraki Akkas gázmezők fejlesztése vagy az Indiával folytatott repülésbiztonsági együttműködés szempontjából. Ezért nem értek teljesen egyet a javasolt korlátozó joggal. Teljes mértékben támogatom Ferrero-Waldner biztos asszonyt abban, hogy a 181a. cikket esetlegesen megfelelőbb jogalapnak tartja, amely rendelkezik az általam kiemelt aggodalmakról. Nem tartom azonban meggyőzőnek a PPE-DE képviselőcsoport által előterjesztett alternatívát sem, amelyről holnap kellene szavaznunk.

Ezért remélem, hogy előadónk, Thijs Berman irányításával több időnk lehet arra, hogy alaposan megvitassuk ezt a kérdést, és mérlegeljük a legjobb jogalapot, konkrétan Ferrero-Waldner biztos asszony javaslatát.

Toomas Savi, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, szeretném megköszönni Thijs Berman úrnak a jelentését, amely rámutat a fejlesztési támogatás egyik olyan lényeges aspektusára, amelyet véleményem szerint mérlegelnünk kell. Az olyan tevékenységekre, mint a kulturális, tudományos és gazdasági csereprogramok, a polgárok közötti kapcsolatok vagy a politikai párbeszéd, sajnos nem vonatkoznak hatályos európai jogszabályok, és ez csak néhány példa.

Az Európai Unió számos programot és pénzügyi eszközt hozott létre különböző ügynökségek égisze alatt, melyek mindegyike a fejlődő országok jelenlegi problémáinak csak bizonyos korlátozott szempontjaival

foglalkozik. Úgy vélem, hogy központi uniós ügynökség, valamint átfogó és következetes politika nélkül a fejlődő országokbeli helyzet javítására irányuló erőfeszítéseink nem számottevőek.

Mindannyian egyetértünk abban, hogy az Európai Unió fejlesztési együttműködési politikájának az a célja, hogy a lehető legtöbb rászorulóhoz jusson el, ehhez a célkitűzéshez mégis egy meglehetősen alkalmatlan utat választottunk. Az Európai Unió pillanatnyilag intézményi szempontból nem egységes, és jogilag is akadályokkal szembesül a fejlesztési támogatás kérdésében. Ez a nagyra becsült jelentés az említett hiányosságok következményeivel foglalkozik.

Az Európai Unió és tagállamai jelentősen hozzájárultak a hivatalos fejlesztési támogatáshoz, és ezt soha nem szabad alulbecsülni, viszont sokat kell még tenni az intézményi keret hatékonyságának és hatásosságának fokozása, valamint a fejlesztési támogatásra vonatkozó jogszabályok összehangolása érdekében.

Michael Gahler (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, őszintén szólva némi meglepetéssel állapítottam meg, hogy Berman úr jelentése már kidolgozásra került, és már a javaslat előterjesztése is megtörtént a Mitchell-jelentés befejezése előtt, amely tulajdonképpen az a jelentés, amelynek értékelnie kell a fejlesztési együttműködés finanszírozási eszközével (DCI) szerzett tapasztalatokat.

Képviselőtársamnak igaza van javaslata lényegét illetően. A DCI kialakítása miatt a jogalkotási hiányosság elkerülhetetlen volt. Támogatom azt a következtetést, amely szerint ettől eltérő eszközre van szükség, hogy ezt a hiányosságot pótoljuk a hivatalos fejlesztési támogatástól (ODA) eltérő tevékenységek esetén. Meg tudom érteni a jelentésének (3) bekezdésében javasolt mindkét alternatívát.

Szeretném azonban tisztázni, hogy a nem ODA-intézkedések szintén lényegesek egy ország fejlődése szempontjából: csak a jogalap megválasztása vitatott. Véleményem szerint ebben a tekintetben az előadó és a bizottsága áll a világ többi részével szemben. A Fejlesztési Bizottság a 179. cikk szűkebb értelmezését választja, és ezért a belpolitikákra vonatkozó cikkekhez kell folyamodnia jogalkapként. A Külügyi Bizottság, a Parlament Jogi Szolgálat, az Európai Közösségek Bírósága, a Tanács és a Bizottság mind eltérően értelmezik a 179. cikket.

Ezért mi, az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportja ma úgy döntöttünk, hogy nem vonjuk vissza ezt az indítványt holnap, hanem módosítást terjesztünk elő a tervezett jogalap megváltoztatására, és a halasztást sem támogatjuk, mivel egyetértünk abban, hogy ebben a kérdésben csak a jogalap vitatott. Ezért biztos vagyok abban, hogy holnap tisztázni fogjuk a kérdést.

Corina Crețu (PSE). – (RO) Képviselőtársunk, Berman úr jelentése a nem sürgős és a fejlesztési együttműködési eszközben fejlesztési fellépés kategóriájába nem tartozó külső fellépések finanszírozásának jogalkotási struktúrájában tapasztalható hiányosság pótlására egyértelmű megoldást kínál.

Az ilyen fellépések finanszírozása politikai szempontból fontos, mivel biztosíthatja az Európai Unió folyamatos jelenlétét azokban az országokban és régiókban, amelyek már túljutottak a kezdeti fejlődési szakaszon. Elengedhetetlenül fontos azonban, hogy a szóban forgó fellépések finanszírozására használt pénzeszközök ne a fejlesztésre elkülönített forrásokból, hanem más költségvetési tételekből származzanak.

A tárgyalat jelentésben kért jogalkotási javaslat célja a fejlesztés ösztönzése, nem pedig annak korlátozása a fejlesztési politikákra rendelkezésre álló pénzeszközök más intézkedések javára történő csökkentésével. Ezért elengedhetetlenül fontos, hogy a fejlesztési együttműködési eszköz alkalmazási körében előírt fellépések és az új jogalkotási rendelkezés közötti különbségtétel tükröződjön az azok finanszírozására elkülönített pénzeszközök meghatározásakor.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – Elnök úr, először is szeretném megköszönni az előadónak a jelentését. Támogatom a gazdasági válságra, annak a fejlődő világra gyakorolt hatására, valamint arra a tényre vonatkozó első észrevételét, hogy a 0,7%-os támogatási célt nem valósítjuk meg. Ez igencsak sajnálatra méltó, mert amikor a fejlett világ kisebb lesz, a fejlődő világ valóban kiveszi belőle oroszlánrészét.

Azért jöttem el erre a vitára, mert aggodalommal hallottam a jogalapokkal kapcsolatos érveket. Számomra úgy tűnik, hogy emögött az a félelem áll, hogy a költségvetés elosztása túlságosan szűkre szabott lesz. Egyszerűen nevezzük a nevének a dolgot! Hadd idézzem egy segélyezési ügynökség észrevételeit, amely ma vette fel velem a kapcsolatot: „Bár támogatjuk a Parlament kérését a fejlődő országokban folytatott, nem ODA-tevékenységekre szánt finanszírozási eszközre vonatkozóan, határozottan úgy véljük, hogy azt olyan jogalapra kell létrehozni, amely megfelelő az általa finanszírozni szándékozott tevékenységek szempontjából. A nem fejlesztési célú tevékenységekhez a 179. cikk jogalkapként történő alkalmazása nyilvánvalóan nem megfelelő, és mint ilyen, mind az EK-Szerződést, mind pedig a közösségi vívmányokat is sértené. Lehetőséget

teremt arra is, hogy a jövőben nem ODA-tevékenységeket is lehessen finanszírozni valódi fejlesztési tevékenységekre szánt költségvetési tételekből. Nagyon reméljük, hogy a módosítást visszavonják”.

Tehát a PPE-DE képviselőcsoport tagjaként azért vagyok itt ma este, hogy meghallgassam mindkét oldalt ezzel az érveléssel kapcsolatban, és azért is, hogy előterjesszem annak a lobbinak egy részét, amelyet a fejlesztési területen tevékenykedő nagyon hiteles személyektől kaptam, akiknek az aggodalmaival foglalkoznom kell.

Megismétlem azt az észrevételt, hogy amennyiben van bőven pénzeszközünk, jogalapunk nem okoz nekünk ennyi kint. A nehézséget az jelenti, hogy nincs elég pénzeszközünk. A legfőbb aggodalomra okot adó fejlesztési menetrendben érintettek attól félnek, hogy a rendelkezésre álló pénzt túl sok tevékenységre osztjuk el. Engem azonban még meg kell győzni.

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, Ferrero-Waldner biztos asszony, hölgyeim és uraim, én nem a jogalapot, hanem a túlélési alapot szeretném megvitatni. A kis- és középvállalkozásoknak nagyon különleges szerepet kell játszaniuk ebben. A hitelképesség különösen fontos pénzügyi válságok idején ahhoz, hogy ezek a vállalkozások még mindig kaphassanak mikrohitelt.

Különösen azt szeretném kiemelni, hogy a mikrohitel intézménye valójában nagyon is bebizonyította értékét világszerte, és hogy – különösen a WTO-forduló keretében, amely remélhetőleg végső szakaszaihoz közeledik – mérlegelnünk kellene, hogyan hajtható végre a megfelelő kereskedelemkönnyítés az e területeken élő családok számára.

A jólét végül is ott teremődik meg, ahol valamit termelnek, ahol az emberek maguk biztosíthatják megélhetésüket, és el tudják tartani családjukat. Ha emellett valamit el is tudnak adni, a jólét biztosított. Ebben a szellemben remélem, hogy a fejlesztési politika a megfelelő irányt veszi fel.

Benita Ferrero-Waldner, a Bizottság tagja. – Elnök úr, valamennyi különböző hozzászólás meghallgatása után nyilvánvaló, hogy a képviselőket leginkább a jogalap megválasztása foglalkoztatja.

Bevezetőmben közöltem a Bizottság által követni kívánt irányt, de kétségtávol nagy örömmel veszem át az Önök javaslatait is.

Tudják, hogy valamennyi ország számára a legjobb fejlesztési segítséget akarjuk, és gondolkodásunknak ez a legfőbb hajtóereje. Dolgozzunk tehát együtt, hogy megtaláljuk a megfelelő megoldást!

Thijs Berman, előadó. – Elnök úr, nem vagyok jogász, nem vagyok nagyon jártas a jogban, de tudom, hogy elkell kerülni a jogszabályszovegek értelmezésének erőltetését. Ettől tartok, ha a 181a. cikket alkalmazzuk, ugyanis az gazdasági és műszaki együttműködésről szól, míg mi egyetemek közötti külföldi cserékben részt vevő diákokról beszélünk. Ez kissé veszélyes. Nem ellenzem ezt, ha a Bizottság ezt a mindannyiunk által szükségesnek és fontosnak tartott nem ODA-tevékenységek esetében kiútnak tekinti, és egyet fogok érteni vele. Talán azért aggódom, mert újságíró vagyok. Szeretem a szövegeket, és komolyan veszem a szavakat, pontosan ezek jelentik Európa lényegét: humanizmusa, valamint az, hogy komolyan veszi a szövegeket és a nyelvet. Óvatosnak kell lenniük a szóhasználatnál, a 181a. cikk tehát egy lehetséges választás, de nem örülök ennek túlságosan.

Örültem azonban Mairead McGuinness észrevételének, miszerint őt meg kell győzni. A képviselőnő ír, megvannak a maga meggyőződései, és határozott az elveiben, mint tulajdonképpen mindannyian. Ha holnap nem állapodhatunk meg a megfelelő jogalapról, akkor inkább visszautalnám ezt a bizottságomhoz, hogy legyen időnk dönteni a megfelelő jogalapról, mert mindannyian tudjuk, hogy a nem ODA-intézkedésekre szükség van.

Köszönöm a Bizottságnak azt észrevételét, amely szerint a nem ODA-intézkedések idővel egyre fontosabbá válnak a fejlődő országokban és a közepes jövedelmű országokban stb. Mindannyian egyetértünk abban, hogy szükségesek, és mindannyian egyetértünk abban, hogy jogalapot kell találni. Néhányan egyetértünk abban, hogy a 179. cikk nem az általunk keresett jogalap.

Ha a holnap déli szavazásunk előtt nem tudok megállapodni a PPE-DE képviselőcsoporttal, ami sajnálatos lesz, kérem fogom a kérdés visszautalását a bizottságomhoz. Kész vagyok ezt megtenni, és meg is teszem, amikor holnap a módosításra vonatkozó szavazásra kerül sor. Nagyon sajnálnám, ha ez lenne a PPE-DE képviselőcsoport álláspontja, hiszen mindannyian egyetértünk abban, hogy a fejlesztési támogatást a mai szinten kell fenntartani, és mindannyian tudjuk, hogy a támogatás gazdasági válsággal csökken.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra holnap kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Angelika Beer (Verts/ALE), írásban. – (DE) Az új külpolitika-finanszírozási eszközök felülvizsgálata hiányosságokat tárt fel a harmadik országokkal folytatott együttműködésben, és így mi az ipari eszköz megreformálására teszünk javaslatot.

A Külügyi Bizottság nem tartja kívánatosnak az eszköz új jogalapjának néhány együttműködési területre való korlátozását. Ezenkívül a jelenleg előirányzott politikaterületeket (kultúra, ifjúság, kutatás) az európai belpolitikából kölcsönözték, és azokkal kapcsolatban eddig nem tervezték harmadik országokkal folytatott együttműködés meghatározását. Ez csak az egyik bizonytalanság, amely a Külügyi Bizottságot aggasztja. Mi történik, ha például a közeljövőben kívánatosná válik, hogy más országokkal éghajlat-politikai kérdésekben folytassunk együttműködést? Minden egyes alkalommal új jogalapot kell létrehoznunk? Minden egyes alkalommal ezt akarjuk tenni, ha megváltozik az együttműködési terület?

A külpolitikai eszközök reformja igen fontos számunkra, és tisztázni kell, hogy nem egymás ellen küzdünk.

Ez az egyetlen ok, amely miatt a Zöldek/az Európai Szabad Szövetség képviselőcsoportja a Külügyi Bizottság előadójával együtt hétfőn visszavonta a módosítást.

Ami a tartalmat illeti, úgy véljük, javaslatunk ennél tágabb látókörű, és olyan javaslat, amely következetes külpolitikát tesz lehetővé. Ez a jelentés azonban csak egy, a Bizottságnak szóló ajánlás. Meglátjuk, mit kezd vele.

Sirpa Pietikäinen (PPE-DE), írásban. – (FI) Elnök úr, hölgyeim és uraim, az Európai Unió a világon legnagyobb fejlesztési segélyező, az erre szánt összeg az összes finanszírozás 60%-át teszi ki. Az Európai Unió fejlesztési együttműködésben kulcsszereplőként betöltött központi szerepét a jövőben tovább kellene erősíteni.

A fejlődő országok gazdaságának stabilizálása és békéjének megteremtése érdekében elengedhetetlenül fontos, hogy az Unió tartsa magát ahhoz a célkitűzéséhez, hogy 2015-ig a fejlesztési támogatást a GDP 0,7%-ával megnövelje. Önmagában ez azonban nem lesz elég.

Elengedhetetlenül fontos, hogy a különböző intézmények között a fejlesztési együttműködés kapcsán általános összhang valósuljon meg. A pénzügyi befektetés, valamint az infrastruktúra-építést és az emberi jogok hatékonyabb elfogadását célzó projekteket oly módon kell kivitelezni, hogy azok támogassák egymást. Az EU-nak létre kell hoznia a következetes fejlesztéspolitikai intézkedések végrehajtásához szükséges eszközöket.

Az Unió fejlesztési együttműködéshez alkalmazott jelenlegi jogalapja azonban jogalkotási szempontból hiányos, és ezért szeretném megköszönni az előadónak, hogy felvetette, mi minősül fontos kérdésnek. A közlekedési/szállítási, a technológiai és az energiaszektor javítására irányuló projektek, valamint a tudományos közösség és a nem kormányzati szervezetek közötti párbeszéd elengedhetetlen a fejlődő országok társadalmi életképességének szempontjából. Az ilyen projektek legfőbb célkitűzése azonban nem az, hogy előmozdítsák a fejlődő országokban a gazdasági fejlődést és a jólétet, és ezért nem felelnek meg a Gazdasági Együttműködési és Fejlesztési Szervezet által hivatalos fejlesztési támogatásként meghatározott kritériumoknak. A jövőben a hivatalos fejlesztési támogatásnak kifejezetten a szegénység felszámolására és az emberek életkörülményeinek javítására kell összpontosítania.

24. Az európai kutatási infrastruktúra (ERI) közösségi jogi kerete (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont Riera Madurell asszony Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság nevében előterjesztett jelentése (A6-0007/2009) az európai kutatási infrastruktúra (ERI) közösségi jogi keretéről szóló tanácsi rendeletre irányuló javaslatról (COM(2008)0467 - C6-0306/2008 - 2008/0148(CNS)).

Teresa Riera Madurell, előadó. – (ES) Elnök úr, biztos úr, először is szeretném kiemelni, hogy e jelentéssel kapcsolatban az ITRE-bizottságon belül egységes vélemény alakult ki. Erre az árnyékelőadók kiváló munkájának és együttműködésének köszönhetően volt lehetőség, akiknek a hozzájárulásai jelentős segítséget nyújtottak egy olyan fontos kérdés, mint az európai kutatási infrastruktúra tárgyában készült hasznos jelentés megvalósításához.

Azt kell mondanom, hogy a Parlament egyetért a Bizottsággal abban, hogy a kutatás globalizációjára, valamint az új tudományos és technológiai hatalmak – mint például Kína és India – megjelenésére tekintettel mielőbb fel kell gyorsítanunk, és e célból ösztönöznünk kell egy új Európai Kutatási Térség kiépítését.

Nagyon fontos, hogy mielőbb biztosítsuk, hogy az Európai Unió olyan térség legyen, amelyben a kutatók, a technológiák és az ismeretek szabadon mozoghatnak, amelyben hatékony a kutatási tevékenységek koordinációja, és amelyben a lehető leghatékonyabb az erőforrások kihasználása. Ez többek között szükségessé teszi, hogy nagyszabású, európai szintű kutatási infrastruktúráink legyenek.

Ezek az infrastruktúrák kiváló lehetőséget is biztosíthatnak a különböző tagállamok közötti együttműködéshez, amely jelentősen befolyásolja az európai fiatalok tudományos oktatást, és erőteljes gazdasági hatást gyakorol az európai iparra. Ezért elengedhetetlenek a tudomány előrehaladásához Európában, és következésképp elő kell segítenünk a fejlődésüket. A Parlament ezért üdvözli a Bizottság jogi keretre és annak feltételeire irányuló kezdeményezését.

Az európai kutatási infrastruktúrák fejlesztését tulajdonképpen a kezdetektől fogva az Európai Kutatási Térség egyik pillérének tekintettük. Mégis mindig tisztában voltunk azokkal a nehézségekkel, amelyeket le kellett küzdeni, nemcsak azért, mert jelentős pénzügyi forrást igényeltek – emlékezni kell arra, hogy az ESFRI-menetrend 44. az elkövetkezendő tíz évben megvalósítandó projektet határoz meg –, hanem a kérdés műszaki és szervezeti összetettsége miatt is.

E kérdés kapcsán szeretném még egyszer elmondani, hogy egy ilyen léptékű kezdeményezésben a Parlamentnek sokkal meghatározóbb szerepet kellett volna játszania. Ezen intézkedések sürgőssége, valamint a jelenlegi Szerződésben foglalt jobb jogalap hiánya azonban kellően indokolja a 171. cikk alkalmazását, amely nem csorbítja azt a tényt, hogy ez újabb okot szolgáltat annak kinyilatkoztatására, hogy lehetőleg minél előbb új szerződésre van szükség.

Röviden kiemelem a jelentés néhány hozzájárulását. Először is tisztázza az „európai kutatási infrastruktúra” meghatározását, hogy elkerülhető legyen a jogalany és a tényleges kutatási infrastruktúra összetévesztése. Tisztázza és kiegészíti a kutatási infrastruktúrák európainak tekintésének követelményeit, olyan fontos kérdésekkel egészítve ki azokat, mint az európai szintű javaslat hatásvizsgálata, megindokolva finanszírozási kapacitását, és biztosítva, hogy az európai tudományos közösség számára megfelelő hozzáférési politika létezen.

Javaslatot teszünk arra is, hogy ezt a kezdeményezés terjedjen ki a meglévő infrastruktúrára is, valamint maximálisan támogadjuk a HÉA-mentességre vonatkozó bizottsági javaslatot, amely véleményünk szerint ennek a kezdeményezésnek kulcsfontosságú eleme.

Ezért egyértelmű üzenetet akarunk küldeni a Tanácsnak, hogy mielőbb oldja meg az e kérdéssel kapcsolatos problémáit, és újra el akarjuk mondani, hogy amennyiben elő kívánjuk mozdítani az Európán belüli kutatást, mentesítenünk kell az adóterhektől. Ez olyan felvetés, amelyet eddig több alkalommal ajánlottunk a kkv-k kutatási és fejlesztési tevékenységekben való részvételének ösztönzésére, és amelyet most támogatnunk kell az európai szintű, nagyszabású kutatási infrastruktúrák létrehozásával kapcsolatban, mert azok elengedhetetlenek a tudomány előrelépéséhez.

Zárásképpen még egyszer köszönetet szeretnék mondani minden árnyékelőadónak és a Bizottságnak is kiváló hozzájárulásukért, valamint az ITRE-bizottság szolgálatainak is a jelentés kidolgozása során nekem nyújtott segítségükért.

Janez Potočnik, a Bizottság tagja. – Elnök úr, mindenekelőtt szeretném kifejezni hálámat a Ipari, Kutatási és Energiaügyi (ITRE) Bizottságnak, és különösen az előadónak, Riera Madurell asszonynak, hogy támogatták az európai kutatási infrastruktúra közösségi jogi keretére irányuló javaslatunkat. Önöket hallgatni zene volt füleimnek!

Hadd köszönjem meg az ITRE árnyékelőadóinak is konstruktív támogatásukat.

Együtt egy jelentős lépéssel közelebb jutunk egy olyan jogi kerethez, amely lehetővé fogja tenni a tagállamoknak, hogy együttműködjenek az egyre összetettebbé és költségesebbé váló újabb, nagyszabású kutatási infrastruktúrák kiépítésében, amelyek csak több európai ország közös munkájával valósíthatók meg.

Önök alaposan megvitatták az új jogi eszközt, és számos olyan módosítást tettek, amelyek segítséget nyújtanak majd a szöveg egyértelműsítésében, és javítják annak szerkezetét, mégpedig a fogalommeghatározás, a hatály

és a jogállás tekintetében, valamint az Európai Kutatási Infrastruktúrák Stratégiai Fórumára (ESFRI) tett hivatkozások bevezetésével.

A Bizottság minden lehetséges erőfeszítést megtesz annak érdekében, hogy támogassa e módosítások Tanács általi végrehajtását.

Kifejezetten örömmel látjuk, hogy egyetértünk a Tanácsnál e pillanatban zajló vita legalapvetőbb kérdésében, amely az elfogadás blokkolásával fenyeget: a HÉA-kérdésre gondolok.

Mint tudják, valamennyi tagállam egyetért abban, hogy a több ország által létrehozott kutatási infrastruktúrákat mentesíteni kell az adók alól a fogadó országban.

Sokszor munkavégzés céljából ezt adómentességi kérdésként kezelik, ami kisebb zavart okoz. A valóságban csak a hatályos, a Tanács által már egyeztetett és elfogadott HÉA-irányelv végrehajtására vonatkozik. A valódi kérdés az, hogy az európai kutatási infrastruktúra – a HÉA-irányelvben meghatározottaknak megfelelően – nemzetközi szervezetek jogállását kapja-e meg, és mint ilyen, mentesüljön-e a HÉA fizetése alól. Ezért nem adóügyi harmonizációról, hanem a kutatási infrastruktúrákhoz kapcsolódó jogalanyok létrehozásáról beszélünk.

Mind a Bizottság, mind pedig a Tanács jogi szolgálata egyértelműen megállapította, hogy ez a megfelelő hely. Következésképp tisztán politikai kérdés, hogy a tagállamok milyen fontosnak ítélik új, világszínvonalú kutatási létesítmények létrehozását Európában.

E kérdést illetően az Önök rendíthetetlen támogatása számottevő jelentőségű lehet!

ELNÖKÖL: ONESTA ÚR

alelnök

Paul Rübig, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, van Nistelrooij úr egyszer azt mondta, hogy az „ötödik szabadság” meghatározásáról van szó. Az ötödik szabadság egyszerűen a kutatók szabadsága, akiket nem lehet regionális, nemzeti vagy nemzeti szintekhez kötni.

Egyszerűen létre kell hoznunk a kutatók számára a társadalom által elvárt munkájukhoz tartozó csoportosulást és jogi keretet. Nemcsak az egyetemeken végzett – akadémiai kutatásról – vagy az ipari kutatásokról van szó, hanem elsősorban a kis- és középvállalkozások által folytatott kutatásokról. Végülis fontos az is, hogy ezeket a kutatási eredményeket továbbra is bemutassák és hozzáférhetővé tegyék.

Az elmúlt évben – Onesta alelnök úr részvételével – bemutattuk e Házban az Energiaklubot, ahol a tudományos közösségből és a felelős személyekből lelkesedés áradt, hogy vannak olyan találmányok, amelyek mindannyiunk számára nagyon jelentős előnyöket biztosíthatnak. Ilyen kutatási eszközök létrehozása jelenti a megfelelő választ, különösen a jelenlegi gazdasági és energiaválság idején, világszerte értékesíthető új technológiák és szolgáltatások kifejlesztésének lehetővé tétele érdekében. Ezért üdvözlendő a Bizottság ezzel kapcsolatos kezdeményezése, mert természetesen az ilyen kezdeményezések megszervezése megerősíti a nemzetközi lehetőségeket. A nemzetközi együttműködés különösen számunkra, Európában – ahogyan a partnereink számára is – egyre jelentősebbé válik. Végülis a világ legnagyobb vásárlóerejű részévé tettük magunkat Európában, és 500 millió polgárunknak joga van ahhoz, hogy a kutatási eredményeket a lehető leggyorsabban és leghatékonyabban kidolgozzuk. Köszönöm.

Adam Gierek, a PSE képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök úr, az európai kutatási infrastruktúra (ERI) célja olyan egyedi kutatóközpontok létrehozása, amelyeket adott területeken tevékenykedő legkiválóbb szakemberek irányítanak. Véleményem szerint rengeteg költséges, csúcstechnológias berendezéssel kell rendelkezniük, és személyzetüket tudósokból álló munkacsoportnak kell alkotnia. Az ERI-t a körülöttünk lévő világ jelenségeinek – főként induktív módszerekkel történő – kísérleti tanulmányozására fogjuk használni, hogy gyakorlati megoldásokat hozzunk létre. Az ERI-nek fiatal tudósok képzését is szolgálnia kell.

Úgy vélem, az Európai Kutatási Infrastruktúrák Európai Stratégia Fórumának nem az a célja, hogy meglévő kiválósági központokat utánozzon, hanem az, hogy – strukturális és nemzeti alapok felhasználásával – olyan különböző kutatási egységeket hozzon létre, amelyek kiegészítik a kiválósági központokat, és szakosodott kutatási egységekből álló kutatási infrastruktúrát, az EU egészét átfogó, egységes hálózatot hoznak létre. A fiatal és ambiciózus európai kutatók nem kényszerülnek majd arra, hogy ötleteik megvalósításához az óceánon túlra utazzanak. Úgy vélem tehát, hogy az ERI hatékony működésének előfeltételei között a kutatási környezet vonatkozásában nagyfokú specializáció és mobilitás szerepel. A kutatás hatékonyabbá válik, ha

időbeli korlátozások kerülnek bevezetésre, és ha terjesztése több helyszínen történik, azaz ha az alapvető kutatási feladatokat egyidejűleg különböző nemzetközi ERI-egységekben végzik, amelyek – mivel nem gazdasági egységek – adómentességben részesülnének.

Figyelmüket megköszönve gratulálok Madurell asszonynak, a Bizottságnak pedig azt kívánom, hogy haladéktalanul hajtsa végre ezt a rendelettervezetet, amely ugyan érdekes, de további pontosítást igényel.

Vladko Todorov Panayotov, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (BG) Szeretnék gratulálni Teresa Riera Madurellnek ehhez a jelentéshez, amely közelebb hoz bennünket az Európai Kutatási Térség sikeres létrehozásához. Meggyőződésem, hogy a tagállamok közötti tudományos kutatási partnerségek hálózatának létrehozásával képesek leszünk egy versenyképes és jövedelmező, tudáson és innováción alapuló gazdaság megvalósítására. A tudáscsere megfelelő infrastruktúra nélkül nem lenne lehetséges, mivel az kulcsszerepet játszik a naprakész és rendkívül szükséges kutatás tényleges környezetének létrehozásában.

Jelenleg minden tevékenység az egyes kutatólétesítmények közötti együttműködésre korlátozódik. Nem voltak meg azok a vonatkozó jogi eszközeink sem, amelyek lehetővé tették volna egy megfelelő, különböző államok résztvevőit tömörítő partnerség létrehozását, ami tulajdonképpen a siker kulcsa ezen a területen. Az ilyen jogi eszközök hiánya jelentősen hátráltatta az új tagállamok kutatási integrációs folyamatait, ezek a tagállamok pedig hatalmas kutatási potenciállal rendelkeznek, amelyet integrálni kell az Európai Unióba.

Ez a jelentés csupán egy lépés a kutatási infrastruktúra felállításához tartozó jogi alapmunka létrehozása irányába. Hozzájárulna a tudás Európa Unión belüli mozgásához, azáltal, hogy világviszonylatban fokozná az európai kutatóközpontok presztízsét és tekintélyét, és növelné a foglalkoztatást, továbbá hozzájárul az új környezeti kihívásokhoz kapcsolódó megfelelő megoldások kereséséhez. Szeretnék ismételt gratulálni az előadónak, Riera Madurell asszonynak.

Nils Lundgren, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – (SV) Szükségünk van-e egy európai gazdasági jogalanyra a kutatási ágazatban, vagy ez is csak egy újabb példa az EU által az európai pluralizmus ellen folytatott küzdelemre? Természetesen az az igazság, hogy az eredményes intézményi reformokhoz szükség van intézményi versenyre. Képzeljék el, hogy 50 évvel ezelőtt létrehoztak volna egy nemzetközi jogi kutatási keretet. Ezen a területen leállt volna a fejlődés. Nehéz megváltoztatni a nemzetközi szerződéseket, és megváltoztatásuk túlságosan lassan halad. Fejlődés akkor következik be, ha az országok könnyen meg tudják reformálni nemzeti intézményeiket. A sikeres reformok ezt követően áttérjednek más országokra.

A Bizottság javaslata minden bizonnyal nem kényszerzubbony. Alternatívát kínál a meglévő nemzeti javaslatokhoz, és ennyiben tökéletesítést jelent. A javaslatot azonban teljesen tönkreteszi, hogy a Bizottság is szabályozni kívánja ennek az EU-szintű jogalanynak az adózását. A javaslatot ezért el kell utasítani.

Erna Hennicot-Schoepges (PPE-DE). – (FR) Elnök úr, biztos úr, úgy vélem, ez egy igen jelentős előrelépés az európai kutatáspolitikában. Ez a hatodik keretprogram értékelő jelentésének eredménye, de egyben a hetedik keretprogram szövegezése során figyelembe vett megfontolás is.

Biztos úr, Ön azt állította, hogy egyes tagállamok immár egyesíthetik erőiket. Enyhén szólva képtelenség megjegyezni, hogy az Európai Unió külön engedélye kell ehhez, de ez még mindig előrelépés. Ami aggaszt engem, az a megállapítása, hogy minimális HÉA-kulcs kerül alkalmazásra, és hogy a nemzetközi jogállást illető helyzet még mindig nem teljesen tisztázott, legalábbis én így értettem.

A 171. cikk a SESAR közös vállalkozásra vonatkozó szavazáskor felmerült. Azóta kétszer szavaztunk erről a tervetről, mivel az eredeti változatban elmaradt a nemzetközi jogállás megerősítése, és így nem lehetett a közös vállalkozást létrehozni. Egy másik közös vállalkozás, a Galileo létrehozására egyáltalán nem került sor.

A kérdéseim a következők: mekkora lesz a közösségi finanszírozás részaránya? Kapnak-e finanszírozást azok, akik összefognak a kutatási infrastruktúrára szánt források elherdálásának megakadályozására és az említett infrastruktúrák ösztönzésére? Igénybe lehet-e végre venni a Kohéziós Alapot a kutatáshoz, a kiválóság és a kohézió ötvözése érdekében?

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) 2009 a kreativitás és az innováció európai éve.

Egy európai kutatási infrastruktúra nem gazdasági alapú működtetése érdekében történő létrehozása segítséget nyújt a Közösség kutatási programjainak ésszerűsítéséhez, valamint a közösségi szintű kutatási, technológiafejlesztési és demonstrációs tevékenységek területén elért eredmények terjesztéséhez és optimalizálásához.

Üdvözlöm azt a tényt, hogy ezek az infrastruktúrák – az Európai Regionális Fejlesztési Alapról, a Szociális Alapról és a Kohéziós Alapról szóló rendeletekkel összhangban – a kohéziós politika finanszírozási eszközein keresztül társfinanszírozásban részesülhetnek.

Hangsúlyozni szeretném, hogy alapvető fontosságú, hogy ezek az infrastruktúrák megteremtsék a kutatóintézetek és kutatási struktúrák, az egyetemek, a tudományos közösség és a magánszektor közötti kapcsolatot, és az ipari ágazatoknak előnye származzon a kutatási eredmények alkalmazásából.

Szeretném azonban megemlíteni, hogy mindenekelőtt a jelenlegi válság idején meg kell bizonyosodni arról, hogy legalább a tagállami GDP 1%-át juttatjuk kutatásra.

Dragoș Florin David (PPE-DE). – (RO) A közös Európai Kutatási Térségre és az európai kutatási infrastruktúrára alkalmazandó közösségi jogi keretre vonatkozó elképzelés a gazdasági növekedésre, a munkahelyteremtésre, valamint egy dinamikus tudásalapú gazdaság létrehozására vonatkozó lisszaboni stratégia célkitűzései megvalósításának alapelve volt.

A kutatási infrastruktúrák egyre nagyobb szerepet játszanak a tudás és a technológia haladásában, annak köszönhetően, hogy képesek emberi erőforrásokat és beruházásokat mozgósítani egy kritikus tömeg elérése érdekében, ezáltal sikeresen és döntő módon hozzájárulva az európai gazdasági fejlődéshez. Javaslatot tettünk arra, hogy – amennyiben az Európai Uniót elsőrangú nemzetközi kutatási partnerré kívánjuk tenni – a kutatáshoz biztosítsunk versenyképes finanszírozást, megfelelő infrastruktúrákat és szellemi tulajdonra vonatkozó szabályozásokat, a kutatók számára pedig hatékony mobilitást.

Ma az európai kutatási infrastruktúra közösségi jogi keretéről szóló rendeletre irányuló javaslattal megszilárdítjuk egy ötödik szabadság: a tudás szabad mozgásának megteremtését Európában. Ez a rendelet az európai kutatás fejlesztésének pillére lesz, mivel az európai kutatási infrastruktúra közép- és hosszú távú előrejelzések, valamint az európai kutatási tevékenységek hathatós támogatása révén garantálni fogja a közösségi kutatás kiválóságát és a Közösség gazdaságának versenyképességét.

A jelenlegi gazdasági válság idején e rendelet mihamarabbi végrehajtása, a kutatási és fejlesztési beruházások ösztönzésével, a tudásszektorban közös normák létrehozásával, valamint a nemzeti oktatási rendszerek korszerűsítésével együtt e válság leküzdését célzó, valódi megoldásokat kínál.

Úgy vélem, hogy figyelmünket ezúttal az innovációs és kutatási infrastruktúra fejlesztése területén a fejlett tagállamok és a fejlődő gazdaságú tagállamok közötti meglévő különbségre kell haladéktalanul fordítanunk, hogy ne váltsuk ki, hogy a nemrég csatlakozott államok gazdaságából származó kutatók a világ gazdaság élvonalában álló gazdaságú tagállamokba vándoroljanak. Ezen infrastruktúrák és a kutatási lehetőségek Európai Unión belüli egységes eloszlása az Európai Unió egésze számára előnyös lenne, és segítene a keleti tudósok nyugatra vándorlása elleni küzdelemben.

Zárásképpen szeretnék gratulálni az előadónak, Riera Madurell asszonynak és az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottságbeli munkatársainak a szóban forgó jelentés összeállításához való hozzájárulásukért.

Avril Doyle (PPE-DE). – Elnök úr, megosztaná a két kérelem között az öt percet? Szeretnék két percig beszélni, ha ez szabályszerű lenne.

Elnök. – Ön kínos helyzetbe hoz engem. Az eljárási szabályzat egy percet állapít meg. Egy percet.

Avril Doyle (PPE-DE). – Elnök úr, a legnagyobb tisztelettel jegyzem meg, hogy már két percet elvesztegettünk azzal, hogy erről beszéltünk. A „catch the eye” eljárás keretében öt perc felszólalás van. Részt vettem más vitákban, ahol talán egy, kettő vagy három perc volt, és megosztottuk az időt. Mindössze két percet szeretnék – nincs tudomásom a többi kollégáról.

Köszönöm, hogy megengedte nekem, hogy próbára tegyem a türelmét, elnök úr.

Teljes mértékben támogatom a páneurópai kutatási projektek és a páneurópai finanszírozás esetében az új európai kutatási infrastruktúrákhoz tartozó jogalap létrehozását.

Két gyors észrevételem van. Előttem van – és szeretném megdicsérni a biztos urat és munkatársait – a következő című kiadvány: „A more research-intensive and integrated European Research Area: Science, Technology and Competitiveness key figures report 2008/2009” (Kutatásintenzívebb és integráltabb Európai Kutatási Térség: tudományos, technológiai és versenyképességi kulcsszámokról szóló, 2008/2009-es jelentés). Véleményem szerint a számadatok jócskán idejé múltak lehetnek, tekintettel a GDP visszaesésére az EU-ban és másutt. Különösen azt a pontot emelem ki, hogy a K+F közfinanszírozása anticiklikus lehet, amint Japánban,

illetve az USA-ban történt az 1990-es évek elején, illetve a 2000-es évek elején. Amikor visszaesett a GDP-jük, a közszektorban a K+F-befektetés megemelkedett.

Az EU egészében jelenleg tapasztalható gazdasági összeomlásra tekintettel – ugyanis nem vagyunk egyedül a világban – abból, amit jelenleg az EU-ban tapasztalunk, ami a hetedik keretprogramban és a tagállamoktól rendelkezésünkre áll, tudna-e következtetni arra, hogy megnövekedett közszektorbeli finanszírozással képesek leszünk-e a K+F területén kompenzálni?

Második észrevételem az EU szabadalmi kérelmek területén megfigyelhető világrészesedésével kapcsolatos ijesztő kilátásra vonatkozik, melyek száma aggasztóan lecsökkent. Önök azt mondják, hogy Európában a szabadalmak magas költségei magyarázhatják ezt. Európában a szabadalmi kérelmek költségei és az azokhoz kapcsolódó költségek több mint 20%-kal magasabbak, mint az USA-ban, tizenháromszor magasabbak, mint a japán szabadalmi hivatalban, míg a szabadalmi oltalom fenntartásának költségei a 27 tagállamban több mint hatvanszor magasabbak az EU-ban, mint az USA-ban: ijesztőek a következmények. Talán Ön meg tudja mondani nekünk, biztos úr, hogy hogyan tudnánk ezt mielőbb megoldani?

Szeretnék még egyszer gratulálni Önnek, biztos úr, a lenyűgöző kiadványhoz.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN). – (PL) Elnök úr, szeretném megköszönni az előadónak a munkáját. Itt Doyle asszony egyik megállapítására fogok hivatkozni. Gazdasági összeomlás idején nem engedhetjük meg magunknak, hogy elkövessük azt a hibát, hogy elhanyagoljuk a kutatást és a fejlesztést, illetve az e területeken tevékenykedő embereket. Ezért támogatom az európai kutatási infrastruktúra jogi keretének létrehozására vonatkozó intézkedéseket.

Tisztában kell lennünk azzal, hogy az ERI esetében szükség van jogi keretekre és megfelelő finanszírozásra is, ugyanakkor azzal is, hogy ez a pénz nem származhat az egyes régiók, sőt országok hozzájárulásaiból sem. Ebben az esetben a megfelelő adózás szintén fontos. Emellett úgy vélem, jobb együttműködésre van szükség a kutatóközpontok és a gazdaság – azon belül a kis- és középvállalkozások – között. Meggyőződésem, hogy az ERI, amennyiben megfelelően kapcsolódik a keretprogramokhoz, hozzá fog járulni a kutatás területén dolgozók, különösen a fiatalok helyzetének javításához is, amint azt Gierek úr állította. Ez megakadályozhatja Európában az agyelszívást is. Emlékeznünk kell arra, hogy a lisszaboni stratégia a kutatásra és fejlesztésre fordított kiadásra a GDP három százalékát írja elő. Az Európai Unióban ma – számadataim 2007-re vonatkoznak – ez a mutató 1,84%. Ezért bízom abban, hogy az ERI javítani fogja ezt a helyzetet.

Janez Potočnik, a Bizottság tagja. – Elnök úr, először is szeretném megköszönni az Önök támogatását. Úgy vélem, mindannyian megértjük, milyen fontos, hogy kommunikáljunk. Lehet, hogy nem követem a kérdések rendjét, de megpróbálok röviden válaszolni az Önök által felvetett kérdésekre.

Doyle asszony, ami a közfinanszírozást illeti, a múltbeli tapasztalat azt mutatta, hogy válság idején a magánfinanszírozás nagy valószínűséggel visszaesik. A közfinanszírozás ezért nem eshet abba a szörnyű hibába, hogy ezt a mintázatot követi, mert ily módon a válság után egyáltalán nem megfelelő helyzetbe vinne bennünket. A közfinanszírozásnak ezért kell anticiklikusan működnie, és ezért volt még Európában is ilyen jellegű példánk. Felmerült az 1990-es évek eleji Finnország esete. Úgy vélem, valami ilyesmit kellene tennünk, és ezt az utat kellene követnünk.

Ami a szabadalmi kérelem költségének felvetését illeti, nagyon meglepő. Úgy vélem, nincs egyszerű válasz. A „jobb” minden bizonnyal egy olyan válasz lenne, amely horizontálisabb bárminél, amit tehetünk. Az elmúlt évben megpróbáltuk megtenni a tőlünk telhető legjobbat azáltal, hogy javaslatot tettünk arra, hogy ezt a szabadalmi helyzetet egyértelművé kell tenni a magán- és a közintézmények között, de bizonyára nem ez a szabadalmi kérelem területén felmerült problémánk gyökeréig ható válasz.

Most áttérek a hetedik keretprogramból történő finanszírozás kérdéseire vonatkozó javaslatra. Amit eddig finanszíroztunk, az az elindított projektek előkészítő szakasza volt. Nem szerepel a tervekben az infrastruktúra intézményi finanszírozása. Erről majd a tagállamok gondoskodnak, és ugyancsak a tagállamok döntenek például ennek helyszínéről. Ha mindez lezárul, akkor azonban bizonyára finanszírozni fogjuk a támogatásokat, mint bármely más infrastruktúra esetén.

Valójában ez az egyetlen előrevívó út. Emlékeztethetem Önöket arra, hogy a kutatási infrastruktúrára szánt költségvetés kérdésének megvitatásakor éppen a költségvetés volt az, amelyet – százalékpontokban – igazán jelentősen csökkentettünk a hetedik keretprogram esetén. Én azonban meglehetősen optimista vagyok. Jócskán előreléptünk, és úgy vélem, a jogszabályok jó megoldásokat hoznak.

Ami a HÉA-t illeti, szeretnék pontos lenni. Nem javasltunk HÉA-mentességet a javaslatban. Úgy véljük, hogy amennyiben több ország egyesíti a közös infrastruktúra kiépítésére irányuló erőfeszítéseit, mondjuk Németország és Szlovénia, vagy az Egyesült Királyság és bármely ország között, akkor a nap végén egyik ország sem fog egyetérteni abban, hogy a HÉA-t az adott országban fizesse. Ma is ez a helyzet – de pontosan mi is a helyzet ma? Ma az egyes országok külön-külön tárgyalnak a fogadó országgal az említett mentességről. A szóban forgó jogszabállyal pontosan azt próbáljuk tenni, hogy olyan nemzetközi szervezet jogállását garantáljuk, amely ennek következményeként – a ma hatályos HÉA-jogszabályoknak köszönhetően – HÉA-mentességet garantál.

Mindenesetre lényegében ez lenne a történet vége, de említésre került az idő. Itt a döntő kérdés az idő, tehát arról is beszélünk, hogy felgyorsíthatjuk-e és egyszerűsíthatjuk-e a kutatási infrastruktúra közös kiépítésének módját. Sajnos a kutatási infrastruktúra mai helyzete olyannyira összetett, hogy időt, és következőképp pénzt is veszítünk. Lényegében erről szól a történet.

Elfejtettem a kohéziót. A válasz: igen.

Azzal fejezném be, hogy pontosan ezt kell hangsúlyoznunk. Szükségünk van infrastruktúrára. Lehetőleg minél előbb van rá szükségünk. Ezzel a lépéssel gyorsul fel az egész folyamat. Köszönöm megértésüket, és köszönöm, hogy támogattak e kérdésben.

Elnök. – Mielőtt átadnám a szót előadónknak, szeretnék valamit egyértelművé tenni Doyle asszony számára. Tanulmányoztam a technikai részleteket.

Valamivel több mint egy évvel ezelőtt, 2008. január 8-án Önök kaptak egy főtitkár-helyettesi közleményt az Elnökök Konferenciájának 2007. október 27-i határozatáról. A 3. pont (B) alpontjában nagyon egyértelműen megállapítja, hogy a „catch the eye” idő legfeljebb öt perc, és felszólalónként legfeljebb egy percre korlátozódik.

Ez a szabály, de olyan élvezet volt Önt hallgatni, hogy örömmel leltük mondanivalójának hallgatásában. Most áttérünk előadónkra, Riera-Madurell asszonyra.

Teresa Riera Madurell, előadó. – (ES) Elnök úr, szeretném megköszönni a vita minden résztvevőjének a hozzászólását, és szeretném megköszönni a Biztos úr szavait is, és elmondani, hogy teljes mértékben egyetértek a HÉA-kérdésre vonatkozó, nagyon egyértelmű magyarázatával. Záróképpen egyszerűen csak azt szeretném mondani, hogy többségünk egyetért az alapokkal. Az üzenet egyértelmű: a kutatás területén a kiválóság kiemelkedő színvonalú kutatási infrastruktúrát igényel, és alapvetően a magas kiépítési és üzemeltetési költségek miatt fontos e kutatási infrastruktúra jelentős részének megosztása. Azaz több mint ésszerű egy olyan európai infrastruktúra létrehozásáról gondolkodni, amely az európai tudományos közösség egészét szolgálhatja.

Az ESFRI által kidolgozott menetrend kétségkívül előrelépés volt az európai szintű kutatási infrastruktúra jobb megtervezése felé. Most ennek a menetrendnek a végrehajtása áll előttünk. Az egyik legfőbb probléma kétségkívül a finanszírozás, amint azt néhány kollégám kiemelte, ugyanis a hetedik keretprogramra kiutalt finanszírozás, valamint a kohéziós politikai programokban az infrastruktúrák támogatási lehetőségeinek megnövekedése ellenére, amit néhány kolléga szintén említett, az Európai Unió költségvetése nem elég minden szükséges infrastruktúra finanszírozásához. Ezért elengedhetetlen, hogy – amennyire csak lehetséges – nemzeti és magánfinanszírozási forrásokat is mozgósítsunk, különösen az iparból, bár a Biztos úr helyesen mondta, hogy ez most nem túl jó időpont.

Egy másik, nem kevésbé fontos nehézség a jogi struktúra hiánya volt. Ez volt a Bizottság célkitűzése a szóban forgó javaslat előterjesztésekor: jogi keret és az európai kutatási infrastruktúrák fejlesztéséhez szükséges feltételek megteremtése. Ez egy jó javaslat, amelyet meggyőződésünk szerint megerősített a Parlament, amint azt a Biztos úr már állította.

Szeretném ismét felkérni a Tanácsot arra, hogy hallgassa meg üzenetünket.

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, kérhetném, hogy maradjon bekapcsolva a fűtés az ülés végéig, túl hideg van a Házban.

Elnök. – Megjegyezzük ezt az észrevételt. Esti vitáinknak talán lendületesebbnek és felhevítettebbnek kellene lenniük, hogy felmelegítsük a légkört. Bár igaz, hogy nagy ez a Képviselőház.

Ezzel az alapvető kérdéssel, amely jelentősen előbbre viszi az európai kutatást, a vitát lezárom.

A szavazásra 2009. február 19-én, csütörtökön kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Constantin Dumitriu (PPE-DE), írásban. – (RO) Olyankor, amikor a gazdaság negatív irányú spirált követ, a hatóságok kísértésbe esnek, hogy csökkentsek a kutatásra szánt pénzeszközöket. Én azonban örülök annak, hogy az európai kutatási infrastruktúra közösségi jogi keretéről szóló tanácsi rendeletre irányuló javaslattal foglalkozó jelentés megvitatásával azt a fontos üzenetet küldjük ki, hogy az Európai Unió számára a kutatás továbbra is kiemelt tevékenység.

Határozottan az a véleményem, hogy a kutatási tevékenység támogatására szolgáló intézményi kerettel olyan eredményeket fogunk látni, amelyek támogatni fogják az európai gazdaságot. Ennek az az oka, hogy a kutatás nem egy múltó szeszély, hanem szükséges dolog, amely biztosítja az európai gazdaság globális szintű versenyképességét.

Szeretnék kiemelni egy rendkívül fontos területet, ahol a kutatás fontos szerepet játszhat. Az elkövetkezendő 25 évben – az urbanizáció eredményeként – várható, hogy a földterületek 25%-a kikerül a mezőgazdasági hasznosításból. E területcsökkentés ellensúlyozására a kisebb területek nagyobb termelékenységére, ezzel együtt kevesebb víz, illetve növényvédő szer használatára van szükségünk. A megoldások a kutatáson, különösen a biotechnológia segítségével merülhetnek fel, szem előtt tartva természetesen az élelmiszerbiztonság elvét.

Ez még egy ok a szélesebb körű kutatási tevékenység támogatására és egy egységes európai keret biztosítására.

Daniel Petru Funeriu (PPE-DE), írásban. – (RO) Üdvözlöm az európai kutatási infrastruktúra (ERI) közösségi jogi keretének létrehozásáról szóló jelentést, valamint az e területre vonatkozó bizottsági rendeletre irányuló javaslatot.

Az európai kutatási infrastruktúra az európai kutatók valódi igényére adott válasz, és kétségtelenül elősegíti az európai tudomány területén a versenyképesség fellendítését.

E rendelet egyik fontos eleme, hogy az Európai Uniónak lehetősége nyílik arra, hogy érdekeltté váljon egy ERI-típusú jogalanyban. Ez a Közösséget képessé teszi transzeurópai politikákban való részvételre és azok irányítására.

Ezen elem alapján felkérem az Európai Bizottságot arra, hogy amikor az ERI-nek szánt pénzügyi támogatás biztosítására kerül a sor, három tényezőt vegyen figyelembe:

- 1) A Közösség rendkívül magas tudományos potenciállal bíró projektekben való kizárólagos részvételét.
- 2) Az európai kutatási infrastruktúrák létrehozásának ösztönzését olyan régiókban, amelyek hagyományosan az agyelszívás áldozatai voltak, a Közösségen belül és kívül egyaránt.
- 3) A magánszektorbeli vállalatok európai kutatási infrastruktúrákhoz való hozzáféréseinek megkönnyítését.

Ezen a területen a közösségi politikáknak ötvözniük kell a tudományos kiválóságot a kutatók és a hatékony infrastruktúrák olyan országokba való beáramlásának ösztönzésével, mint a 2004-es és a 2007-es csatlakozási fordulóban érintett új uniós tagállamok.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE), írásban. – (RO) A Teresa Riera Madurell által összeállított jelentés különösen fontos, mivel megteremti a kutatási infrastruktúrák fejlesztéséhez szükséges jogi keretet.

Az európai kutatási infrastruktúrák létrehozása garantálja, hogy a kutatás magas szintet érjen el.

Ezenkívül új lehetőségeket teremt az európai kutatói munkacsoportok közötti szorosabb együttműködésre, amely csoportokhoz számos diák és technikai személyzet is csatlakozhat, hozzájárulva a fiatalok csúcstechnológias kutatás területére vonzásához.

Ennek a jogi keretnek biztosítania kell az ipar és az akadémiai kutatás közötti jobb együttműködést is, elősegítve ezáltal az innovációk megvalósítását.

Támogatom az előadó javaslatát, amely azt kéri a Bizottságtól, hogy rendszeresen tegyen jelentést az Európai Parlamentnek az európai kutatási infrastruktúrák fejlesztésének helyzetéről.

A nagyszabású kutatási infrastruktúrák létrehozásának költsége szükségessé teszi több ország erőinek egyesítését.

A közös jogi keret létrehozása feltétlenül szükséges az említett infrastruktúrák fejlesztésének megkönnyítéséhez és felgyorsításához.

25. A gyermekek különleges helyzetének figyelembevétele az Európai Unió külső fellépéseiben (rövid ismertetés)

Elnök. – A következő napirendi pont Kinnock asszony Fejlesztési Bizottság nevében készített jelentésének (A6-0039/2009) rövid ismertetése a gyermekeknek az EU külső fellépéseiben elfoglalt különleges helyzetéről (2008/2203(INI)).

Glenys Kinnock, előadó. – Elnök úr, előjáróban el kell mondanom, hogy nagy örömmel fogadtam a Bizottság által készített közleményt. Úgy vélem, átfogó és egyben nagyratörő is.

A jelentésben, biztos úr, arra vonatkozó ajánlásokat teszek, hogy milyen gyakorlati lépésekre, beruházásokra és eljárásokra van szükség, ha ki kell jelölnünk a gyermekek külső fellépésekben elfoglalt nagyon különleges helyzetét. A külső fellépésekre vonatkozó bizottsági közlemény és tanácsi következtetések az EU gyermekjogi stratégiájának külső dimenziójára fognak épülni. Azt hiszem, ez elsődleges fontosságú munka az Európai Unió számára.

Biztos úr, most már nagyon várom, hogy lássak olyan intézkedéseket, amelyek illeszkednek azokhoz a nagyratörő tervekhez, amelyeket látok. Konkrétumokra van szükségünk a retorika mögött. Ez azt jelenti, hogy forrásoknak kell rendelkezésre állniuk, és természetesen – biztos vagyok abban, hogy ezzel Önök is egyetértenek – nem szabad, hogy az Európai Unió tagállamai visszavonják a millenniumi fejlesztési célokkal kapcsolatban tett ígéreteiket. Tudjuk, hogy a világ kétmilliárd gyermekének legtöbbje számára minden egyes nap a szegénység és a kiszolgáltatottság elleni küzdelmet jelent. Mint tudjuk, Földünk rendkívüli szegénységben élő gyermekeinek 98%-a fejlődő országokban él.

Ezenkívül, jelenleg az is világos, hogy a gazdasági válság hatása súlyosan fogja érinteni a gyermekeket és a fiatalokat, például az egészségügyre és oktatásra fordított összegek megkurtításakor. Ezért azt gondolom, hogy helyesen tesszük, ha a legmagasabb szinten politikailag elkötelezzük magunkat a gyermekek nevében és mellett. Az EU-nak – a gyermekek életének megóvása érdekében – a fejlődő országokkal való partnerségben meg kell látnia a közrend befolyásolásának lehetőségét. A gyermekekre irányuló, elsőbbséget élvező intézkedéseket támogatni kell az országstratégiai dokumentumok regionális és tematikus stratégiáinak Európai Bizottság általi tárgyalásakor, ezek megszövegezésekor, és később a felülvizsgálatuk alkalmával.

Ha van költségvetési támogatás, ideértve a millenniumi fejlesztési célok keretébe tartozó költségvetési szerződéseket is, a gyermekekre vonatkozó sajátos célokat és indikátorokat is be kell építeni. Örömmel veszem, hogy a Bizottság gyermekekre vonatkozó partneri nemzeti cselekvési terveket szándékozik kidolgozni. Biztosítékokra van szükségünk arra vonatkozóan, hogy a leginkább perifériára szorult gyermekek – köztük a fogyatékkal élők és az árvák is – egyenlő mértékben jutnak hozzá egészségügyi, szociális és igazságügyi szolgáltatásokhoz.

Úgy vélem, a Bizottság munkatársainak több és magasabb színvonalú képzésre van szükségük – mind Brüsszelben, mind a delegációkban – különösen a gyermekek szerepvállalásának kezelési módját illetően. Az Európai Unióban radikális szemléletváltásra van szükség azzal kapcsolatban, hogy miként biztosítjuk, hogy a gyermekek meghallgatásra találjanak, és hogyan biztatjuk őket a szerepvállalásra, mert megértjük, hogy maguk a gyermekek azok, akik az 1989-ben elfogadott gyermekjogi egyezményen keresztül életet adnak a nemzetközi jogban szentesített értékeknek. Saját tapasztalatom azt mutatja, hogy maguk a gyermekek – a fiatalság – mély megértéssel és tapasztalattal rendelkeznek arról, hogyan kell küzdeni a szegénység és a környezetromlás ellen, és ezt a tudást nekünk is ki kell aknáznunk.

Örömmre szolgál, hogy a Bizottság elismeri a konzultáció fontosságát az EU gyermekjogi stratégiájának kidolgozása során. Úgy értem, hogy ezt 2009 első felére tervezik. Biztos úr, meg tudná erősíteni a Bizottság, hogy ez a folyamat mikor veszi kezdetét? Bízom abban, hogy nem születik olyan döntés, amely a nyilvános konzultációkat – köztük a gyermekekkel folytatott konzultációkat is – az új Bizottság és az új Parlament beiktatásáig halasztja.

Végezetül Kofi Annant idézném: „Legszentebb kötelességünk a világon, hogy a gyermekekről gondoskodjunk. Legfontosabb feladatunk az, hogy biztosítsuk jogaik érvényesítését és jólétüket, továbbá azt, hogy félelem és nélkülözés nélkül, békében nőjenek fel.” Azt hiszem, mindannyian egyetértünk abban, hogy ezek nagyon szép célok.

Janez Potočnik, a Bizottság tagja. – Elnök úr, nagy öröömre szolgál, hogy itt lehetek ma, és beszélhetek Önöknek a gyermekekről, és az Önök által hamarosan elfogadandó jelentésről.

Pár percben arról szeretnék beszélni, hogyan jutottunk ide, ahol ma vagyunk, mire számíthatunk a jövőben, emellett a gyermekek szerepvállalásáról, amely számunkra alighanem a velük kapcsolatos legnagyobb kihívás.

A mai nap egy fontos állomása annak a hosszú folyamatnak, amely évekkel ezelőtt kezdődött a Bizottságon belül. Elismerjük, hogy az EU-nak szüksége van egy gyermekekre vonatkozó stratégiára. Szükségünk van arra vonatkozó stratégiára, hogy mi, az Európai Unió hogyan hajtjuk végre a kötelezettségvállalásainkat. Mi és a világ többi része is aláírta az ENSZ gyermekjogi egyezményét.

Az első lépés „Az EU gyermekjogi stratégiája felé” című 2006-os bizottsági közlemény volt. Ezt 2008-ban a gyermekek külső fellépésekben való szerepére vonatkozó közleménycsomag követte, amely a gyermekekre vonatkozó átfogó uniós megközelítést vázolt, felhasználva a külső együttműködés minden rendelkezésre álló eszközét.

Hadd térjek el a tárgytól egy percre, mert meg vagyok győződve arról, hogy néhányukban felmerül a kérdés: mi történt az előbb említett közleményben bejelentett uniós gyermekjogi stratégiával? Megerősíthetem, hogy a Bizottság dolgozik ezen a stratégián, amelynek előterjesztésére a következő Bizottság ideje alatt kerül majd sor.

A szlovén elnökség alatt, 2008 májusában a Tanács „A gyermek jogainak előmozdítása és védelme az Európai Unió külső fellépéseiben – fejlesztés és humanitárius dimenziók” címmel következtetéseket fogadott el.

Ezt követően a Fejlesztési Bizottság elkezdte a jelentés szövegezését. Jelenleg a folyamat végén vagyunk, Önök pedig holnap szavaznak erről a kiváló jelentésről.

Ezenkívül az EU gyermekekre vonatkozó politikája két uniós iránymutatáson alapul: a fegyveres konfliktusokban érintett gyermekekről szóló uniós iránymutatáson, valamint a gyermekek jogairól szóló iránymutatáson. Mindkettőnek folyamatban van a végrehajtása bizonyos kiválasztott elsőbbségi és kísérleti országokban. A Bizottság örömmel veszi a közleményünket kiválóan kiegészítő jelentést, a tanácsi következtetéseket és az iránymutatásokat. Bizonyosan használni fogjuk őket a gyermekekkel kapcsolatos munkánkban.

Záró észrevételeimet annak szentelném, ami ma számunkra valószínűleg a legnagyobb kihívás: a gyermekek szerepvállalása. Hogyan vonunk be gyermekeket a rájuk vonatkozó döntések meghozatalába? Hogyan tesszük lehetővé a gyermekek megfelelő információkhoz való hozzájutását? Hogyan biztosítunk számukra egyenlő lehetőséget a véleménynyilvánításra? Fel kell ismernünk, hogy mindazon dolgok mellett, amelyekről a gyermekjogi egyezmény keretén belül megegyeztünk, ez lehet az egyik legnagyobb kihívás.

El kell ismernünk, hogy a gyermekek szerepvállalása területén még mindig nagyon messze vagyunk bármilyen jelentős eredménytől. A Bizottságon belül már elkezdtünk gondolkodni azon, hogyan tervezzük meg, és hogyan kivitelezzük a gyakorlatban a gyermekek olyan szintű bevonását, amely nem csak szimbolikus. Ennek relevánsnak, érdeminek és megfontoltnak kell lennie. Gondoskodtunk arról, hogy a gyermekek szerepvállalására célzott finanszírozás álljon rendelkezésre a „Befektetés az emberekbe” című tematikus program keretében.

Miért nehéz ez nekünk, felnőtteknek? Elsősorban azért, mert mindez megkérdőjelez egy számunkra alapvető dolgot: a viselkedésünket.

Mit tesz a Bizottság a külső fellépéseiben a gyermekek szerepvállalásának népszerűsítése érdekében? A Bizottság a delegációink rendelkezésére bocsátja a gyermekekkel folytatandó konzultációhoz rendelkezésre álló eszközöket, de ezeket az eszközöket nemcsak a delegációink fogják használni, hanem a partnerországok is. Az UNICEF-fel együtt kidolgozunk egy eszközkészletet is, amely nemcsak a gyermekek szerepvállalására, hanem a gyermekek általános védelmére, jogi reformra és a gyermekeket érintő költségvetési döntésekre is vonatkozik majd.

Az eszközkészleten kívül újragondoljuk és megerősítjük az általában az UNICEF-fel folytatott együttműködésünket is, hogy javíthassuk a partnerországoknak nyújtott támogatás színvonalát azon törekvéseikhez, hogy a gyermekek nemzeti szinten véleménynyilvánítsanak.

Szorosan együttműködünk különböző nem kormányzati szervezetekkel is, hogy tanuljunk tőlük különböző olyan fórumokról, amelyekbe gyakran bevonják a gyermekeket, és ahol a gyermekek érdemi szerepet kapnak. Hadd legyek őszinte: ez nem holnap fog bekövetkezni. Ez csak egy hosszú folyamat kezdete.

Engedjenek meg még egy észrevételt a jelentéssel kapcsolatban. A jelentés hangsúlyozza, hogy a Bizottságnak fokozott figyelmet kell fordítania a gyermekek szerepvállalására, ugyanakkor tisztelt kollégáim, Önöknek is így kell tenniük, és biztosíthatom Önöket arról, a Bizottság örömmel fog ebben segítséget nyújtani. A két intézmény együttes erejére kell alapoznunk ennek a fontos ügynek az előmozdításában.

Hadd mondjam el még egyszer, milyen nagyra értékeli a Bizottság ezt a jelentést, továbbá szeretném hangsúlyozni, megteszünk minden tőlünk telhetőt az ajánlások megvalósítására. Ezen a téren számítunk a Parlament további támogatására.

Kinnock asszony kérdésére válaszul örömmel erősítem meg, hogy a Bizottság álláspontja nem változott. Az az elképzelés, hogy 2009-es évet konzultációkra fogjuk használni, a Bizottságban merült fel, és dolgozunk egy olyan, a gyermekeket is bevonó egyeztetési folyamat körülményeinek létrehozásán, amely minden rendelkezésre álló eszközt felhasznál.

Hadd emeljem ki azt is, hogy a Bizottság egy olyan konzultációs folyamat biztosítására törekszik, amely teljes mértékben tiszteletben tartja a gyermekek jogait.

Végezetül szeretném megköszönni Kinnock asszonynak a gyermekekre és a gyermekekhez kapcsolódó kérdésekre irányuló, rendkívül eredményes együttműködést, nemcsak a jelentés tekintetében, hanem az elmúlt évek során is. Tudom, túlságosan hosszan beszéltem, de soha nem lehetünk elég részletesek, ha a gyermekek jogairól van szó.

Elnök. – Nagyon köszönöm, biztos úr. Felszólalása valóban nagyon érdekes volt, ráadásul egy igen fontos témához kapcsolódott.

A napirendi pontot lezárom.

A szavazásra 2009. február 19-én, csütörtökön kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

John Attard-Montalto (PSE), írásban. – Szomorú az a nap, amikor tudomásul kell vennünk, hogy a világon naponta több mint 26 000 öt év alatti gyermek hal meg, főként megelőzhető okok miatt.

Tragikus, hogy a megfelelő intézkedések, legyenek azok orvosiak vagy pénzügyiek, ennyi életet megmenthetnének, a helyzet mégis egyre súlyosabb. Fokozott figyelmet kell fordítani a legkiszolgáltatottabb helyzetben lévő, társadalomból kirekesztett lányokra és fiúkra, köztük a fogyatékosággal élő, a migráns és a kisebbségekhez tartozó gyermekekre.

A jelentés dicséretre méltó. Egyedül azokkal a részekkel nem értek egyet, amelyek a terhességmegszakításra vonatkoznak.

A Fejlesztési Bizottság elfogadta ezt a (Glenys Kinnock (PES, UK) által szövegezett) saját kezdeményezésű jelentést a gyermekek különleges helyzetéről az EU külső fellépéseiben, a Bizottság ugyanezen témára vonatkozó közleményére válaszul. Bizottságunk örömmel vette „A gyermekek különleges helyzetének figyelembevétele az Európai Unió külső fellépéseiben” című bizottsági cselekvési tervet, amelynek négy vezérelve egy mindenre kiterjedő és következetes, a gyermekek jogaira épülő megközelítést tartalmaz.

Késlekedés nélkül

(a) hozzá kell fognunk a gyermekek jogainak részletes elemzéséhez;

(b) a már meglévő ifjúsági és gyermekhálózatokat a gyermekekkel való konzultáció fenntartható platformjaivá kell kiépítenünk;

(c) gondoskodnunk kell arról, hogy az EU és a harmadik országok közötti nemzetközi megállapodások tartalmazzanak egy, a gyermekek jogainak védelmére vonatkozó, jogilag kötelező záradékot.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), írásban. – (RO) Kötelességünk, hogy jobb jövőt biztosítsunk, nemcsak az európai, hanem a fejlődő országok számára is.

A gyermekek jelentik a jövőt, és nekünk kell biztosítanunk a jogaik érvényre juttatását és tiszteletben tartását az európai finanszírozásban részesülő harmadik országokban.

Kiemelt kérdés, hogy az Európai Unió a harmadik országokkal fenntartott kapcsolataiban gondoskodjon a gyermekek oktatáshoz való jogának és egészségügyi szolgáltatásokhoz való hozzájutásának garantálásáról.

Igaz, jelenleg egy pénzügyi válság időszakát éljük, de nem tekinthetünk el a ténytől, hogy valahol a világon minden harmadik másodpercben meghal egy gyermek, és percenként egy asszony belehal a szülésbe.

Mivel a világ népességének felét a gyermekek teszik ki, a gyermekek jogait elsődleges fontosságúnak kell tekintenünk az Európai Unió fejlesztéspolitikájában.

Minden tagállamnak saját lehetőségeihez mérten részt kell vennie a fejlődő országokkal való együttműködési politikákban. Tulajdonképpen az Európai Bizottságnak nyomást kellene gyakorolnia a fejlődő országokra, hogy az ENSZ gyermekjogi egyezményében foglalt rendelkezéseket átültessék a nemzeti jogszabályokba.

Anna Záborská (PPE-DE), írásban. – (SK) Nagy örömmre szolgál, hogy a Nőjogi Bizottság ban véleményt írhattam erről a jelentésről. Különös érdeklődést tanúsítottam a gyermekek jogainak kérdése iránt a külügyek kontextusában.

Véleményemet egyhangúlag elfogadták. Ez elsősorban azt állapítja meg, hogy az EU gyermekek jogaira vonatkozó külpolitikai stratégiájának az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatában foglalt értékeken és elveken kell alapulnia, különös tekintettel a 3., a 16., a 18., a 23., a 25., a 26. és a 29. cikkre. Ezek különösen fontosak az egyén és a társadalom egészének jólléte szempontjából. A véleményem kihangsúlyozza, hogy minden, a gyermekek jogainak védelme érdekében hozott intézkedésnek kiemelt helyet kellene biztosítania a szülőknek és a gyermekek legközelebbi hozzátartozóinak.

Az a tény, hogy az Európai Parlament elfogadta a véleményemet, kihangsúlyozza annak jelentőségét, hogy az emberi életet már a kezdetektől védeni kell, továbbá annak jelentőségét, hogy minden gyermeknek megadjuk a saját identitását. Sikeresen beiktattam néhány olyan megállapítást, amelyek elítélik a nemi különbözőségeken alapuló, hátrányos eugenikai megkülönböztetést: ez néhány országban egyre elterjedtebb. A vélemény arra kéri a Bizottságot, hogy hangsúlyozza annak fontosságát, hogy – a Bizottság fejlesztéspolitikája keretében – valamennyi harmadik országban született gyermeket a születése után azonnal vegyenek nyilvántartásba, és hogy a támogatási programokban való részvételt ettől a követelménytől tegyék függővé.

Minden, a fejlesztési segélyre vonatkozó kezdeményezést támogatok. Ragaszkodom azonban ahhoz, hogy a támogatások kiutalásáért felelős humanitáriánus szervezetek és nemzetközi szervek garantálják azt, hogy a kiutalt segély és pénzügyi támogatás valóban eljusson azokhoz a gyermekekhez, akiknek ezeket szánták, és ne pazarolják el ezeket.

26. Az Európai Közösség munkavállalóinak tájékoztatása és a velük folytatott konzultáció általános keretének létrehozásáról szóló 2002/14/EK irányelv végrehajtása (rövid ismertetés)

Elnök. – A következő napirendi pont Cottigny úr Foglalkoztatási és Szociális Bizottság nevében készített jelentésének (A6-0023/2009) rövid ismertetése az Európai Közösség munkavállalóinak tájékoztatása és a velük folytatott konzultáció általános keretének létrehozásáról szóló 2002/14/EK irányelv végrehajtásáról (2008/2246(INI)).

Jean Louis Cottigny, előadó. – (FR) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, először is szeretném megköszönni a különböző árnyékelőadóknak a szóban forgó szöveggel kapcsolatban a Foglalkoztatási és Szociális Bizottságon belül folytatott közös munkánk során nyújtott szellemű munkájukat.

A tagállamoknak javítaniuk kell a munkavállalók tájékoztatásáról és a velük folytatott konzultációról szóló irányelv végrehajtását, különösen a pénzügyi válság, és e válság azon következményeinek pillanatnyi összefüggésében, amelyek a vállalatok számára a szerkezetátalakítás, a fúzió vagy a külföldre település kapcsán merülhetnek fel. A Foglalkoztatási Bizottság ezzel a kezdeményező jelentéssel ennek az üzenetnek a továbbítására törekedett.

Az Európai Uniónak 23 millió, 250 alkalmazottnál kevesebbet foglalkoztató vállalata van. Ezek a vállalatok 99%-át jelentik, és több mint 100 millió főt foglalkoztatnak. A munkavállalók tájékoztatáshoz és a velük folytatott konzultációhoz való joga a szociális piacgazdaság elengedhetetlen eleme.

A 2002/14/EK irányelv átültetése néhány tagállamban jelentősen késett. Ebben a saját kezdeményezésű jelentésben rámutatunk, hogy ennek az irányelvnek a hatása nyilvánvaló az olyan országokban, ahol nem volt a munkavállalók tájékoztatására és a velük való konzultációra szolgáló általános rendszer.

Azt kérem, hogy az irányelv átültetése javuljon a tagállamokban. Azt kérjük, hogy a Bizottság mielőbb hozza meg azokat az intézkedéseket, amelyek biztosítják, hogy a tagállamok megfelelően átültetik ezt az irányelvet, és indítson jogsértési eljárásokat azok ellen, amelyek vagy azt nem, vagy helytelenül ültették át.

A jelentés azt is hangsúlyozza, hogy átültetési intézkedései során néhány tagállam nem tért ki egyes fiatal munkavállalókra, a részmunkaidőben foglalkoztatott nőkre, illetve a határozott időre szóló szerződésekkel rövid ideig foglalkoztatott munkavállalókra.

Azt kérjük, hogy a tagállamok pontosan határozzák meg a „tájékoztatás” kifejezést, lehetővé téve a munkavállalók képviselőinek, hogy megvizsgálják a szolgáltatott adatokat, és ne elégedjenek meg azzal, hogy megvárják a tájékoztatási folyamat végét, ha a vállalati döntéseknek közvetlen következményei vannak a munkavállalókra. Kérjük, hogy azok a tagállamok, amelyeknek nincsenek hatékony, arányos és elrettentő szankcióik, vezessék be azokat. Végezetül, a különböző jogalkotási eszközök jobb összehangolásával felkérjük a Bizottságot is, hogy vizsgálja meg, mi szükséges a munkavállalók tájékoztatásáról szóló hat irányelv és egy rendelet összehangolásához, hogy meg lehessen tenni az átfedések és az ellentmondások kiiktatására irányuló módosításokat.

Mivel a munkavállalók jogai területén ez a fajta előrelépés több mint üdvös, az Unió önmagának tartozik azzal, hogy az irányelvben foglalt kötelezettségeket helyesen és teljesen ültesse át. Elengedhetetlen, hogy valamennyi európai munkavállaló tudja: Európa támogatja őket vállalatuk életében való részvételükben, munkavállalókénti mindennapi életükben, és különösen most.

Janez Potočnik, a Bizottság tagja. – Elnök úr, megfelelően tudomásul veszem Cottigny úr jelentését arról a fontos irányelvről, amely európai szinten megszilárdítja a munkavállalók egyik alapvető szociális jogát. A Bizottság nagy jelentőséget tulajdonít a munkavállalók tájékoztatásának és a velük folytatott konzultációnak nemzeti és transznacionális szinten egyaránt, különösen a pénzügyi válság jelenlegi nehéz hátterében.

Javaslatot tettünk az Európai Üzemi Tanácsról szóló irányelv átdolgozására. Ezt sikeresen befejeztük. Folytatjuk a szerkezetátalakítás előkészítésével és szociálisan felelősségteljes irányításával, valamint a transznacionális megállapodások tárgyalásából európai szinten felmerülő kérdésekkel kapcsolatos munkánkat.

Amint azt a 2008. március 17-i közlemény kifejti, a Bizottságot a 2002/14/EK irányelv végrehajtása kapcsán elsősorban az foglalkoztatja, hogy a végrehajtásnak következetesnek és hatékonynak kell lennie a tagállamokkal folytatott közös munka során, amelynek – mint tudják – rendkívül fontos szerepet kell játszania. Szem előtt kell tartani, hogy az irányelv csak egy általános keretet hoz létre, amely az ipar mindkét oldala végrehajthat és bővíthet, különösen vállalati szinten.

A Bizottság – egy külön költségvetési tétel keretében szemináriumok, tanfolyamok, felmérések és projektek pénzügyi támogatása révén – végrehajt és támogat olyan tudatosságfokozó tevékenységeket, amelyek népszerűsítik a legjobb gyakorlatok cseréjét és javítják valamennyi érdekelt fél kapacitásait.

A Bizottság a Szerződések őreként nyomon követi az irányelv megfelelő alkalmazását is: például szakszervezetek által benyújtott panaszok esetén. Eddig azonban nagyon kevés panasz érkezett be a Bizottsághoz a szóban forgó irányelv végrehajtásával kapcsolatban.

Elnök. – A napirendi pontot lezárom.

A szavazásra 2009. február 19-én, csütörtökön kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Silvia-Adriana Țicău (PSE), írásban. – (RO) Az Európai Közösség munkavállalóinak tájékoztatása és a velük folytatott konzultáció általános keretének létrehozásáról szóló 2002/14/EK irányelv átültetése egyes tagállamokban jelentősen késett.

Úgy vélem, szükség van a munkavállalók való demokratikus részvételének fokozására a vállalatra hatással lévő döntések meghozatalában, figyelembe véve a jelenlegi pénzügyi válság globális természetét, amely válság megkülönböztetés nélkül érinti a tagállamokat gazdasági hálózatukban, és amely félelmet kelt a szerkezetátalakítással, a fúziókkal vagy az áttelepüléssel kapcsolatban.

A vállalkozások szerkezetátalakítása esetében európai pénzeszközök hozzáférhetővé tételét, valamint a munkavállalóknak – és nem csak vállalkozásoknak – nyújtandó segítséget kérnék. Ezenkívül úgy vélem, hogy a multinacionális vállalatok szerkezetátalakítási folyamatát érintő helyzetben kötelező gyakorlattá kell válnia, hogy a vállalat valamennyi fióktelepének szakszervezeti képviselői kapjanak meghívást a tárgyalásokra, és velük is folytassanak konzultációt, ne csak a vállalat székhelye szerinti tagállam szakszervezeti képviselőivel.

Úgy vélem, fontos a munkavállalók tájékoztatáshoz és a velük folytatott konzultációhoz való jogaira vonatkozó jogszabályok rendszeres frissítése, és ennek a napirendi pontnak az európai szociális párbeszéd menetrendjébe való felvétele, szakmaközi és iparági szinten egyaránt.

27. Szociális gazdaság (rövid ismertetés)

Elnök. – A következő napirendi pont Toia asszony Foglalkoztatási és Szociális Bizottság nevében készített jelentésének (A6-0015/2009) rövid ismertetése a szociális gazdaságról (2008/2250(INI)).

Patrizia Toia, előadó. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, örülök és büszke vagyok arra, hogy az Európai Parlament megvizsgálja a szociális piacgazdaságot, és gyakorlati javaslatokat állapít meg ennek a szektornak a tényleges támogatására.

Jelentésemnek három kitűzött célja van. Az első az, hogy felkeltsen egy olyan szektor iránti figyelmet és érdeklődést, amely jelentős hatással van számos területre, többek között a gazdaságra is; ehhez a szektorhoz tartozik az európai vállalkozások 10%-a, valamint az álláshelyek 9–10%-a. Ez egy olyan szektor, amely különböző szereplőkből – szervezetekből, önszervező társaságokból, alapítványokból, szociális vállalkozásokból és egyesületekből – áll, amelyeknek sajátos közös értékei vannak, és jelentősen hozzájárulnak a GDP-hez. Ezért azt reméljük, hogy javítjuk intézményi átláthatóságát.

A második célkitűzés annak megerősítése, hogy ez nem egy mellékes szektor vagy kivétel, hanem inkább szilárdan megalapozott a piacgazdaságban, megvannak a maga szabályai, amelyeket a belső piacnak el kell ismernie és tiszteletben kell tartania. Az üzleti tevékenység, a termelés, a fogyasztás és a munkaadás alternatív módját képviseli, amely mindemellett kivívta azt a jogot, hogy a piac része legyen. Ez egy olyan módszer, amelyre számos olyan megkülönböztető jegy jellemző, amelyeket nem szabad elsimítani, és amelyeknek elsősorban a termelésnek és a foglalkoztatásnak a szolidaritás, a felelősség és az emberi méltóság értékeivel való ötvözésére és összeegyeztetésére irányuló vágyból kell állniuk minden területen, a munka világát is beleértve.

Valaki egyszer azt mondta – véleményem szerint igencsak helyesen –, hogy ezek a vállalkozások tőkével, de nem a tőkéért fognak működni. Ezek olyan fogalmak, amelyek az Európai Unió ideológiai örökségének részét képezik; gondoljunk csak Delors-ra, a szociális gazdaságot ugyanis gyakran az európai szociális modell alappilléreként ismertük el, de aztán nagyon keveset tettünk érte.

A jelenlegi időpont ideális arra, hogy újra felfedezzük ezeknek a vállalkozásoknak a fontosságát, mivel a jelenlegi gyáripari válság sok hagyományos gazdasági szereplőt nagyon törekenynek, nagyon gyengének és néha nagyon gátlástalannak mutatott. A szociális gazdaság világa ezzel szemben inkább helyi szinten gyökerezik, közelebb áll a reálgazdasághoz és az emberekhez, és következképp védve van a spekulációtól, amint az ebben a helyzetben bebizonyosodott. Ez egyben olyan szektor, amelyben számos, jóléti munkát végző szereplő van, és amely a társadalmi hasznosság egyik elismert központját jelenti. Úgy vélem, ez nehéz időkben segíthet szociális rendszereink fenntartásában.

A harmadik célkitűzés annak eldöntése, hogy a gyakorlatban mit tehetünk ennek a szektornak a támogatására. Nagyon röviden ismertetek egy vagy két javaslatot. Először is egyértelmű definícióra van szükségünk ahhoz, hogy pontosan megértsük ezeknek a rendkívül eltérő gazdasági egységeknek a profilját és meghatározását. Az is döntő fontosságú, hogy a különböző országok nemzeti statisztikáiban pontosan rögzítsék ennek a szektornak a hozzájárulását. Sem a kapitalista gazdasághoz, sem a közgazdasághoz nem tartozik, és ezért a saját definíciójára van szükség. A Bizottság némiképp ebbe az irányba halad a kézikönyvével, ezt azonban alkalmazni kellene. Úgy vélem, hogy az akadémiai világ, a kutatás és az egyetemek világa is segítséget nyújthat ebben.

Végezetül néhány jogalkotási kezdeményezés merül fel. Sok mindent megtettünk, például létrehoztuk a szövetség és az alapítvány státútumát, és úgy látom, hogy a Bizottság újra elindította a konzultációt. Meg kell tehát értenünk, hogy mi a hasznos, és az megéri-e, hogy a továbbiakban is ezt az utat kövessük. Nem akarunk bürokráciával megakasztani egy olyan szektort, amely boldogul az ötletekkel, a motivációval és a szabadsággal, ahol azonban közösségi jogszabályokra van vagy lesz szükség, célszerű lenne azokat megalkotni.

Egy utolsó kérdés ennek a szektornak a szociális párbeszédbe való felvétele. Hol és milyen szinten kell az Európai Bizottsággal folytatott konzultációnak és párbeszédnek lezajlania? Végül pedig, milyen közvetlen támogatást kell az európai programoknak nyújtaniuk: a szociális gazdaság esetében *ad hoc* programjaink legyenek, vagy az érintett szereplők számára a meglévő programokon belül teremtsünk lehetőséget? Ezeknek az értékelése a Bizottság feladata.

Mielőtt befejezném mondanivalómat, szeretnék köszönetet mondani azoknak az országos egyesületeknek és európai hálózatoknak, amelyek támogattak engem ebben a munkában: a Parlament szociális gazdasággal foglalkozó, hatékonyan működő frakcióközi csoportjának, az árnyékelőadóknak, valamint Verheugen és Špidla úrnak is, akikkel őszinte és részletes véleménycserét folytattunk.

Ezt a jelentést, amelyhez a szociális szereplők és egyesületek számottevően hozzájárultak, abban a reményben adjuk át a Bizottságnak, hogy a jelenlegi választási ciklus végéig fennmaradó rövid idő ellenére, biztos úr – itt ma Ön egy személyben képviseli az egész Bizottságot –, a Bizottság összeállít néhány kezdeményezést, és egyértelmű jelzést ad ahhoz, hogy a következő Parlamentnek és a következő Bizottságnak ne kelljen megint nulláról kezdenie, hanem legyen egy stabil alap, amelyre építhet.

Janez Potočnik, a Bizottság tagja. – Elnök úr, a Bizottság üdvözlö a Parlament arra irányuló kezdeményezését, hogy a szociális gazdaságról szóló saját kezdeményezésű jelentést fogalmazzon meg. Ez a fontos szektor különösen a jelenlegi pénzügyi és gazdasági válság összefüggésében érdemel több segítséget.

A szociális gazdasági vállalkozások egyedi módon folytatnak üzleti tevékenységet, mivel – üzleti célként – kölcsönösen ötvözik a partnerek között a gazdasági teljesítményt, és gyakran a szociális és a társadalmi célkitűzések elérését is. Így megfelelő helyzetben vannak ahhoz, hogy hozzájáruljanak a közösségi politikákhoz és célkitűzésekhez, különösen a foglalkoztatás, a társadalmi kohézió, a regionális és a vidékfejlesztés, a környezetvédelem, a fogyasztóvédelem és a szociális biztonság területén. A szociális gazdasági vállalkozások a Bizottság vállalkozáspolitikájának szerves részét képezik. Mivel többségük mikro-, kis- vagy középvállalkozás, már részesednek a kisvállalkozói intézkedéscsomag („Small Business Act”) és a kisvállalkozásokat célzó valamennyi jogi aktus előnyeiből.

A szociális gazdaság tekintetében az a kitűzött célunk, hogy megteremtjük a jogi és az adminisztratív környezetet európai szinten és minden olyan tagállamban, ahol bármilyen formájú és méretű szociális gazdasági vállalkozás boldogulhat és kezelheti a globalizáció és a gazdasági visszaesés jelentette kihívásokat. Konkrétan: a Bizottság politikája annak garantálására törekszik, hogy a szociális gazdasági vállalkozások más társaságformák mellett növekedhessenek és prosperálhassanak. Ezért a Bizottság különös figyelmet szentel annak biztosítására, hogy az olyan területeken folytatott közösségi politikák, mint a verseny, a számvitel, a társasági jog, a közbeszerzés, az egészségügy, a szociális ügyek, a mezőgazdaság, a halászat, a banki tevékenység, a biztosítás, a köz- és magánszféra partnerségei, valamint a regionális fejlesztés, figyelembe vegyék ennek a vállalkozástípusnak a sajátos szükségleteit, különleges céljait, erőfeszítéseit és munkastílusát.

Zárásképpen elmondanám, hogy a Bizottság szolgálatai jelenleg dolgoznak egy olyan dokumentumon, amely mérleget von a szövetkezetek népszerűsítése terén 2004 óta elért haladásról. Értékelni fogja más szociális gazdasági vállalkozások helyzetét is, és szükség esetén új intézkedésekre tesz javaslatot.

Elnök. – A napirendi pontot lezárom.

A szavazásra 2009. február 19-én, csütörtökön kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Iles Braghetto (PPE-DE), írásban. – (IT) A nem nyereségszerzési célú tevékenységek és nonprofit szervezetek folyamatosan növekednek Európában.

Ennek a – társadalom szintjén súlyos következményekkel járó – gazdasági és pénzügyi válságnak az idején a szociális ellátásokra épülő gazdaság megerősítése olyan stratégiai választás, amely lehetővé teszi, hogy enyhítsük a válság hatását, és folytassuk a lisszaboni stratégia fejlesztését a stratégia egyik elsődleges célkitűzésének, mégpedig a szociális felelősség iránti elhivatottság megvalósításával.

Másodsorban, a szociális gazdaság képes helyi szintű fellépést kezdeményezni, megbízható partnerévé válva azoknak a közigazgatási szervezeteknek, amelyeknek intézkedéseket kell tervezniük a társadalom kiszolgáltatott tagjainak támogatására.

Ezért üdvözlünk az Európai Parlamentnek azt a lépését, hogy jogszabályokban és statisztikákban elismeri azokat a szervezeteket, amelyek – a szociális célkitűzések megvalósítására való képességük miatt – az európai építményben működnek és mélyen gyökereznek.

Ez egy józan látásmód, amely az európai szociális modell alapvető hozzájárulását képviseli.

Gabriela Crețu (PSE), írásban. – (RO) A szociális gazdaság alapvető szerepet játszhat az európai gazdaságban – azáltal, hogy demokratikus értékeken alapuló, új típusú gazdaságot hoz létre, egy olyan gazdaságot, amely az embert helyezi előtérbe, és támogatja a fenntartható fejlődést.

A szociális gazdaság előtt azonban óriási akadály áll: az intézményi átláthatóság hiánya, amely annak tulajdonítható, hogy nem ismerik el a két fő szektortól – az állami és a magánszektortól – eltérő gazdasági szektorként.

Felkérjük a tagállamokat arra, hogy dolgozzanak ki egy olyan jogi keretet, amely elismeri a szociális gazdaságot harmadik szektorként, valamint arra, hogy alkalmazzanak olyan szabályozásokat, amelyek egyértelműen meghatározzák, hogy ebben a szektorban milyen gazdasági egységek működhetnek, hogy semmilyen más típusú szervezet ne részesülhessen a szociális gazdaságban vállalkozások ösztönzését célzó finanszírozásból, illetve közpolitikákból.

Arra is felkérjük a Bizottságot és a tagállamokat, hogy nyújtsanak pénzügyi támogatást, képzést és tanácsadást a szociális szektorbeli vállalkozások létrehozásához, továbbá egyszerűsítsék a létrehozásukra szolgáló eljárásokat.

Ily módon a szociális gazdaság az európai gazdaság általános hátterében be fogja tölteni hatékony szerepét, nemcsak azáltal, hogy segít a szegénység elleni küzdelemben, hanem azáltal is, hogy megkönnyíti az állampolgárok társadalomban való részvételéhez szükséges erőforrásokhoz, jogokhoz és szolgáltatásokhoz való hozzáférést.

Gábor Harangozó (PSE), írásban. – Először is szeretnék gratulálni előadónknak, Patrizia Toia asszonynak a ma előterjesztett jelentésének színvonalához. Tulajdonképpen fontos valamilyen szinten tisztázni a szociális gazdaság fogalmának meghatározását és jogállásának biztosítását a szerteágazó nemzeti tapasztalatokon keresztül. Ahhoz, hogy a szolidaritás, a foglalkoztatás, a vállalkozói készség, a növekedés, a versenyképesség, a társadalmi kohézió és a szociális párbeszéd célkitűzései az Unió egészében jobban meg lehessen valósítani, a szociális gazdaság valójában ismertséget igényel: az EU egészére vonatkozó adatokkal kapcsolatos jobb ismereteken keresztül. A szociális gazdaság egyre fontosabb szereplővé válik helyi és regionális szinten, és ma – jobban, mint eddig bármikor – a pénzügyi válság súlyos hatásai miatt fontos szerepet kell játszania Európa társadalmi és gazdasági fejlődésében. Az Uniónak erőfeszítéseit a köz- és a magánszektor egyszerű elkülönítésének kezelése érdekében a társadalom és a gazdaság dinamikájának támogatására kell összpontosítania, ha valóban új és innovatív megoldásokat akarunk találni ahhoz, hogy polgárainknak fenntartható munkahelyeket, valamint jobb életkörülményeket és színvonalas általános érdekű szolgáltatásokat biztosítsunk egy befogadó társadalomban.

Magda Kósáné Kovács (PSE), írásban. – (HU) Hónapok óta próbáljuk az Unió valamennyi intézményét és eszközét mozgósítani az elhatalmasodó válság hatásainak enyhítésére. Szerencse a szerencsétlenségben, hogy Patrizia Toia jelentése most került a plenáris ülés napirendjére, hiszen ebben az időszakban különösen fontosak a szolidaritást, valamint a társadalmi és területi kohéziót zászlajukra tűző kezdeményezések. A szociális gazdaság intézménye márpedig ezt célozza, mivel olyan szervezeti formák konglomerátuma, amelynek nem a profitszerzés a célja, hanem a szolidaritási és gazdasági érdekközösség. Ezeket a formákat semmilyen piacorientált szervezet nem helyettesítheti, hiszen lehetőséget adnak a társadalomból kiszorulókat felzárkóztatására, méltó munkát kínálnak és változatos formáikkal az önfoglalkoztatástól a szociális szövetkezetekig képesek az elvégzett munka eredményét újra a közösség érdekében hasznosítani.

A szociális gazdaságról sokat írtunk és beszéltünk, de európai statisztikai bázis nélkül nem lesz látható és nem lesz része mindennapi életünknek. Ha a társadalom nem ismeri, szolidaritásával segíteni sem tud. A részt vevő szervezetek pedig túlságosan kicsik ahhoz, hogy makrogazdasági szinten ismertté válhassanak.

Patrizia Toia jelentése hozzásegíthet ahhoz, hogy a szociális gazdaságban megjelenő pénz és termelés ne a versenyfeltételek betartása alól kilógni akarók gyanús szervezeteiként jelenjenek meg a döntéshozók és a piaci szereplők előtt.

A jelentés itt és most képes lehet arra, hogy a szociális gazdaság a válságkezelésben viszonylag kevés befektetéssel hatékonyan lépjen fel a munkahelyvesztés és a megélhetés ellehetetlenülésével szemben.

Silvia-Adriana Țicău (PSE), írásban. – (RO) A szociális gazdaság biztosítja a munkahelyek stabilitását, mivel az étszervezés körén kívül esik. Úgy vélem, az Európai Uniónak és a tagállamoknak ösztönözniük és támogatniuk kell a szociális gazdaság végrehajtásának formáit, például a szövetségeket, az önszervező társaságokat, az egyesületeket és az alapítványokat jogalkotási tevékenységükben és politikáikban.

Fontos egy olyan intézkedéssorozatot tervezni, amelynek célja a mikrohitelek és a társaságokra szabott uniós finanszírozás fejlesztése, mivel a szociális gazdaság értékei megfelelnek a társadalmi integráció európai célkitűzéseinek, és hozzájárulnak a munka és a családi élet egyensúlyának megteremtéséhez, továbbá a nemek közötti egyenlőség és az idősek, illetve a fogyatékkal élők életminőségének javításához. Úgy vélem, meg kell erősíteni a nők szociális gazdaságban betöltött szerepét, tekintettel arra, hogy részt vesznek egyesületekben és önkéntes szervezetekben.

Nyomatékosan felkérem a Bizottságot arra, hogy építse be a szociális gazdaságot a társadalmi és a gazdasági fejlődésre irányuló többi politikába és stratégiába, különösen a kisvállalkozói intézkedéscsomag („Small Business Act”) ismeretében, mivel a szociális gazdaság strukturái elsősorban a kis- és középvállalkozásokat, valamint az általános érdekű szolgáltatásokat célozzák. Ezek az erőfeszítések támogathatók lehetnének azáltal is, ha az Unió minden tagállamában létrehoznák a szociális gazdaságban vállalkozások statisztikai regiszterét, és az adatokat betáplálnák az Eurostat európai statisztikai rendszerébe.

28. Mentális egészség (rövid ismertetés)

Elnök. – A következő napirendi pont Tzampazi asszony Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság nevében előterjesztett jelentésének (A6-0034/2009) rövid ismertetése (2008/2209(INI)).

Evangelia Tzampazi, előadó. – (EL) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, ma egyre inkább tisztában vagyunk azzal, hogy mentális egészség nélkül nincs egészség. Tudatában vagyunk annak, hogy a mentális egészségügyi problémák emberi és pénzügyi szempontból gyakran hatással vannak mind az egyének és családjuk személyes, családi, szakmai és társadalmi életére, mind pedig a társadalom egészére.

A számok magukért beszélnek: minden negyedik ember szenved majd valamilyen mentális rendellenességben. A depresszió az egyik legáltalánosabb rendellenesség, 2020-ra pedig a leggyakoribb betegség lesz a fejlett világban. Az Európai Unióban évente mintegy 59 000 öngyilkosságot követnek el, melyek 90%-a mentális rendellenességnek tulajdonítandó. A veszélyeztetett és a perifériára szorult csoportok, mint például a fogyatékkal élők, nagyobb valószínűséggel szenvednek mentális egészségügyi problémáktól.

Ezenkívül az előregedő Európában a neurodegeneratív rendellenességek egyre gyakoribbá válnak. Ezért mindannyian egyetértünk abban, hogy a mentális egészség problémája jelentette kihívásokhoz összehangolt megközelítést kell alkalmaznunk, valamint abban, hogy ez mindannyiunkat érint. Mindannyiunk kötelessége, hogy védjük a mentális egészséget, a mentális betegségben szenvedők és családjuk jogainak védelmezése pedig olyan ideológiai és politikai állásfoglalás, amelynek révén az állam szociális támogatást és védelmet nyújt minden rászorulóknak. Az első lépés a Bizottság zöld könyve, a következő lépés az „Együtt a mentális egészségért és jóllétért” című európai konferencia volt, amely létrehozta a mentális egészségről és jóllétről szóló európai paktumot is.

Ezzel összhangban a mentális egészségről szóló jelentés, amelyet a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság egyhangúlag elfogadott, egy sor ajánlást tartalmaz a népesség mentális egészségének és jóllétének előmozdítására, a hátrányos megkülönböztetés és a társadalmi kirekesztés megbélyegzése elleni küzdelemre, a megelőző fellépés és az önszervezés megerősítésére, valamint a mentális egészségügyi problémákkal küzdő személyek támogatására és megfelelő kezelésére, valamint családjuk és ápolóik támogatására.

A jelentésben hangsúlyozzuk, hogy szükség van magas színvonalú, elérhető, hatékony és mindenre kiterjedő mentális egészségügyi szolgáltatásokra és naprakész jogszabályokra. Kérjük, hogy kapjon hangsúlyt a kulcsfontosságú pozíciókat betöltő személyek képzése. Kérjük, hogy legyen hozzáférés megfelelő oktatáshoz,

képzéshez és foglalkoztatáshoz, valamint a támogató környezet megteremtéséhez, különös hangsúlyt fektetve a veszélyeztetett csoportokra. Kérjük, hogy helyeződjön hangsúly a mentális betegség társadalmi beavatkozásokon keresztüli megelőzésére. Kérjük, hogy a tagállamok jogosítsanak fel olyan szervezeteket, amelyek mentális egészségügyi problémákkal küzdő embereket képviselnek. Javaslatot teszünk a paktum végrehajtásának nyomon követésére. Felkérjük a Bizottságot, hogy ismertesse a tematikus konferenciák következtetéseit. Hangsúlyozzuk, hogy a nemzeti és az európai szintű szükségletek javítása érdekében szükség van megfelelő mutatók létrehozására.

Ezzel egy időben javaslatokat fogalmazunk meg a paktum öt prioritási területe keretében. Ebben a keretben azt hangsúlyozzuk, hogy a depresszió és az öngyilkosság megelőzése érdekében több ágazatra kiterjedő programokat kell végrehajtanunk, és hálózatokat kell létrehozunk az iskolákon belüli egészséges légkör kialakítására, a munkakörülmények javítására, az életminőség javítását célzó intézkedések elfogadására, végül pedig ami a megbélyegzés és a társadalmi kirekesztés elleni küzdelmet illeti, azt hangsúlyozzuk, hogy szükség van a közvélemény tájékoztatását és tudatosságának fokozását célzó kampányokra. Ezért szeretnénk köszönetet mondani azoknak a képviselőknek, akik hozzájárultak javaslataikkal, és remélem, hogy azt az üzenetet kommunikálhatjuk, hogy a mentális egészség értékes társadalmi „árucikk”, és hogy mindannyiunknak dolgoznia kell az előmozdításán.

Janez Potočnik, a Bizottság tagja. – Elnök úr, gratulálok az Európai Parlamentnek és előadójának, Tzampazi asszonynak ehhez a mentális egészségről szóló, saját kezdeményezésű jelentéshez. A jelentés igen helyesen hangsúlyozza, hogy a mentális egészség jelentősen befolyásolja az Európai Unión belüli általános jóllétet, oktatást, tanulást és társadalmi kohéziót.

Az a tény, hogy a Parlament a mentális egészségről szóló bizottsági zöld könyvre reagáló állásfoglalás után két évvel elfogadja ezt a jelentést, azt jelzi, hogy ezen a területen sürgősen szükség van több fellépésre.

Véleményem szerint van ok optimizmusra. A néhány évvel ezelőtti helyzethez képest valamennyi szektorban egyre jobban tisztában vannak a mentális egészség és jóllét jelentőségével. Ez nyilvánvaló volt az előadó által említett „Együtt a mentális egészségért és jóllétért” című, a Bizottság által szervezett magas szintű konferencia, valamint a mentális egészségről és jóllétről szóló európai paktum jelentős támogatottságából.

További pozitív fejlemények között szerepel az a tény, hogy számos tagállam felülvizsgálta a mentális egészségre vonatkozó stratégiáját, vagy cselekvési terveket hozott létre, mint például Finnország és Magyarország. A társadalomgazdaságtani ismeretek tanulása bekerült az iskolai tantervekbe. Az Egyesült Királyságban az életkérdések ma sok iskolában önálló tantárgyat jelentenek.

A munkáltatók egyre inkább tisztában vannak a jóllét és a termelékenység közötti kapcsolatokkal. Az EGSZB ezenkívül a munkahelyi jóllétre vonatkozó eszköztárat is létrehozott. Legyünk azonban egyértelműek: kétségkívül nem lehet ok megelégedettségre, és még sokkal több tennivaló van. A jelenlegi pénzügyi és gazdasági válság következtében új kockázatok jelentkezhetnek a mentális egészségre. A tagállamok megpróbálhatják mérsékelni a mentális egészségre szánt költségvetést, vagy csökkenthetik azokat az erőfeszítéseiket, amelyeket az idejétmúlt elmegyógyintézetek helyett a korszerű, közösségi alapú szolgáltatásokkal kiegészülő mentális egészségügyi rendszerek kiépítésére tesznek.

A gazdasági visszaesés rontja a fiatalok, különösen az iskolaelhagyók jövőbeli kilátásait. A munkahelyi állásbiztonság, valamint a jövedelmek biztonságára és a növekvő szintű munkanélküliségre vonatkozó, ehhez kapcsolódó aggodalmak újabb jelentős fenyegetéseket teremtenek a mentális egészségre nézve.

Az elkövetkezendő két évben a Bizottság tematikus konferenciasorozatot szervez a mentális egészségről szóló paktum öt prioritásával kapcsolatban. Ezek a Tanács elnökségeivel és a tagállamokkal közös rendezvények lesznek. A megbélyegzésről és a pszichiátriai gondozásról szóló első nemzetközi konferenciát a cseh elnökség rendezi idén május 29-én. Az ifjúság és az oktatás területén a mentális egészségről szóló első tematikus konferenciára Stockholmban kerül sor szeptember 29-én és 30-án, a svéd elnökséggel együttműködésben. A depresszió és az öngyilkosság megelőzéséről szóló második tematikus konferencia Magyarországon kerül megrendezésre decemberben. 2010 első félévében a spanyol elnökség lesz a házigazdája az idősek mentális egészségről szóló konferenciának. Ezenkívül kapcsolatban vagyunk a tagállamokkal a munkahelyi mentális egészség, valamint a megbélyegzés és a társadalmi kirekesztés elleni küzdelem tárgyában megrendezendő két további konferenciával kapcsolatban.

A Parlament jelentése számos konkrét javaslatot tartalmaz, amelyek értékes hozzájárulást jelentenek az említett konferenciákon tartandó jövőbeli vitákhoz. A jelentés nemcsak kiemeli a mentális egészség európai

Unión belüli jelentőségét, hanem azt is bebizonyítja, hogy az Európai Unió szintjén a mentális egészség területén számos fellépési lehetőség van.

A javaslatban megfogalmazott javaslatok egyike egy olyan struktúra létrehozása, amely a mentális egészségről és jóllétről szóló európai paktum végrehajtását felügyelné. Egyetértek azzal, hogy jelentős többletértéket képviselne, ha sor kerülne a szerződés célkitűzéseihez képest elért haladás rendszeres időközönkénti felülvizsgálatára.

Komolyan mérlegelni fogjuk, hogy egy ilyen elképzelést hogyan lehet a legjobban átültetni a gyakorlatba. Szeretném még egyszer megköszönni a Parlamentnek és előadójának ezt a nagy támogatottságú jelentést és az abban megfogalmazott rendkívül fontos ajánlásokat.

Elnök. – A napirendi pontot lezárom.

A szavazásra 2009. február 19-én, csütörtökön kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Louis Grech (PSE), írásban. – A mentális egészség kulcsfontosságú tényező az emberek életében, és egyre több bizonyíték van arra, hogy hatással van társadalmi, gazdasági és jogrendszerreinkre. Támogatom ezt a jelentést, mivel a mentális egészségügy területén felmerülő kihívásainkhoz – például a megbélyegzés, a hátrányos megkülönböztetés és a társadalmi kirekesztés elleni küzdelemhez – átfogó megközelítés foglal magában, ugyanakkor elismeri a megelőző programok, az állami támogatás és az emberek megfelelő kezelésének szükségességét is.

Viszonylag új tudományként a mentális egészséget nem ismerik el széles körben prioritásként, de a közelmúltbeli technológiafejlesztések lehetővé tették, hogy jobban megvizsgáljuk az emberi agyat – új, az életet megváltoztató kezeléseket tárva az egyén elé. Úgy vélem, határozottan támogatnunk kell az e területen folytatott további kutatást, különleges figyelmet fordítva Európa növekvő létszámú idős népességére, amely egészséges, méltóságteljes és aktív öregedést remél.

A mentális betegségek ápolásához és kezeléséhez hozzáférhető struktúrákra van szükségünk, ugyanakkor nagyon fontos az is, hogy létezzen támogató környezet, például munkaerő-piaci integrációs programok. A mentális egészség igen fontos a munkahelyi környezetben is, ahol komolyan akadályozhatja a teljesítményt, tehát népszerűsíteniünk kell a munkáltatók körében azokat a helyes gyakorlatokat, amelyek csökkentik a szükségtelen stresszt és megőrzik munkavállalóik mentális jóllétét.

Eija-Riitta Korhola (PPE-DE), írásban. – (FI) Szeretném megköszönni Tzampazi asszonynak a mentális egészségről szóló jelentését, amelyre igennel szavaztam.

Élete során legalább egyszer minden negyedik ember szenved mentális egészségügyi problémáktól. A becslések szerint a depresszió 2020-ra a leggyakoribb betegség lesz a fejlett világban, és a munkaképtelenség második legfőbb okát fogja jelenteni. A jelenlegi pénzügyi válsághoz hasonló külső tényezők következményei még inkább kiszolgáltatottá teszik az embereket ezekkel a problémákkal szemben. A mentális betegség nemcsak az egészségügyi szektort, valamint a szociális és a gazdasági rendszert terhelő költséget von maga után, hanem az ilyen betegségben szenvedők és családjuk életminőségét is szükségtelen mértékben csökkenti.

Bár az ápolási normák és az általános magatartás tekintetében voltak drámai előrelépések, a mentális egészségi problémákkal küzdő emberek és családjuk egyre gyakrabban marginalizálódnak. A megelőzésre alkalmazott normákban és az elsőrendű ápolás garantálásában tapasztalható eltérések túlságosan nagyok, mind az EU országai között, mind pedig regionálisan az egyes országokon belül.

Örülök, hogy Tzampazi asszony jelentésében külön említésre került a fiatalok mentális egészségének kérdése, amelynek kezelésére több ágazatot érintő programokat javasol. Nem feledkezhetünk meg azonban arról, hogy a legjelentősebb megelőző célú mentális egészségügyi tevékenység mindig a családon és az otthonon kívüli nevelők és intézmények felelőssége. Ez magával vonja az egészséges életmódok népszerűsítését, valamint a gyermekek és a fiatalok meghallgatását és a nekik szentelt figyelmet.

Úgy vélem, hogy az általános mentális egészségügyi szolgáltatások magas színvonala, könnyű hozzáférhetősége és hatékonysága, amelyeket Tzampazi asszony jelentésében követel, rendkívül fontos, ehhez hasonlóan úgy vélem, hogy a kiemelkedő színvonalú kutatás több befektetést igényel. Több finanszírozást kellene szánni különösen az mentális és a fizikai egészségügyi problémák megelőzése közötti kapcsolatok orvostudományi kutatására.

Siiri Oviir (ALDE), írásban. – (ET) A mentális egészségügyi rendellenességek sok országban nemzeti egészségügyi problémát jelentenek, mivel jelentős hatással vannak az érintett személyekre, családjukra és általában a társadalomra. A mentális egészségügyi rendellenességek gyakran fogyatékhoz is vezetnek, és így jelentős gazdasági terhet okozhatnak a társadalomnak.

A Világbank fejlődésről szóló 1993-as jelentése szerint a fogyatékhöz leggyakoribb okai között tíz esetből négyben mentális egészségügyi és/vagy neurológiai rendellenességek voltak. Míg 1993-ban a fogyatékhöz vezető betegségek között a depresszió a negyedik helyen állt, a jelenlegi tendenciák folytatódása esetén 2020-ra a depresszió a teljes népesség körében a második legjelentősebb okká, sőt a nők esetében a legjelentősebb okká válhat.

A mentális egészségügyi rendellenességek mértéke és súlyossága ellenére a világon és Európában még mindig vannak olyan országok, ahol nem fordítanak kellő figyelmet a problémára. Ezt a helyzetet gyakran a társadalomban elterjedt, részben a közvélemény és a politika negatív hozzáállása, valamint a mentális betegségben szenvedők megbélyegzése váltja ki. Ez viszont azt eredményezi, hogy a mentális egészségre nem fordítanak kellő figyelmet, a szolgáltatásokhoz korlátozott a hozzáférés, nincs elég alternatív kezelési módszer, és nincs kellő tájékoztatás a kezelési lehetőségekről.

Figyelmen kívül hagyva azt a tényt, hogy a mentális egészségügyi problémák megoldása a tagállamok hatáskörébe tartozik, fontos, hogy fokozódjon az EU által a tagállamoknak biztosított pénzügyi támogatás és tudásalapú segítségnyújtás, hogy segítséget kaphassanak a szükséges egészségügyi, szociális, ápolási és oktatási szolgáltatások, valamint a megelőző intézkedések fejlesztéséhez és javításához.

Úgy vélem, az egyéni mentális egészség és jóllét előmozdításának az Európai Unió valamennyi tagállamában elsőszámú prioritássá kell válnia, mert az egyéni mentális egészségnek van a legközvetlenebb hatása a tagállamok gazdasági termelékenységére és foglalkoztatási helyzetére.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN), írásban. – (PL) Mint tudjuk, a mentális egészség mindenki számára alapvető érték, és mi, Európa nemzeteinek képviselői nem feledkezhetünk meg erről a tényről. Jó dolognak tartom, hogy ma az Európai Parlament fórumán belül rátértünk erre a kérdésre. A mentális betegségek, az öngyilkossági hullámok és a depresszió fenyegetést jelentenek korunk társadalmára. E problémák nemcsak az állandó stresszben élők, hanem a gyermekeket, a fiatalokat és az időseket is érinti. Úgy vélem, nagy horderejű lépéseket kell tennünk ezeknek a civilizációs betegségeknek a leküzdésére. Ezért is támogatom az e területen folytatott kutatást és a kutatási eredményekhez, valamint a szakemberekhez való szabad hozzáférést.

Megköszönöm a mentális egészségről szóló jelentést, ugyanakkor szeretném kifejezésre juttatni abbéli aggodalmamat is, hogy az időseknek biztosított segítségnyújtásra, valamint a megbélyegzés és a társadalmi kirekesztés elleni küzdelemre irányuló fellépés mellett fel lehet-e venni a társadalom periferiájára szorultak elérését célzó projekteket is. Ezek az emberek nagyon gyakran antipátiát mutatnak mások iránt, elidegenülnek érzik magukat, és attól tartanak, hogy a társadalom elítéli őket. Véleményem szerint az első probléma, amelyre koncentrálnunk kell, egy intenzív oktatási program, annak érdekében, hogy minden rászoruló tudja, hová forduljon, milyen jellegű segítséget kaphat, és főként, hogy van-e lehetősége a normális életbe a normális életbe való visszatérésre.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), írásban. – (RO) A mentális egészség és jóllét jelentős kihívás ebben az évszázadban, amelyben élünk. Az Egészségügyi Világszervezet becslése szerint 2020-ra a mentális rendellenességek az összes betegség 15%-át teszik ki.

Engem különösen foglalkoztat a kamaszok és a gyermekek jövője, ezért javasoltam, hogy fel kell lépni annak érdekében, hogy az állampolgárokból tudatosítsuk a kivándorolt szülők gyermekei mentális egészségi állapotának romlását, valamint olyan programok iskolai bevezetését, amelyek célja, hogy segítséget nyújtsanak ezeknek a fiataloknak a szüleik hiányával összefüggő pszichológiai problémák kezelésében.

Azért ragaszkodtam ehhez a kérdéshez, mert rengeteg olyan gyermek van, akiket magukra hagynak külföldi munkát vállaló szülők: ez a helyzet egyre gyakoribb Közép- és Kelet-Európában. Még mindig ezeknek a fiataloknak a támogatására gondolva javasoltam, hogy fel kell lépni annak érdekében, hogy minden középiskolában előmozdítsák a tanácsadói pozíciók létrehozását, továbbá bizalmas, és a gyermekek megbélyegzését elkerülő alternatív lehetőségeket kínáljanak szociális és érzelmi szükségleteik kielégítésére.

Tekintettel arra, hogy a mentális egészség meghatározza az Európai Unió állampolgárainak életminőségét, e kérdéssel éppolyan komolyan kell foglalkozni, mint a fizikai egészségi kérdésekkel. Ezzel kapcsolatban

tulajdonképpen európai cselekvési tervre van szükség ahhoz, hogy válaszolni lehessen a mentális rendellenességek jelentette kihívásokra.

Richard Seeber (PPE-DE), írásban. – (DE) Amikor az egészségről beszélünk, általában a fizikai jólétre utalunk. A betegek mindennapi életében azonban a mentális egészség is ugyanolyan hátrány lehet, és messzemenő, káros társadalmi hatásai lehetnek. A mentális egészségre vonatkozó tájékoztatás javítására irányuló parlamenti kezdeményezés ezért igen pozitív lépés. A mentális rendellenességek megközelítéséről többet kellene nyilvánosan beszélni, és ezenkívül a mentális betegség megelőzésére vonatkozó módszereket kellene a nagyközönség számára elérhetővé tenni.

Ebben az összefüggésben különös hangsúlyt kellene fektetni a munkahelyi környezetre. Mivel a munkavállalók idejük jelentős részét a munkahelyükön töltik, és munkájukkal összefüggésben stressznek vannak kitéve, elő kell mozdítani a mentális egészségüket az adott környezetben. Csak motivált, kiegyensúlyozott munkavállalók képesek a velük szembeni elvárások teljesítésére.

Az e problémával kapcsolatos tudatosságot ezért fokozni kell a vállalkozások és a közjogi testületek körében. Mindent összevetve: azáltal, hogy a Parlament elismeri a mentális rendellenességeket, az egészségügy korszerű felfogásáról tesz tanúbizonyságot, és sok beteg számára hosszú távon pozitív perspektívát kínál.

29. A nemzeti energiahatékonysági cselekvési tervek első értékelésének nyomon követése (rövid ismertetés)

Elnök. – Megjegyezték, hogy kicsit visszafogtuk a terem világítását. Úgy vélem, ez az energia-megtakarítások miatt van.

Ez a megjegyzés idevágó, mivel a következő napirendi pont Gyürk úr Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság nevében készített jelentésének (A6-0030/2009) rövid ismertetése a nemzeti energiahatékonysági cselekvési tervek első értékelésének nyomon követéséről (2008/2214(INI)).

András Gyürk, előadó. – (HU) Köszönöm a szót elnök úr, tisztelt biztos úr! A januári gázválságnak egy pozitív következménye mindenképpen volt. Minden tagállamban felélénkült ugyanis az energiapolitikával kapcsolatos párbeszéd.

Itt, az Európai Parlamentben is sok szó esett különféle alternatív szállítási útvonalakról, a tárolókapacitások bővítéséről, vagy éppen az atomenergia jövőbeni szerepéről. Az energiahatékonyság ügyének azonban méltatlanul kevés figyelmet szenteltünk. Ezért is örülök annak, hogy a nemzeti energiahatékonysági cselekvési tervekről szóló jelentés révén az elmúlt hetekben lehetőségünk nyílt arra, hogy megvitassuk ezt a kérdést.

Az energiahatékonyság jelentősége abban rejlik, hogy segítségével minden más eszköznél gyorsabban érhetünk el látványos eredményeket. Amint arra nemrégiben Andris Piebalgs energetikai biztos is rámutatott, csupán a műszaki berendezések készenléti állapotának uniós szabályozásával Magyarország éves fogyasztásának megfelelő energiát lehetne megtakarítani.

Nem lehet elégszer hangsúlyoznunk, hogy az energiahatékonyság minden energiapolitikát érintő problémánkra gyógyírt jelenthet. Segítségével mindenekelőtt mérsékelhető Európa harmadik országoktól való energetikai függősége. Az energiahatékonyság mindemellett jótékony hatással lehet az európai versenyképességre és mérsékelheti a környezeti terhelést. Nem feledkezhetünk meg arról sem, hogy az energiahatékonyság javítása csökkentheti a leginkább kiszolgáltatott rétegek energiaszámlával kapcsolatos terheit.

Az egyes tagországok adottságai és lehetőségei, valamint az általuk meghozott intézkedések között természetesen nagy különbség van. Ezért jó döntésnek tartjuk, hogy a 2006-ban született szabályozás értelmében minden tagállamnak nemzeti cselekvési tervekben kell összefoglalnia az energiahatékonyság ügyében tervezett intézkedéseket.

Az előttünk fekvő jelentésben igyekeztünk általános következtetéseket levonni az említett akciótervekkel kapcsolatban. Egyúttal célunk volt az is, hogy meghatározzuk, milyen jövőbeni lépésekre van szükség az uniós jogalkotásban. Engedjék meg, hogy ezek után kiemeljem a jelentés pár fontosabb elemét.

Először is, az Európai Bizottságnak erősebben kell fellépnie a nemzeti cselekvési tervek késedelmes elkészítése ellen. Egyúttal tüzetesen meg kell vizsgálni, hogy az egyes dokumentumokban szereplő tervek

megfelelnek-e a tagállamok gyakorlati lépéseinek. Több cselekvési terv alapvető hiányossága ugyanis, hogy köszönő viszonyban sincs az adott kormányzat politikájával.

Másodszorban, meg kell erősíteni az energiahatékonyságra elkülönített pénzügyi forrásokat, uniós és tagállami szinten egyaránt. A gazdasági válság következményeként ma csak kevés európai állampolgár engedheti meg magának, hogy energiahatékonysági beruházásba kezdjen, éppen ezért mihamarabb ki kell terjeszteni a létező energiahatékonysági támogatási programokat. Ezzel összefüggésben a következő 7 éves közösségi költségvetésben sokkal hangsúlyosabb szerepet kell kapnia az energiahatékonyságnak, és az érdemi előrelépést szolgálhatják az adókedvezmények is.

Harmadszorban, az Európai Uniónak folytatnia kell az energiahatékonysággal kapcsolatos jogszabályalkotást. Úgy vélem, hogy az Európai Bizottság javaslatai jó irányokat jelöltek ki ezen a téren. Az épületek energiahatékonyságára vonatkozó szabályozás szigorítása jelentős megtakarítást eredményezhet például.

Negyedjére, a tagországok kormányainak úttörő szerepet kell vállalniuk az energiahatékonyság fejlesztésében. Ennek a törekvésnek egyrészt kiterjedt tájékoztató kampányokban kell tükröződnie, hiszen a fogyasztók csak akkor fognak energiahatékonysági beruházásokba kezdeni, ha tisztában vannak az általuk nyerhető előnyökkel.

Befejezésül még egy gondolat. Úgy vélem, hogy az energiahatékonyság ügyét a gazdasági válság idején sem szabad másodrendű kérdésként kezelnünk. Már csak azért sem, mivel az energiahatékonysági beruházások új munkahelyek százait teremthetik meg Európában. Márpedig a tömeges elbocsátások évében azt hiszem, hogy ez korántsem mellékes szempont.

Janez Potočnik, a Bizottság tagja. – Elnök úr, örömmel veszem a lehetőséget, hogy felszólalhatok az Európai Parlamentnek ezen az ülésén, amely többek között foglalkozik a második energiapolitikai stratégiai felülvizsgálati csomagban 2008 novemberében, valamint egy korábbi, 2008. januári bizottsági közleményben előterjesztett nemzeti energiahatékonysági cselekvési tervek Bizottság általi értékelésének témakörével.

A nemzeti energiahatékonysági cselekvési tervek Bizottság általi értékelésének részletesebb technikai összefoglalóját a nemzeti energiahatékonysági cselekvési tervvel kapcsolatos bizottsági dokumentum terjeszti elő idén tavasszal.

Ezért szeretném megragadni ezt az alkalmat arra, hogy megköszönjem az előadónak, Gyürk úrnak a munkáját, valamint az Ipari, Kutatási és Energiaügyi (ITRE) Bizottság értékes vitáit és észrevételeit.

Az elmúlt néhány évben a Bizottság nagyon egyértelműen kinyilatkoztatta, hogy az energiahatékonyság az Európai Unió energiapolitikájának elsőszámú prioritása és a 2020-ra kitűzött célok 2020-ig történő megvalósításának igen fontos sarokköve, és ebben a tekintetben a nemzeti energiahatékonysági cselekvési tervek központi szerepet játszanak. Az energia-végfelhasználás hatékonyságáról és az energetikai szolgáltatásokról szóló irányelv – mint tudják – kötelezi a tagállamokat ezeknek a terveknek az előterjesztésére, valamint annak szemléltetésére, hogy a gyakorlatban hogyan valósítják meg nemzeti energiahatékonysági céljaikat.

A tagállamok számára kitűzött eredeti benyújtási határidő 2007. június 30. volt, de mint tudják, sok tagállam késett. A legutolsó nemzeti energiahatékonysági cselekvési terv 2008 júniusában érkezett be a Bizottsághoz.

Ebben a szakaszban a Bizottság lezárt minden egyes értékelést, és az értékelések eredményeit minden tagállamnak megküldte. Ezt követően kétoldalú értekezletekre került sor, és számos tagállam nyilatkozta azt, hogy az elkövetkezendő néhány hónapban maguk szeretnék a nemzeti energiahatékonysági cselekvési tervüket tökéletesíteni. Amint azt az ITRE-bizottság tagjai észrevételezték, az nemzeti energiahatékonysági cselekvési tervek valóban hasznosnak bizonyultak. Tulajdonképpen számos tagállam első ízben készített átfogó energia-megtakarítási cselekvési tervet. Sokuk megerősítette, hogy a tervek elkészítéséhez szükséges ágazatközi erőfeszítés nagyon hasznos volt számukra.

Az energetikai szolgáltatásokról szóló irányelv értelmében a nemzeti energiahatékonysági cselekvési terveknek csak korlátozott szerepe van. A Bizottság azonban a 2008. novemberi közleményében és más közelmúltban tett nyilatkozataiban mindig arra ösztönözte a tagállamokat, hogy bővítsék ezt a szerepet.

A Bizottság új uniós energiamegtakarítási cselekvési tervet fog készíteni, amely meg fogja erősíteni és célirányosabbá fogja tenni az Európai Unió intézkedéseit, segítséget nyújtva az EU tagállamainak, vállalkozásainak és polgárainak a költséghatékony energiamegtakarításhoz.

Jelentésében Ön azt szorgalmazta, hogy a Bizottság javasoljon kötelező energia-megtakarítási célt. Mint tudják, a primer energiafogyasztás 2020-ig 20%-kal történő csökkentésére irányuló aktuális célkitűzés ma nem kötelező cél. A Bizottság azonban úgy véli, hogy az éghajlat- és az energiapolitikai csomaggal, valamint a második energiapolitikai stratégiai felülvizsgálattal elérhetjük a 20%-ot.

Gyürk úr jelentése szintén helyesen állapította meg, hogy a pénzügyi támogatást növelni kell. Az energia-megtakarításokhoz kapcsolódó pénzügyi kérdéseket a Bizottság 2008. november 26-i európai gazdaságélénkítési terve, továbbá más, a – leginkább a kis- és középvállalkozásokon belüli – munkahelyteremtést célzó összehangolt erőfeszítések elismerték, mivel az energiahatékonysági, és különösen az épületekbe való beruházások főként kisebb léptékű felújítási projektekhez kapcsolódnak.

Zárásképpen szeretném megismételni, hogy e Bizottság megbízatása alatt az EU vezetői ténylegesen elköteleződtek az energiahatékonyság előmozdítása mellett. Az energiahatékonysági beruházások és a kapcsolódó új technológiák fellendítése alapvetően hozzájárul a fenntartható fejlődéshez és az ellátás biztonságához is. Az energiahatékonyságnak kiterjedtebb hatása van, amely jóval túlmutat az energiapolitikán. Pozitívan befolyásolja általában az Európai Unió gazdaságát: a hatékonyság növelése segítséget nyújt új munkahelyek teremtéséhez, ösztönzi a gazdasági növekedést, és javítja a versenyképességet. Ön joggal említette, hogy pontosan ez a teendők ezekben a nehéz és kihívásokkal teli időkben.

Elnök. – A napirendi pontot lezárom.

A szavazásra 2009. február 19-én, csütörtökön kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Šarūnas Birutis (ALDE), írásban. – (LT) Nyilvánvaló, hogy az olajárak csökkennek, de a jelenlegi gazdasági válság elmúlását követően az árak majd újra felfrösznek. Ezért hadd emlékeztessem Önöket arra, hogy fontos az EU energiaforrásainak és ellátási útvonalaik fokozottabb diverzifikálása, hogy enyhíteni lehessen egy jövőbeli olajválság esetlegesen felmerülő negatív hatásait.

Az EU tagállamainak, különösen az Unió „energiaszigeteinek” az energiaellátás importjától és a meglévő infrastruktúráktól való függősége változó. Beszélhetünk-e egységes energiapiacról, ha például a balti államokban, köztük Litvániában is léteznek energiaszigetek? Az, hogy Európa képtelen egységes álláspontot képviselni a főbb energiaszállítókkal szemben, szintén akut probléma. Papíron ambiciózus európai energiapolitikát hozunk létre, a gyakorlatban viszont továbbra is a kétoldalú energiapolitika van túlsúlyban. Tisztelt képviselőtársak, az energiaszektor politizálódása nem járul hozzá a stabilitáshoz! Megpróbálhatjuk, és meg is kellene próbálnunk megváltoztatni a helyzetet, diverzifikációval és szolidaritással. Be kell fejeznünk a hiányzó energia-összeköttetéseket, és létre kell hoznunk egy, a hasonló válságokra való reagálást célzó, uniós koordinációs mechanizmust. Elengedhetetlenül fontos, hogy az energiaellátástól leginkább függő tagállamoknak elegendő tartalékaik legyenek. Nemcsak rövid távú intézkedéseket kell tennünk az energiaellátás biztonságára, hanem hosszú távú szemléletet is mérlegelnünk kell. Európának viszont diverzifikálnia kell energiaforrásait, és javítania kell az ellátás biztonságát.

Cristian Silviu Buşoi (ALDE), írásban. – (RO) Az energiahatékonyság egyre fontosabb most, amikor az EU energiaellátása területén valódi kihívásaink teremődnek, és amikor koherensebb erőfeszítéseket kell tennünk a széndioxid-kibocsátások csökkentésére. Az energiahatékonyság problémájának azt a megközelítést támogatom, amely összhangban van más uniós politikákkal, különösen az éghajlatváltozás elleni küzdelemre vonatkozó csomaggal és az energiaforrások diverzifikálásának szükségességével.

Határozottan az a véleményem, hogy támogatni kell a K+F szektort, hiszen az jelentősen hozzájárulhat az energiahatékonyság növeléséhez. A Bizottságnak és a tagállamok kormányainak erőteljesebben kellene támogatniuk az energiahatékonyság növelését célzó projekteket, akár a tömegközlekedés minél hatékonyabbá tételére irányuló beruházásokról, akár épületek szigeteléséről stb. van szó. Úgy vélem, a kormányzati forrásokat egyre inkább ebbe az irányba kellene terelni, nem pedig az energiaár támogatása felé, mivel ezek a projektek ugyanakkor támogatást nyújtanak azoknak az emelkedő energiaáraknak kitett veszélyeztetett fogyasztóknak.

Arra kérem ezért a tagállamokat, hogy készítsenek hatékony és a valóságnak megfelelő cselekvési terveket, lehetőleg minél részletesebben tájékoztassák állampolgáraikat az energiahatékonyságról, és a legjobb gyakorlat cseréjével folytassanak együttműködést. Ezenkívül nyomatékosan felkérem a Bizottságot arra, hogy támogassa a nemzeti hatóságokat, különösen technikai segítségnyújtás formájában.

Daniel Petru Funeriu (PPE-DE), írásban. – (RO) Az épületek energiahatékonysága különös probléma az olyan országok számára, amelyek számos, a kommunista éra gyenge minőségi szabványainak megfelelően épített épületet örököltek.

Szeretném megragadni ezt az alkalmat arra, hogy felkérjem a Bizottságot: az energiahatékonyság 2020-ig 20%-kal történő növelésére irányuló célkitűzéssel összhangban hozzon létre pénzügyi eszközöket és az ilyen épületek fűtésrendszereinek korszerűsítésére vonatkozó hatékony eljárásokat.

Iosif Matula (PPE-DE), írásban. – (RO) Az energiahatékonyság az Európai Unió egyik fő célkitűzése, melynek megvalósítása számottevő előrelépést fog jelenteni a fenntartható fejlődés végrehajtása felé. Ezért az energiafogyasztás hatékonyabbá tételét célzó politikák előmozdításában való aktív részvételre irányuló tagállami erőfeszítéseken kívül – a sokkal jobb eredmények elérése érdekében – lennie kell közösségi szintű koordinációnak is.

Az energiahatékonyság megvalósításának egyik módja az épületek hőszigetelése. Egy felmérés szerint közösségi szinten nagyjából 27%-kal csökkenthető az energiaveszteség csökkentése, ami azt jelenti, hogy ennek következtében az állampolgárok által fizetendő költségek is csökkennének.

A lakossági fűtésrendszerek korszerűsítésével járó projekteket javasoló helyi közösségek számára felmerülő egyik probléma az általuk követendő bonyolult eljárás. Következésképp a jövőben meghozott intézkedéseknek mérlegelniük kell ezeknek az eljárásoknak az egyszerűsítését. Az épületek szigetelésével megvalósítandó nagyobb energiahatékonyság célkitűzésének a hátrányos helyzetű társadalmi csoportokat is céloznia kell, megerősítve ezáltal az Európán belüli szolidaritást.

Anni Podimata (PSE), írásban. – (EL) A nemzeti cselekvési tervek első értékelése során szerzett tapasztalat azt mutatja, hogy a gyakorlatban az EU-n belüli feltételek még nem értek meg annyira, amennyire az energiahatékonyság előmozdítását célzó intézkedések támogathatók. Az első nemzeti energiahatékonysági cselekvési tervek egyik jelentős hiányossága – azonfelül, hogy a tagállamok, többek között Görögország is, jelentős késéssel nyújtották be azokat – az, hogy az ambiciózus terveket annak ellenére nem kísérik egyértelműen meghatározott, többletértéket képviselő gyakorlati javaslatok, hogy az Európai Bizottság által közzétett friss számadatok szerint a 20%-os megtakarításra irányuló célkitűzés megvalósítása esetén az EU megközelítőleg 400 Mtoe-val kevesebb primer energiát használna, a CO₂-kibocsátások pedig 860 Mt-val csökkennének.

Következésképp az energiahatékonyság előmozdítási lehetőségének alkalmazási körét, különösen a most tapasztalt gazdasági recesszió idején, nem értettük meg teljes mértékben. Az EU ezért tovább nem késlekedhet az energiahatékonyság valamennyi ágazati politikájába való felvételével, ezekhez egyértelmű javaslatokat és támogatási intézkedéseket kell alkalmaznia, és növelnie kell az ilyen irányú közösségi támogatást. Az energiahatékonyság az éghajlatváltozásról szóló csomag elfogadását követően kulcskérdés; garantálhatja az energiabiztonságot, az üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentését, és garantálhat egy felélénkültebb európai gazdaságot.

30. Alkalmazott kutatás a közös halászati politika területén (rövid ismertetés)

Elnök. – A következő napirendi pont Miguélez Ramos asszony Halászati Bizottság nevében készített jelentésének (A6-0016/2009) rövid ismertetése a közös halászati politika területén alkalmazott kutatásról (2008/2222(INI)).

Rosa Miguélez Ramos, előadó. – (ES) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, az ökológiai rendszerek megfelelő megőrzésének a tengeri erőforrások fenntartható kiaknázásával való összeegyeztetése, az emberi tevékenység környezetre gyakorolt hatásának ellenőrzése, az ismeretek és a technológia fejlesztésének javítása kezelhetetlen feladat, ha az európai tudományos közösség nem támogat bennünket.

A halászati kutatás a jogalkotókhoz intézett ajánlások kidolgozása és a nekik szánt tudományos tanácsadás során is fontos. A több kutatási és fejlesztési beruházás, valamint a megbízható adatok gyűjtése és feldolgozása stabilabb és fenntarthatóbb közös halászati politikát eredményezne.

Bár egy tudós szájából elhangzott mondás („Not money, but human resources are the problem”) kedvező képet fest a helyzetről, nem leszek az, aki azt állítja, hogy a halászati kutatásra rengeteg pénzügyi forrás van. Ehelyett azt mondom, hogy kettős probléma áll előttünk.

Először is, biztos úr, a hetedik keretprogramban az eredetileg átfogó kérdésnek szánt tengerkutatásra megállapított összegek nem tűnnek elegendőnek a kérdéshez jelenleg kért integrált megközelítéshez.

Ezenkívül, biztos úr, a tudósoknak – és biztosítom arról, hogy e jelentés kidolgozásához sokukkal beszéltem, a folyamat előtt és közben is – problémáik merülnek fel a hetedik keretprogramra vonatkozó projektek benyújtásakor. Ezek a problémák egyrészt részben az – alapvetően ipari természetű – akvakultúrához szükséges eltérő hangsúlynak, másrészt pedig a halászat és a tengertudomány – multidiszciplináris természetű és hosszú távú – kutatásának tulajdonítható.

A hetedik keretprogramig mindkét említett területre ugyanazokat a pénzeszközöket fordították, és ezekről a Halászati Főigazgatóság jelentést kapott, ami lehetővé tette, hogy kiegészítsék egymást. Jelenleg a Kutatási Főigazgatóság a felelős, ennek pedig az az eredménye, hogy a tudományos közösség nehezebben közli az ágazat problémáit és szükségleteit a pályázati felhívásokkal kapcsolatos iránymutatásokat szövegező személyekkel.

Ezenkívül a tudományos közösségen belül létezik egy olyan felfogás, amely szerint úgy tűnik, hogy a főigazgatóság az alapkutatás előtérbe helyezését választotta – anélkül, hogy lehetőséget biztosítana a közpolitikákra összpontosító kutatásra. Mondok Önöknek egy példát: a Közösség tengerstratégiájának tudományos szempontból történő gazdagítása, vagy a halászat és az éghajlatváltozás közötti kapcsolat vizsgálata érdekében.

Összefoglalásképpen: a tiszta tengeri környezetben folytatott jövedelmező halászat megvalósítására irányuló európai uniós tengerpolitikával kapcsolatos célkitűzés szükségessé teszi, hogy az e területen tevékenykedő tudósok hozzáférjenek a hetedik keretprogramon belüli horizontális finanszírozási mechanizmusokhoz.

Zárásképpen szeretnék megemlíteni egy második problémát: a halászati kutatás területén tevékenykedő fiatal tudósok aggasztó hiányát, ami láthatóan annak az eredménye, hogy a szakmai kurzusok a többi alaptudományhoz képest nem túl vonzóak.

Elengedhetetlenül fontos, hogy olyan, érdekes és kifizetődő egyetemi kurzusokat hozzunk létre, amelyek jó szakmai lehetőségeket kínálnak. Ezenkívül úgy tűnik, hogy egységesítenünk kell a különböző tagállamokban alkalmazott kutatási modelleket ahhoz, hogy jobban összehasonlíthassuk az eredményeket, és elősegíthessük az adatok összesítését, valamint ahhoz, hogy fokozzuk a nemzeti kutatóintézetek közötti együttműködést. Emellett természetesen elengedhetetlennek tartom, hogy a halászok tapasztalata és szakértelme jobban beépüljön azoknak a tudományos véleményeknek a kidolgozásába, amelyeken a KHP részét képező politikai döntéseknek alapulniuk kell.

Janez Potočnik, a Bizottság tagja. – Elnök úr, nagyra becsülöm, hogy saját felelősségi területemről beszélhetek. A Bizottság üdvözlö a közös halászati politika területén alkalmazott kutatásról szóló parlamenti jelentést, és szeretné megköszönni az előadónak, Rosa Miguélez Ramos asszonynak és a Halászati Bizottságnak is kiváló munkájukat.

A jelentés megfelelő időpontban érkezik tengerkutatásra és a tengerhasznosítási célú kutatásra vonatkozó, folyamatban lévő közös felhívás előkészítésével. Összhangban van a hetedik keretprogram 2010-es munkaprogramjával és a közös halászati politika reformjáról szóló, a kutatással foglalkozó fejezetet is tartalmazó zöld könyv elindításával. A Bizottság elvileg egyetért a jelentés legfőbb elemeivel.

Örömmel fogadjuk a tengerkutatás és a tengerhasznosítási célú kutatás európai stratégiájának támogatását, amelyben a kapacitásépítés, az új infrastruktúra, az új készségek és oktatási kezdeményezések fokozása, a már kialakult tenger- és tengerhasznosítási célú kutatási tudományágak integrációjának fejlesztése, a tagállamok és a Bizottság közötti szinergia előmozdítása, valamint az új kutatásirányítás kap prioritást.

A Bizottság elismeri annak jelentőségét, hogy elegendő költségvetést kell kiutalni a hetedik keretprogramon belül a halászatra és az akvakultúrára, eközben megfelelő egyensúlyt tartva fenn a többi kutatási ágazattal, különösen a mezőgazdaság, az erdészet és a biotechnológia területén: a KBBE kódú 2. témakörben és a környezetvédelemre vonatkozó 6. témakörben. A hetedik keretprogram éves költségvetése a program utolsó három évében fokozatosan növekedni fog, és ez bizonyára kedvezni fog a halászati és az akvakultúra-ágazatnak is.

A Bizottság a jelentéssel összhangban folytatni fogja a kutatás támogatását, fokozva a hetedik keretprogramon belül a halászat és a kutatás átláthatóságát, megfelelő egyensúlyt teremtve a politikát támogató kutatás és a több alapkutatás között, megerősítve a munkaprogramokban a társadalomtudományt, előmozdítva az eredmények terjesztését, és több koordinációt ösztönözve a nemzeti kutatási programok között.

Végezetül, a Bizottság elő fogja segíteni a halászat és az akvakultúra területén folytatott kutatás felvételét a stratégiai kutatási menetrendjének, az Európai Kutatási Térségnek és az Európai Unió új tengerkutatási és tengerhasznosítási célú kutatási stratégiájának szélesebb összefüggésébe.

Az előbb ismertetett kezdeményezésekre tekintettel úgy vélem, hogy immár létezik egy olyan szilárd alap, amelyre építve – a keretprogramon belüli innovatív kutatáson keresztül – javíthatjuk halászati és akvakultúra-ágazatunkat. Másfelől ezek – az Európai Kutatási Térség különböző kezdeményezésein keresztül és a közös halászati politika irányvonalán belül – szintén profitálnak a nemzeti kutatás javított együttműködéséből és koordinációjából.

Hadd egészítsem ki egy saját mondattal: garantálhatom Önöknek, hogy nem bonyolultabb a korábbinál, egyszerűen azért, mert ugyanazok az emberek dolgoznak rajta, és a kollégámmal, Borg úrral folytatott együttműködésünk valóban kiváló. Úgy vélem, hogy a jövőben így kellene a kutatást folytatni. Több ágazatban együttműködünk, és ez valóban jobb eredményeket hoz, ami aligha következett volna be, ha ágazatspecifikus módon valósul meg. Őszintén megköszönöm az Önök remek munkáját.

Elnök. – A napirendi pontot lezárom.

A szavazásra 2009. február 19-én, csütörtökön kerül sor.

31. A következő ülésnap napirendje: lásd a jegyzőkönyvet

32. Az ülés berekesztése

(Az ülést 23.30-kor berekesztik.)